CĂRȚI ROMANTICE

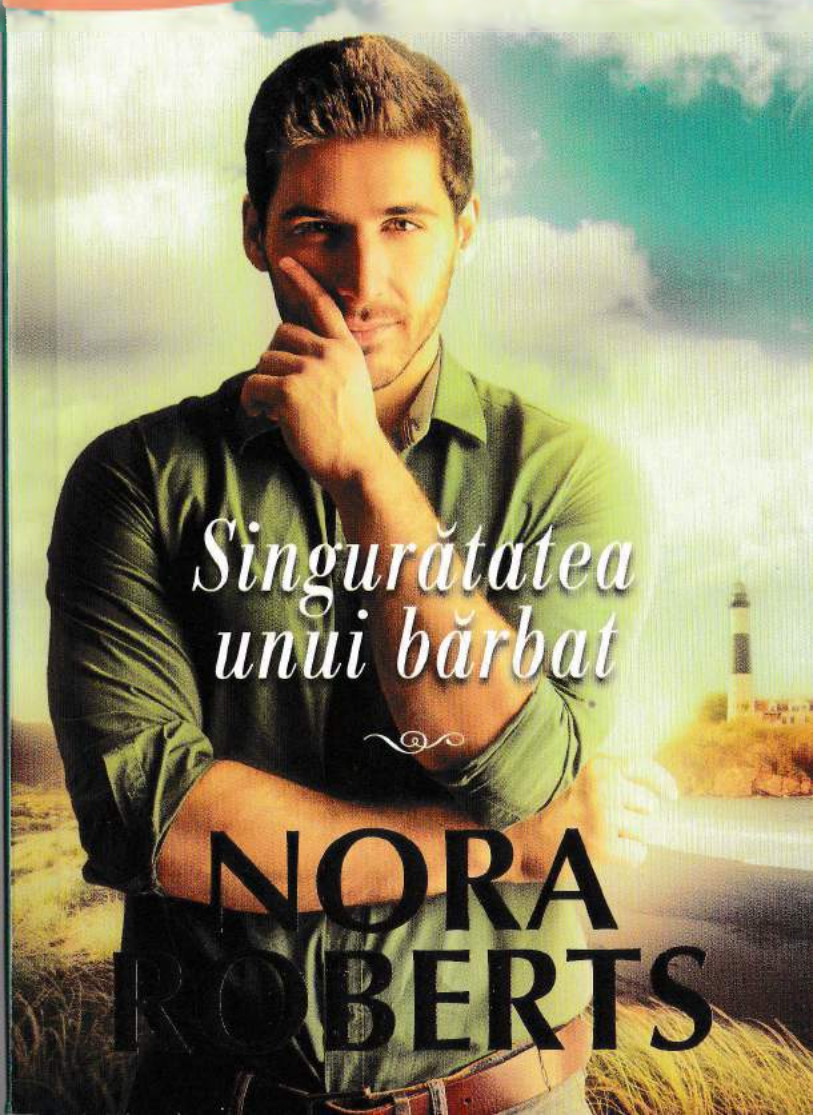

SERIA „FAMILIA MACGREGOR"

După ce o tragedie neașteptată îi dă peste cap viața, faimoasa pictoriță Genvieve Grandeau pornește într-o călătorie prin țară, ca să scape de atenția nedorită a ziariștilor și să-și regăsească inspirația. Ajunsă în micuțul târg Windy Point, este surprinsă la căderea nopții de o furtună puternică pe un drum pustiu, iar singura salvare pare să fie farul izolat la care ajunge cu greu. Însă bărbatul care îi deschide ușa nu este bătrânul paznic pe care se aștepta să-l întâlnească. Grant Campbell este un singuratic – nepoliticos, morocănos și lipsit de răbdare cu turiștii rătăciți. Dar Gennie nu este o femeie ușor de intimidat – în plus, combinația i se pare irezistibilă. Desigur, Grant este totodată inteligent, blând și... extrem de chipeș. Acea noapte declanșează între ei o atracție căreia nu i se pot opune, însă pentru Gennie dragostea înseamnă dăruire, sinceritate, încredere și mai ales lipsa oricărui secret. Și pentru a avea o șansă, trebuie să-l convingă pe Grant că dragostea poate fi lumina unui far care să-i călăuzească spre viitor, alungând pentru amândoi toate umbrele trecutului.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0820-8
9 786063 308208
Lira®

NORA ROBERTS

Singurătatea unui bărbat

One Man's Art
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Singurătatea unui bărbat
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Singurătatea unui bărbat / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0820-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Singurătatea unui bărbat

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

Gennie își dădu seama că îl găsise din clipa în care trecu pe lângă prima clădire spălăcită, acoperită cu șindrilă. Satul, numit pragmatic și expresiv Windy Point[1], se ridica în sfârșit la înălțimea standardelor ei personale față de o așezare de coastă din Maine. Celelalte locuri în care se oprise de-a lungul coastei neregulate și în permanentă schimbare i se păruseră prea dramatice, pitorești, uneori de o perfecțiune demnă de cărți poștale. Poate că tocmai perfecțiunea fusese problema.

Când se hotărâse asupra acelei vacanțe de lucru, o făcuse în ideea de a explora un alt aspect al talentului ei. Dacă până atunci preferase să înfrumusețeze și să mistifice, bazându-se pe propria ei înclinație către iluzii, acum luase o decizie conștientă de a reda întocmai realitatea, indiferent cât ar fi fost de crudă. Într-adevăr, geamantanul îi era plin ochi de desene realizate după pietre și mare, și pământ, pe pânze și carnețele de schițe, dar...

Windy Point avea ceva mai mult. Sau poate ceva mai puțin. Aici nu era nimic luxuriant sau blând. Era o zonă rurală aspră. Aici nu erau copaci înfrunziți și umbroși, ci doar câțiva brazi și molizi piperniciți, noduroși și bătuți de vreme. Drumul era presărat din abundență cu denivelări.

Satul însuși, deși nu era tocmai părăginit, avea un aer ce sugera bătrânețea, cu toate durerile și suferințele ei. Sarea și vântul afectaseră clădirile, măcinând din vopsea, lăsând urme pe ferestre. Rezultatul nu era un efect blând de decolorare, ci un aspect aspru.

Gennie vedea în el o frumusețe funcțională. Aici nu existau clădiri frivole sau ornamente inutile. Fiecare construcție își îndeplinea scopul – magazin universal,

[1] Culmea Vânturilor

poștă, farmacie. Cele câteva case înșiruite de-a lungul drumului principal reflectau prin forma solidă și dimensiunile cuminți același implacabil simț practic specific pentru New England. Aveau și flori, care adăugau o pată de culoare surprinzător de veselă și zâmbitoare pe fundalul sumbru al șindrilei, dar observă că aproape fiecare casă avea și o grădină de legume, bine îngrijită, în spate sau în lateral. Chiar dacă petuniile erau lăsate să crească într-o oarecare dezordine, morcovii fuseseră pliviți atent.

Cu geamul mașinii coborât, simțea mirosul satului. Mirosea pur și simplu a pește.

Prima dată îl traversă direct, dorind să-și facă o impresie completă despre strada principală. Opri lângă un cimitir, cu pietre de granit severe și iarbă înaltă și sălbatică, apoi întoarse pentru a traversa din nou localitatea. Orășelul nu era prea mare, iar drumul era cam îngust, însă îi lăsă o impresie de spațiu suficient. Aici nu puteai da peste vecinul tău altfel decât intenționat. Încântată, Gennie opri în fața magazinului universal, bănuind că acolo era centrul rețelei de comunicații din Windy Point.

Bărbatul așezat într-un balansoar vechi de lemn nu se holbă la ea, deși Gennie știa că o văzuse trecând de două ori cu mașina pe acolo. Continuă să se legene în timp ce repara o cursă pentru homari stricată. Avea fața cafenie, bronzată, a oamenilor de pe coaste, privirea prudentă, păr rar și mâini puternice și noduroase. Gennie își promise că avea să îl schițeze exact așa cum îl vedea. Coborî din mașină, luându-și în ultimul moment și poșeta, și se apropie de el.

– Bună ziua.

Bărbatul o salută din cap, mâinile lui continuând să lucreze la șipcile de lemn ale cursei.

– Aveți nevoie de ajutor?

– Da. Zâmbi, savurând accentul pronunțat și tărăgănat care sugera cumva vioiciune. Ați putea eventual să îmi spuneți unde aș putea închiria o cameră sau o căsuță pentru câteva săptămâni?

Vânzătorul continuă să se legene, cântărind-o cu privirea vicleană a ochilor lui spălăciți. „Orășeancă", concluzionă el, deși nu neapărat cu dispreț. Și din sud. Deși era un bărbat care considera Bostonul ca fiind în sud, pe ea ar fi plasat-o ca simțindu-se la ea acasă în regiunile umede de sub linia Mason-Dixon. Era îngrijită și destul de drăguță, deși găsea că tenul ei închis și ochii de culoare deschisă îi dădeau un aer destul de străin.

Pe de altă parte, dacă coborai mult dincolo de Portland deja aveai de-a face cu străini.

Cât timp bărbatul se legănă și reflectă, Gennie aștepta răbdătoare, cu părul negru ridicându-i-se de pe umeri și fluturând în spate în briza sărată. Experiența ei din New England din ultimele câteva luni o învățase că, deși majoritatea oamenilor erau binevoitori și destul de prietenoși, de regulă reacționau foarte lent.

Nu arăta a turistă, își spuse el – mai degrabă ca una dintre acele prințese de basm despre care citea nepoata lui în cărțile ei ilustrate. Fața delicată se termina cu o bărbie ușor ascuțită, iar curbura pomeților ei îi adăuga un aer arogant. Însă zâmbea, îndulcind aspectul, iar ochii îi erau de culoarea mării.

– Nu prea avem vizitatori vara, spuse bărbatul în cele din urmă. Și au plecat toți acum, oricum.

Nu avea să întrebe, își dădu seama Gennie. Dar putea fi vorbăreață când îi convenea.

– Eu nu mă încadrez la vizitatori de vară, domnule...

– Fairfield – Joshua Fairfield.

– Genvieve Grandeau. Îi întinse o mână pe care acesta o găsi satisfăcător de fermă în mâna lui aspră de muncă. Sunt artistă. Aș dori să petrec ceva timp aici pictând.

Artistă, reflectă el. Nu că nu i-ar fi plăcut tablourile, dar nu era sigur dacă avea complet încredere în cei care le realizau. Desenul era un hobby drăguț, dar ca profesie... Totuși, tânăra avea un zâmbet frumos și o postură semeață.

– S-ar putea să existe o căsuță cam la trei kilometri de aici. Văduva Lawrence n-a vândut-o încă. Balansoarul

scârțâi sub el, legănându-se în față și în spate. S-ar putea să o închirieze o vreme.

– Pare în regulă. Unde o pot găsi?

– Peste drum, la poștă. Se legănă câteva secunde. Spune-i că eu te-am trimis, decise el.

Gennie îi oferi un rânjet scurt.

– Mulțumesc, domnule Fairfield.

Poșta era un simplu ghișeu cu patru pereți. Unul dintre pereți era ocupat de fante în care o femeie în rochie de bumbac sorta de zor corespondența. Chiar *arăta* ca o Văduvă Lawrence, reflectă Gennie, încântată în sinea ei, studiind părul împletit cuminte prins la ceafa ei.

– Mă scuzați.

Femeia se întoarse, aruncându-i lui Gennie o privire rapidă, ca de păsare, înainte de a veni la ghișeu.

– Vă pot ajuta?

– Așa sper. Sunteți doamna Lawrence?

– Da.

– Domnul Fairfield mi-a zis că s-ar putea să aveți o căsuță de închiriat.

Gura mică a femeii se strânse – singurul semn de mimică.

– Am o căsuță de vânzare.

– Da, mi-a explicat acest lucru. Gennie încercă din nou să zâmbească. Își dorea să rămână în orășelul acela – și să se bucure de cei trei kilometri depărtare pe care i i-ar fi oferit căsuța. Mă întrebam dacă nu ați fi dispusă să o închiriați pentru câteva săptămâni. Vă pot da recomandări dacă doriți.

Doamna Lawrence o examină pe Gennie cu o privire rece. Ea își stabilea singură recomandările.

– Pentru cât timp?

– O lună, șase săptămâni.

Femeia coborî privirea spre mâinile lui Gennie. Văzu un inel de aur cu o împletitură sofisticată, dar nu era pe degetul potrivit.

– Ești singură?

– Da. Gennie zâmbi din nou. Nu sunt căsătorită, doamnă Lawrence. Ultimele câteva luni mi le-am

petrecut călătorind prin New England, pictând. Mi-ar plăcea să rămân puțin aici, în Windy Point.

– Pictând? încheie văduva, măsurând-o din nou din priviri.

– Da.

Doamna Lawrence decise că îi plăcea cum arăta Gennie – și faptul că era o tânără care nu sporovăia la nesfârșit despre ea însăși. Iar adevărul era acesta: o căsuță goală era complet inutilă.

– Locuința e curată, iar canalizarea e în stare bună. Acoperișul a fost reparat acum doi ani, dar soba are personalitate proprie. Sunt două dormitoare, însă unul dintre ele e gol.

E dureros pentru ea, își dădu seama Gennie, deși vocea văduvei rămase lipsită de inflexiuni și chiar și ochii îi erau calmi.

„Se gândește la toți anii în care a trăit acolo."

– Nu sunt vecini prin apropiere, iar telefonul a fost scos din funcțiune. S-ar putea să reușești să reinstalezi unul, dacă ai chef.

– Pare perfect, doamnă Lawrence.

Ceva din tonul lui Gennie o făcu pe femeie să își dreagă vocea. Fusese o notă de empatie sau înțelegere oferită discret. După o clipă, stabili drept chirie lunară o sumă mult mai rezonabilă decât se așteptase Gennie. După cum îi stătea în fire, nu ezită, ci își urmă instinctele.

– O vreau.

Chipul văduvei trădă prima vagă tresărire de surprindere.

– Fără să o vezi?

– Nu e nevoie să o văd. Cu o rapiditate practică pe care doamna Lawrence o admiră, Gennie scoase din poșetă un carnet de cecuri și notă suma. Eventual îmi puteți spune de ce voi avea nevoie la capitolul pânzeturi și veselă?

Doamna Lawrence luă cecul și îl studie.

– Genevieve, murmură ea.

– Genvieve, o corectă Gennie, trecând ușor la franceză. După bunica mea. Zâmbi din nou, îndulcindu-și

trăsăturile de zână nemiloasă. Toată lumea îmi spune Gennie.

O oră mai târziu, Gennie avea în poşetă cheile de la căsuţă, două cutii cu provizii pe bancheta din spate a maşinii, iar în mână ţinea instrucţiuni către căsuţă. Trecuse pe lângă privirile distante şi circumspecte ale sătenilor şi reuşise să nu chicotească în faţa holbatului făţiş al unui adolescent costeliv care intrase în magazinul universal în timp ce ea încerca să se hotărască asupra unui set de vase ceramice.

Se lăsase amurgul până să fie gata de plecare. Norii erau joşi şi neprietenoşi acum, iar vântul se înteţise. Ceea ce nu făcea decât să sporească impresia de aventură. Gennie porni pe drumul îngust şi denivelat care ducea către mare, cuprinsă de un fior de emoţie şi de agitaţie interioară care anunţau că se profila ceva nou la orizont.

Deprinsese în mod firesc pasiunea pentru aventură. Stră-stră-străbunicul ei fusese pirat – un neîmblânzit tâlhar al mărilor. Corabia lui fusese rapidă şi puternică, şi îşi luase fără scrupule tot ceea ce îşi dorise. Una dintre comorile lui Gennie era jurnalul lui de bord. Phillipe Grandeau îşi notase fărădelegile cu un fler şi simţ al ironiei cărora nu fusese în stare să le reziste. Era posibil să fi moştenit un puternic simţ practic din partea aristocraţilor strămutaţi din care se trăgea mama ei, însă Gennie era suficient de sinceră cât să-şi dea seama că s-ar fi aventurat în larg cu piratul Phillipe şi ar fi savurat fiecare clipă a experienţei.

Lăsându-şi maşina să treacă hurducându-se peste gropi, studie peisajul, atât de diferit de ceea ce văzuse în New Orleans-ul ei natal încât ar fi putut fi de pe o altă planetă. Nu era un loc care să se preteze zilelor lungi şi leneşe şi nopţilor zvăpăiate. În această lume pietroasă, bătută de vânt, erai nevoit să rămâi permanent în alertă. Aici greşelile nu ţi-ar fi fost prea uşor trecute cu vederea.

Însă ea vedea mai mult decât uscat aspru şi pietre. Integritate. O simţea în pământul care se lupta încontinuu cu marea. Ştia că avea să piardă, milimetru

cu milimetru, secol după secol, într-o bătălie nesfârșită, dar nu renunța.

Deși umbrele deveneau din ce în ce mai lungi odată cu lăsarea serii, Gennie opri, ispitită să transpună pe hârtie o parte dintre impresii.

La câțiva metri de drum se afla un mic golf, agitat acum că se apropia furtuna. Scoțând un carnețel de schițe și un creion, Gennie surprinse un miros de pește și alge în putrefacție. Nu o făcu să strâmbe din nas; înțelegea că făcea parte din farmecul bizar care chema mereu bărbații pe mare.

Solul era subțire aici, pietrele netezite de contactul cu apa. Lângă drum se aflau pâlcuri de afini sălbatici, încărcați de ultimele fructe ale verii. Auzea vântul – un sunet clar feminin – oftând și gemând. Încă nu vedea marea, dar îi simțea mirosul și gustul în aerul ce se învolbura în jurul ei.

Nu avea de dat socoteală nimănui, nici un orar de respectat. Gennie se obișnuise de mult să își considere libertatea ca pe un dat firesc, însă solitudinea era altceva. O simțea aici, lângă micuțul golf biciuit de vânt de pe marginea drumului îngust, imposibil. Și o îmbrățișa.

După ce se întorcea în New Orleans, un oraș pe care îl iubea, și se îmbiba cu aerul uneia dintre acele zile care miroseau a fluviu și a umanitate, avea să își amintească acea oră petrecută într-un loc răcoros și pustiu în care fusese, poate, singura ființă pe o rază de câțiva kilometri.

Relaxată, dar simțind în continuare pulsația emoției gata-gata să i se lipească de piele, începu să schițeze, desenând mult mai multe detalii decât intenționase atunci când se oprise. Lipsa zgomotelor omenești o fermeca. Da, avea să îi placă foarte mult în Windy Point și micuța ei casă.

Terminând, își aruncă înapoi în mașină carnețelul de schițe. Era aproape întuneric acum, altfel poate că ar mai fi zăbovit, aventurându-se mai aproape de țărmul mării. O așteptau zile lungi de pictat... și cine știe

ce altceva i-ar fi putut aduce o lună întreagă? Zâmbind pe jumătate, învârti cheia în contact.

Când singurul răspuns fu un horcăit ursuz, încercă din nou. De data aceasta avu parte de un șuierat, un scârțâit și un zdrăngănit deosebit de suspecte. Mașina îi făcuse ceva probleme în Bath, însă mecanicul de acolo îi strânsese câte una-alta și mai făcuse mici intervenții pe ici-colo. De atunci mersese impecabil. Gândindu-se la drumul accidentat, Gennie decise că ceea ce putea fi strâns se putea și desface la loc la fel de ușor. Cu o înjurătură de ușoară iritare, coborî din mașină pentru a se uita sub capotă.

Chiar dacă ar fi avut sculele potrivite – și nu credea că printre ele s-ar fi numărat și șurubelnița și lanterna din torpedoul mașinii – nu prea ar fi știut ce să facă. Închizând din nou capota, aruncă o privire dintr-un capăt în celălalt al drumului. Pustiu. Singurul sunet era vântul. Era aproape întuneric și, conform estimărilor ei, se afla la jumătatea distanței dintre orășel și căsuță. Dacă se întorcea pe jos, inevitabil ar fi găsit pe cineva care să o ia cu mașina, dar dacă își continua drumul, probabil ar fi ajuns la căsuță în vreo cincisprezece minute. Ridicând din umeri, scoase lanterna din torpedou și făcu exact ceea ce făcea ea de obicei. Merse înainte.

Lanterna se dovedi necesară aproape imediat. Drumul nu era cu nimic mai plăcut pentru mersul pe jos decât pentru mașină, însă avea să fie nevoită să înainteze cu grijă, ca nu cumva să sfârșească prin a se rătăci sau a cădea în vreun mic golf săpat în uscat. Șanțurile erau adânci pe aici, pietrele urcau până în drum, făcând-o să se întrebe cât de frecvent era străbătută, de fapt, acea zonă.

Întunericul se lăsă rapid, dar nu în liniște. Vântul îi biciuia părul, continuându-și vuietul grav, jeluitor.

În jurul picioarelor i se încolăceau firicele de ceață care, spera ea, aveau să rămână subțiri până ajungea sub un acoperiș. Apoi uită de ceață când se dezlănțui furtuna, plină de furie.

În alte circumstanțe, Gennie nu ar fi fost deranjată de ploaie, dar chiar și simțul aventurii cu care era

înzestrată era pus la încercare în bezna urlătoare, în care raza jalnică a lanternei de-abia dacă reușea să despice perdeaua torențială de apă.

Prima ei reacție, în timp ce continuă să înainteze greoi pe drumul neregulat, în adidașii complet uzi, fu una de iritare. Însă treptat iritarea se transformă în disconfort, iar disconfortul în neliniște.

Din când în când fulgerele iluminau câte un pâlc de bolovani sau tufișuri pipernicite, proiectând umbre aspre, neprietenoase. Chiar și o femeie înzestrată cu o imaginație modestă ar fi putut fi înspăimântată. Gennie avea viziuni cu pitici răutăcioși rânjindu-i din bezna ce învăluia totul. Fredonând ceva fără noimă pentru a-și ține în frâu panica, se concentră pe lumina lanternei ei.

„Și ce dacă sunt udă", își spuse Gennie, dându-și la o parte din ochi părul din care șiroia apa. „N-o să mor din asta." Aruncă din nou o privire neliniștită către marginea drumului. Nimic nu se compara, decise Gennie, cu bezna regiunilor rurale. Și unde era căsuța? Cu siguranță străbătuse deja mai mult de un kilometru și jumătate. Cu inima strânsă, plimbă lumina în cerc. Tunetul bubui deasupra capului ei, în timp ce ploaia continuă să o izbească în față.

Ar fi fost nevoie de un mic miracol să găsească o căsuță pustie și întunecată bazându-se exclusiv pe lumina unei lanterne de uz casnic.

Fusese o prostie, își spuse ea, prinzându-și strâns brațele în jurul pieptului și încercând să gândească. Era întotdeauna o prostie să pornești spre necunoscut atunci când aveai de ales. Și totuși așa avea să facă întotdeauna.

Părea că nu mai avea ce altceva să facă decât să încerce să se întoarcă la mașină și să aștepte acolo să se termine furtuna. Gândul la o noapte lungă și udă într-o mașină compactă nu era plăcut, dar era totuși mai tentant decât să rătăcească pierdută prin furtună. Iar în mașină se afla o pungă de fursecuri, își aminti ea, continuând să plimbe lumina lanternei dintr-o parte în cealaltă,

în eventualitatea că era totuși ceva prin apropiere. Oftând, aruncă o ultimă privire pe drum.

Și o văzu. Gennie clipi, îndepărtându-și apa din ochi, și privi mai atent. O lumină. În mod cert ceea ce vedea în față era o lumină. Acea lumină însemna adăpost, căldură, companie. Fără a ezita, Gennie porni spre ea.

Se dovedi a fi un drum și cel puțin încă un kilometru și jumătate, pe o furtună tot mai violentă și un teren tot mai accidentat. Fulgerele spintecau cerul cu o lumină violetă malefică, creând o scurtă strălucire sinistră care făcea întunericul să pară cu atât mai profund odată ce pâlea. Pentru a evita să se împiedice, era nevoită să înainteze încet și cu ochii ațintiți în pământ. Începu să fie sigură că nu avea să mai cunoască vreodată senzația de uscat și cald. Lumina din fața ei rămase constantă, ajutând-o să reziste tentației de a privi prea des peste umăr.

Auzea și marea acum, izbindu-se violent de pietre și de țărmul argilos. Odată, la lumina unui fulger, i se păru că vede în depărtare coama unor valuri furioase, încununate de spumă albă și turbulente. Chiar și ploaia avea miros de mare acum – o mare mânioasă și răzbunătoare. Nu voia – nu putea – să-și dea voie să fie înspăimântată, deși bătăile rapide ale inimii ei nu se datorau doar celor doi kilometri de mers pe jos. Dacă recunoștea că era înspăimântată, ar fi cedat impulsului de a o lua la fugă și ar fi sfârșit prin a cădea de pe vreo stâncă, într-un șanț sau în vreun gol mut.

Senzația de rătăcire era atât de intensă încât poate că s-ar fi așezat pur și simplu în drum și ar fi început să plângă dacă nu ar fi văzut în fața ei raza constantă de lumină ce o ispitea cu promisiunea unui adăpost.

Când Gennie văzu silueta clădirii din spatele perdelei de ploaie, aproape izbucni în râs. Un far maritim – una dintre acele structuri care dovedeau că omul era înzestrat cu un oarecare altruism. Lumina călăuzitoare nu fusese proiectată de pe lentila rotativă înaltă, ci de la o fereastră. Gennie nu se opri să-și pună întrebări, ci lungi pasul cât de mult îndrăznea. Acolo se afla cineva – posibil vreun bătrân cocoșat de vreme, un fost marinar. Probabil avea o sticlă de rom și vorbea în propoziții

scurte, sărate. Când un alt fulger spintecă din nou cerul, Gennie decise că deja îl adora.

Construcția i se păru uriașă – un simbol al siguranței pentru oricine ar fi fost pierdut și spulberat de furtună. Arăta năucitor de albă în lumina lanternei ei când dădu târcoale bazei, căutând o ușă. Fereastra care era luminată se afla sus, fiind cea mai înaltă dintre cele trei din partea din care se apropie Gennie.

Găsi o ușă de lemn gros și aspru și bătu la ea. Violența furtunii înghiți sunetul și îl făcu dispărut. Mai aproape de panică decât ar fi vrut să recunoască, Gennie bătu din nou cu forță. Era oare posibil să fi venit atât de mult, să fi ajuns atât de aproape, ca apoi să nu fie auzită? Bătrânul paznic era înăuntru, își spuse ea, bătând în ușă, probabil fluierând și cioplind ceva, eventual construind o corabie în sticlă ca mod de a-și ocupa seara.

Disperată, Gennie se sprijini de ușă, simțind lemnul tare și ud pe obraz și pe lateralul pumnului, în timp ce continuă să izbească în ușă. Când aceasta se deschise, alunecă și ea, dezechilibrându-se. Cineva o prinse zdravăn de brațe când căzu în față.

– Slavă Domnului! reuși ea să spună. Mi-era teamă că nu o să mă auziți.

Cu o mână își dădu la o parte din ochi părul ud leoarcă și ridică privirea spre bărbatul pe care îl considera salvatorul ei.

În mod cert nu era bătrân. Nici cocoșat de vreme. În schimb era tânăr și zvelt, dar fața îngustă și bronzată, cu planuri și unghiuri tăioase, ar fi putut să îi aparțină unui om al mării – cineva de seama stră-stră-străbunicului ei.

Părul lui era la fel de negru ca al ei și la fel de bogat, cu acel aspect neglijent de păr ciufulit de vânt caracteristic unui bărbat aflat pe puntea unei corăbii. Gura îi era voluptoasă și de o senzualitate neînfrânată, nasul ușor aristocratic pe acel chip aspru. Ochii îi erau de un castaniu foarte, foarte închis sub sprâncenele brunete. Nu erau ochi prietenoși, decise Gennie, nici măcar curioși. Erau pur și simplu iritați.

– Cum dracu' ai ajuns aici?

Nu era primirea la care se aşteptase, însă după drumul făcut prin furtună se simţea puţin cam zăpăcită.

– Pe jos, îi răspunse.

– Pe jos? repetă el. Pe vremea asta? De unde?

– De la câţiva kilometri – mi s-a stricat maşina.

Începu să tremure, fie de frig, fie ca reacţie la ceea ce se întâmplase.

Bărbatul încă nu-i dăduse drumul, iar ea nu îşi revenise suficient cât să-i ceară acest lucru.

– Ce căutai la volan într-o noapte ca asta?

– Am... am închiriat căsuţa doamnei Lawrence. Mi s-a stricat maşina şi probabil că, pe întuneric, am ratat intersecţia unde ar fi trebuit să ies de pe drumul principal. Ţi-am văzut lumina. Expiră prelung, oftat, şi îşi dădu brusc seama că picioarele îi tremurau. Pot să stau jos?

Bărbatul se holbă la ea preţ de încă un minut, apoi, cu un sunet ce aducea a mormăit, o împinse către canapea. Gennie se aşeză, îşi lăsă capul pe spate şi făcu un efort să îşi vină în fire.

Iar el ce naiba ar fi trebuit să facă acum cu ea? se întrebă Grant. Cu sprâncenele coborâte, o fixă cu privirea. În clipa aceea arăta ca şi cum ar fi căzut din picioare dacă ar fi respirat prea intens către ea. Părul îi stătea lipit de cap, foarte puţin ondulat şi negru ca însăşi noaptea. Faţa nu îi era nici fină, nici delicată, însă frumoasă într-un fel care amintea de nobilii din Evul Mediu – cu oase lungi şi trăsături pronunţate. O prinţesă celtă sau galică, cu un trup mic şi compact, cu alură atletică, ce i se vedea clar sub hainele mulate pe ea.

Îşi spuse că faţa şi corpul ar fi putut fi destul de atrăgătoare în anumite circumstanţe, însă ceea ce îl făcuse să se piardă cu firea pentru o clipă atunci când ridicase privirea spre el fuseseră ochii ei. Verzi ca marea, uriaşi şi uşor oblici. Ochi de sirenă, îşi spusese el. Preţ de o fracţiune de secundă, sau poate chiar mai puţin de atât, Grant se întrebase dacă nu cumva era vreo creatură mitică aruncată pe ţărm de furtună.

Vocea îi era blândă şi fluidă şi, deşi recunoscu accentul ca provenind din extremitatea sudică a ţării,

i se păru aproape ca o limbă străină după ce îi intrase în sânge cadența specifică zonei de coastă a statului Maine. Nu era genul de bărbat care să fie încântat să se trezească în prag cu o floare rară. Când aceasta deschise ochii și îi zâmbi, Grant își dori fervent să nu îi fi deschis ușa.

– Îmi cer scuze, începu Gennie, nu prea m-am exprimat coerent, așa-i? Presupun că nu am umblat mai mult de o oră, dar am avut impresia că trecuseră zile întregi. Eu sunt Gennie.

Grant își înfipse degetele mari în buzunarele pantalonilor și se încruntă din nou spre ea.

– Campbell, Grant Campbell.

Cum nu adăugă nimic și continuă să se încrunte, Gennie se strădui să reia conversația.

– Domnule Campbell, nu am cuvinte să vă spun cât am fost de ușurată când v-am văzut lumina.

El o fixă cu privirea timp de încă o clipă, gândindu-se scurt că îi părea cunoscută.

– Drumul secundar către casa doamnei Lawrence e la mai bine de un kilometru jumătate în urmă.

Gennie ridică o sprânceană la auzul tonului lui. Oare chiar se aștepta ca ea să se întoarcă afară și să continue să rătăcească până găsea drumul? Se mândrea cu faptul că avea un temperament destul de rezonabil pentru un artist, dar era udă și înfrigurată, iar fața posomorâtă și neprietenoasă a lui Grant fu picătura care umplu paharul.

– Ascultă, îți plătesc pentru o cană de cafea și ca să-mi dai voie să folosesc chestia asta – bătu cu palma în canapea, stârnind un ușor nor de praf – peste noapte.

– Nu primesc chiriași.

– Și probabil ai da și într-un câine bolnav dacă ți-ar sta în drum, adăugă ea pe un ton calm. Dar eu nu mai ies în noaptea asta, domnule Campbell, și nu ți-aș recomanda nici să încerci să mă dai afară.

Reacția ei îl amuză, deși umorul nu se văzu și pe chipul lui. Și nici nu îi corectă presupunerea că intenționase să o alunge înapoi în furtună. Singurul scop al afirmației fusese să îi transmită nemulțumirea lui și faptul că nu era dispus să accepte bani de la ea. Dacă

nu ar fi fost iritat, poate i-ar fi plăcut că, chiar udă leoarcă şi uşor palidă cum era în acel moment, nu se lăsa călcată în picioare.

Fără un cuvânt, porni spre colţul îndepărtat al încăperii şi se lăsă pe vine pentru a scotoci printr-un dulap din lemn de stejar zgâriat. Gennie rămase cu privirea aţintită în faţă, chiar şi atunci când auzi sunetul făcut de lichid în contact cu paharul.

– În momentul de faţă ai mai multă nevoie de brandy decât de cafea, îi spuse Grant, şi îi împinse paharul sub nas.

– Mulţumesc, spuse Gennie pe un ton de gheaţă la care femeile din sud erau campioane.

Nu sorbi, ci dădu totul pe gât dintr-o înghiţitură, lăsând căldura să îi şocheze organismul pentru a o readuce la normal. Cu o politeţe distantă, îi întinse înapoi paharul gol.

Grant coborî privirea spre pahar şi aproape zâmbi.

– Mai vrei unul?

– Nu, răspunse ea, rece şi arogantă, mulţumesc.

„Am fost pus la locul meu", reflectă Grant ironic. Ca de o prinţesă adresându-i-se unui ţăran. Cântărindu-şi opţiunile, Grant se lăsă pe spate pe călcâie. Prin ziduri le groase ale farului se auzea furtuna, biciuind aerul şi scâncind. Drumul de un kilometru şi jumătate până la casa văduvei Lawrence ar fi fost dificil şi neplăcut, dacă nu chiar periculos. Ar fi fost mai puţin complicat să o lase să rămână peste noapte decât să o ducă până la căsuţă cu maşina lui. Cu o înjurătură ce era mai mult de oboseală decât de nervi, îi întoarse spatele.

– Ei bine, haide, îi porunci el, fără a privi în urmă, nu poţi să stai aici tremurând toată noaptea.

Gennie fu tentată – şi fu tentată serios – să îi dea cu poşeta în cap.

Scările o fermecară. Aproape că făcu un comentariu despre ele, dar se opri la timp. Erau din fier şi în spirală, urcând pe interiorul clădirii. Grant se opri din urcat la etajul unu, care, calculă Gennie, se afla la vreo şase metri buni deasupra parterului. Se mişca asemenea unei

pisici în întuneric, în timp ce ea se ținea de balustradă, așteptând ca el să aprindă lumina.

Becul proiectă o lumină scăzută și numeroase umbre pe podeaua de lemn goală. Grant intră pe o ușă din dreapta, ajungând în ceea ce Gennie descoperi că era dormitorul lui – mic, nu deosebit de ordonat, dar cu un pat curbat din alamă, cu aspect antic, de care Gennie se îndrăgosti instantaneu. Grant se duse la un șifonier vechi care ar fi putut redeveni superb prin recondiționare. Bombănind în barbă, scotoci prin el și dădu la iveală un halat de prosop spălăcit.

– Dușul e la celălalt capăt al holului, spuse el scurt, și aruncă halatul în brațele lui Gennie înainte de a o lăsa singură.

– Mulțumesc mult, murmură ea, ascultându-i pașii ce se îndepărtau, coborând din nou scările.

Cu bărbia ridicată și ochii scânteind, traversă cu pași mari holul și se trezi fermecată din nou.

Cada era din porțelan alb sprijinită pe picioare de alamă pe care, evident, Grant avusese grijă să le lustruiască. Încăperea era doar puțin mai mare decât un dulap, dar cândva în decursul istoriei ei fusese îmbrăcată în lambriuri de cedru lăcuit. Cuprindea o chiuvetă cu picior și o mică oglindă îngustă. Lumina era deasupra ei, acționată cu o coardă.

Dezbrăcându-se recunoscătoare de hainele ude și reci, Gennie intră în cadă și trase perdeaua subțire și circulară. Într-o clipă se afla sub apa fierbinte ce se revărsa din minusculul cap de duș, încălzindu-i corpul.

Gennie era convinsă că nici paradisul nu ar fi putut fi mai plăcut, chiar atunci când era păzit de diavol.

În bucătărie Grant pregăti un ibric de cafea. Apoi, părând să îi vină o idee, deschise și o conservă de supă. Își spuse că probabil ar fi trebuit să-i dea ceva de mâncare. Aici, în partea din spate a turnului, marea se auzea mai tare. Era un zgomot cu care se obișnuise – nu atât de mult încât să nu îl mai audă, dar suficient pentru a nu mai fi surprins de el. Dacă era sălbatic și amenințător

așa cum era în noaptea aceea, Grant îl observa, apoi își vedea de treburile lui.

Sau și-ar fi văzut de treburile lui dacă nu ar fi găsit în fața ușii o femeie udă leoarcă. Acum calculă că avea să fie nevoit să dedice o oră în plus muncii lui, în noaptea aceea, pentru a compensa timpul pe care îl irosea cu ea.

Odată consumată iritarea inițială, Grant admise că nu avea ce să facă. Urma să îi ofere un minim de ospitalitate, asigurându-i o masă caldă și un acoperiș deasupra capului, și cu asta, basta.

Chipul îi fu luminat pentru o clipă de un zâmbet când își aminti cum îl privise când stătuse murată pe canapeaua lui. Doamna, decise el, nu era o papă-lapte. Grant nu prea avea răbdare cu oamenii moi.

Când alegea să aibă companie, alegea compania oamenilor care spuneau ceea ce gândeau și erau dispuși să își apere ideile. Într-un fel, acesta era motivul pentru care Grant se abătuse de la programul lui autoimpus.

De-abia trecuse o săptămână de când se întorsese din Hyannis Port, unde își condusese sora la altar, lăsând-o pe mâinile proaspătului ei soț, Alan MacGregor. Descoperise, spre disconfortul lui, că nunta îl făcuse sentimental. Nu le fusese dificil soților MacGregor să îl convingă să mai rămână câteva zile în plus. Îi plăcuseră toți, dar în special bătrânul și lăudărosul Daniel, iar Grant nu era genul de bărbat care să se apropie repede de alții. Încă din copilărie fusese prudent, dar familia MacGregor, ca grup, era irezistibilă. Și fusese slăbit într-o oarecare măsură de nunta în sine.

Momentul în care își condusese sora la altar, onoare care i-ar fi revenit tatălui său dacă ar fi trăit, îi stârnise un asemenea amestec de durere și plăcere încât Grant fusese recunoscător pentru răgazul de câteva zile petrecut în sânul familiei MacGregor înainte de a se întoarce în Windy Point – în asemenea măsură încât fusese amuzat de iscoditul nu prea subtil al lui Daniel privind viața lui personală. Se simțise suficient de bine cât să accepte o invitație de a reveni oricând. Și, chiar și spre surprinderea lui, avea de gând să onoreze invitația.

Deocamdată avea de lucru, însă se resemnă cu gândul că o scurtă întrerupere nu avea să provoace daune ireparabile situației lui. Câtă vreme rămânea scurtă. Gennie putea să rămână peste noapte în camera liberă, apoi avea să o trimită acasă de dimineață. Reuși să ajungă aproape într-o dispoziție agreabilă până când începu supa să clocotească.

Grant o auzi intrând, deși vuietul de afară era în continuare violent. Se întoarse, pregătit să facă o remarcă rezonabil de prietenoasă, când fu izbit direct în stomac de priveliștea cu ea în halatul lui de baie.

La naiba, cât era de frumoasă. Prea frumoasă pentru liniștea lui sufletească. Halatul o făcea să pară micuță, deși suflecase mânecile uzate până aproape la coate. Albastrul spălăcit scotea în evidență tonul cu nuanțe bogate de miere al pielii ei. Își periase pe spate părul umed, lăsându-și fața complet dezgolită în afară de câteva șuvițe rebele care îi porneau de lângă tâmple. Cu ochii ei de un verde palid și genele negre ude, semăna mai mult ca oricând cu o sirenă, așa cum aproape o crezuse el a fi.

– Stai jos, îi porunci, teribil de iritat de fiorul de dorință nepoftită. Poți să mănânci niște supă.

Gennie ezită pentru o clipă, lăsându-și privirea să alunece în sus și-n jos peste spatele lui înainte de a se așeza la masa de lemn neșlefuit.

– Vai, mulțumesc.

Grant se mulțumi să bolborosească un răspuns indescifrabil, înainte de a-i trânti în față bolul cu mâncare. Gennie luă lingura, hotărâtă să nu permită orgoliului să stea în calea foamei. Deși fu surprinsă, nu spuse nimic când Grant se așeză în fața ei, luându-și și el un bol.

Bucătăria era mică, intens luminată și foarte, foarte tăcută. Singurul sunet era cel al vântului și al apei agitate de dincolo de zidurile groase. La început, Gennie mâncă ținându-și ochii ațintiți cu încăpățânare asupra bolului din fața ei, însă când foamea ascuțită fu astâmpărată, începu să arunce priviri prin încăpere. Era cu siguranță micuță, însă cu spațiul bine organizat. Pereții erau acoperiți pe toate părțile cu dulapuri din lemn

de stejar neşlefuit, asigurând loc suficient pentru provizii. Blaturile de lucru erau tot din lemn, însă sablat şi şlefuit. Văzu şi câteva aparate moderne, precum o cafetieră şi un prăjitor de pâine.

Avea mai multă grijă de această încăpere, decise ea, decât de restul locuinţei. Nu erau vase în chiuvetă, nici firimituri sau pete. Şi singurele mirosuri erau mireşmele tipice pentru o bucătărie, de supă şi de cafea. Ustensilele erau vechi şi cam marcate de vreme, dar nu erau murdare.

Odată potolit primul val de foame, se potoli şi furia ei. În fond, îi invadase intimitatea. Nu toată lumea oferea ospitalitate unui străin cu zâmbete şi braţele deschise. Fusese posomorât, dar nu îi închisese uşa în faţă. Şi îi dăduse mâncare şi ceva uscat în care să se îmbrace, adăugă ea, străduindu-se să îşi îngenuncheze orgoliul.

Cu o uşoară încruntare, îşi lăsă privirea să alunece peste masă până se opri asupra mâinilor lui. Dumnezeule mare, îşi spuse ea cu o tresărire, cât erau de frumoase. Încheieturile erau înguste, creând o impresie nu de slăbiciune, ci de forţă graţioasă şi de îndemânare. Dosurile palmelor erau profund bronzate şi fără pată, lungi şi subţiri, după cum erau şi degetele lui. Unghiile erau scurte şi drepte. „Masculine", fu primul ei gând, urmat îndeaproape de „delicate". Gennie şi-ar fi putut imagina acele mâini ţinând un flaut la fel de uşor cum le-ar fi văzut mânuind o sabie.

Preţ de o clipă uită de restul persoanei lui, pierdută în fascinaţia faţă de mâinile lui şi de propria ei reacţie la vederea lor. Simţi tresărirea, dar nu o înăbuşi. Era sigură că orice femeie care ar fi văzut acele mâini romantice, superbe, s-ar fi întrebat automat cum ar fi fost să le simtă pe pielea ei. Mâini nerăbdătoare, abile. Erau genul care puteau fie să sfâşie hainele de pe o femeie, fie să o dezbrace cu blândeţe înainte ca ea să apuce să se dumirească exact ce se petrecea.

Când fu străbătută pe şira spinării de un fior pe care îl recunoscu drept nerăbdare, făcu un efort să se stăpânească. La ce lucruri îi stătea capul! Nici măcar imaginaţia ei nu avea ce să se furişeze în acea direcţie. Uşor

năucită de emoția ce nu se lăsa alungată, ridică privirea spre fața lui.

El o privea – cu răceală, precum un savant studiind un specimen. Când se oprise atât de brusc din mâncat, îi văzuse privirea alunecând spre mâinile lui și oprindu-se acolo, cu genele coborâte exact atât cât să-i ascundă expresia din ochi. Grant așteptase, știind că mai devreme sau mai târziu avea să ridice ochii. Se așteptase la furie înghețată sau la politețe rece. Șocul și uluirea de pe chipul ei îl derutară, sau, mai exact, îl intrigară. Însă nota ei de vulnerabilitate fu ceea ce îl făcu să o dorească aproape dureros de mult. Nici măcar atunci când nimerise în casa lui, udă și rătăcită, nu arătase atât de lipsită de apărare. Se întrebă ce ar fi făcut dacă s-ar fi ridicat pur și simplu de la masă, ar fi ridicat-o în picioare și ar fi dus-o pe sus în patul lui. Se întrebă ce naiba îl apucase.

Se uitară unul la celălalt, fiecare dintre ei asaltat de emoții pe care nici unul nu și le dorea, în timp ce în jurul lor ploaia și vântul se izbeau de ziduri, separându-i de tot ceea ce era civilizație. Grant își spuse din nou că semăna cu vreo creatură a ispitei din ocean. Gennie își spuse că Grant ar fi fost un concurent de seamă pentru strămoșul ei corsar.

Picioarele scaunului lui Grant zgâriară podeaua când se ridică de la masă. Gennie încremeni.

– Există la etaj o cameră cu un pat de-o persoană.

Ochii îi erau duri și întunecați de mânie înăbușită – stomacul strâns în noduri de dorință suprimată.

Gennie constată că palmele îi erau umede de emoție și se înfurie. Era mai bine să fie furioasă pe el.

– E bună și canapeaua de la parter, spuse ea cu răceală.

El ridică din umeri.

– Cum dorești.

Fără un alt cuvânt, ieși. Gennie așteptă până îi auzi pașii pe scări înainte de a-și apăsa o mână pe abdomen. Data viitoare când mai vedea o lumină în întuneric, își promise ea, avea să fugă mâncând pământul în direcția opusă.

capitolul 2

Grant detesta să fie întrerupt. Ar fi tolerat să fie înjurat, amenințat sau disprețuit, dar nu tolera niciodată întreruperile. Nu îl interesase niciodată prea mult dacă era plăcut, câtă vreme era lăsat în pace să facă ceea ce voia el. Crescuse privindu-și tatăl alergând după bunăvoința celorlalți – un aspect necesar în cariera unui senator care alesese să candideze la cea mai înaltă funcție din stat.

Chiar și copil fiind, Grant înțelesese că tatăl lui era un om care stârnea sentimente extreme. Fusese iubit de unii, temut și urât de alții, iar când se aflase în campanie inspirase o loialitate aprigă. Fusese un bărbat care s-ar fi dat peste cap să facă o favoare cuiva – prieten sau străin – nu contase niciodată. Idealurile lui fuseseră înalte, memoria excelentă, iar flerul pentru cuvinte, admirabil. Senatorul Robert Campbell fusese genul de bărbat care considerase că era de datoria lui să se pună la dispoziția publicului. Până în momentul în care cineva trăsese trei gloanțe în el.

Grant nu îl învinovățise doar pe bărbatul care apăsase pe trăgaci, nici profesia politică, așa cum făcuse sora lui. Într-un fel, Grant îl învinovățise pe tatăl lui. Robert Campbell se oferise pe tavă lumii, iar acest lucru îl omorâse. Poate era o consecință directă a acestei realități faptul că Grant nu se oferea nimănui.

Nu considera farul un refugiu. Era pur și simplu casa lui. Îi plăcea că îi permitea să stea departe de restul lumii și savura asprimea și armonia elementelor. Dacă îi oferea și solitudine, aceasta era la fel de necesară pentru munca lui precum era pentru el însuși. Avea nevoie de acele ore lungi – chiar zile – de singurătate.

Posibilitatea de a reflecta neîntrerupt era ceva ce Grant considera a fi dreptul lui. Nimeni, dar absolut nimeni, nu avea voie să i-l încalce.

Noaptea precedentă ajunsese la jumătatea proiectului său din acel moment când bătăile insistente ale lui Gennie îl obligaseră să se oprească. Grant era perfect capabil să ignore o bătaie în ușă, dar din moment

ce îi rupsese firul gândurilor, coborâse să deschidă – hotărât să îl sugrume pe intrus. Gennie ar fi putut să se considere norocoasă având în vedere că se mulțumise să fie nepoliticos cu ea. Un turist hăbăuc se trezise o dată față în față cu un Grant turbat de furie și care îl amenințase că avea să îl arunce în ocean.

Cum Grant avusese nevoie de aproape o oră, după ce o lăsase pe Gennie în bucătărie, până să reușească să se concentreze din nou la muncă, stătuse treaz cea mai mare parte din noapte. Întrerupere. Deranj. Intolerabil. Așa considerase atunci și tot așa considera și acum, când soarele îi cădea pieziș prin fereastră, strălucind pe piciorul patului.

Amețit după nici patru ore de somn, Grant ascultă vocea care se ridica dinspre scări. Gennie fredona un cântecel fermecător pe care îl auzeai de fiecare dată când porneai radioul – ceea ce Grant făcea zi după zi, cu la fel de multă religiozitate cum pornea televizorul și citea o duzină de ziare. Cânta bine, cu o voce joasă, ritmică, ce transforma cuvintele amuzante în ceva seducător. Era destul de rău că îl întrerupsese de la muncă în noaptea precedentă – acum îi strica și somnul.

Dacă și-ar fi pus o pernă peste cap ar fi putut să nu o mai audă. Însă, descoperi el, nu își putea înăbuși reacția față de ea. Era mult prea ușor în întuneric, cu cearșaful cald sub pieptul lui, să și-o imagineze. Înjurând, Grant aruncă perna deoparte și se dădu jos din pat pentru a-și trage o pereche de pantaloni scurți. Pe jumătate adormit, pe jumătate excitat, coborî.

Pătura pe care o folosise cu o noapte în urmă era împăturită cu grijă pe canapea. Grant o studie posomorât, apoi, urmând vocea lui Gennie, intră în bucătărie.

Gennie era încă îmbrăcată în halatul lui, desculță, cu părul ondulându-i-se bogat pe spate. I-ar fi plăcut să îl atingă pentru a vedea dacă acele ape roșcate ce păreau să scânteieze prin negrul închis erau cu adevărat acolo sau doar un joc de lumini.

Într-o tigaie de pe aragaz sfârâia o bucată de bacon, iar cafeaua mirosea dumnezeiește.

– Ce dracu' faci?

Gennie se răsuci pe călcâie cu mâna încleștată pe o furculiță, cealaltă mână ridicându-i-se în dreptul inimii într-un gest reflex. În ciuda lipsei de confort a canapelei, se trezise cu o dispoziție excelentă – și lihnită de foame. Soarele strălucea, pescărușii țipau, iar frigiderul fusese aprovizionat cu generozitate. Gennie hotărâse că Grant merita o a doua șansă. Cât își făcuse de lucru prin bucătăria lui, își promisese în sinea ei să fie prietenoasă cu orice preț.

Acum acesta stătea în fața ei, pe jumătate gol și vizibil furios, cu părul ciufulit de somn și obrajii umbriți de barba ce-i crescuse peste noapte. Gennie îi oferi un zâmbet hotărât.

– Pregătesc micul dejun. Mă gândeam că măcar atât pot să fac drept răsplată că m-ai adăpostit peste noapte.

Grant avu din nou senzația că era la ea ceva vag familiar ce îi scăpa. Ceea ce îl făcu să se încrunte cu atât mai aprig.

– Nu-mi place să-și bage alții nasul în lucrurile mele.

Gennie deschise gura, apoi o închise din nou înainte să îi scape vreo replică răutăcioasă.

– Singurul lucru pe care l-am spart e un ou, spuse ea cu blândețe, arătând spre un bol cu ouă pe care intenționase să le bată. Ce-ar fi să te calmezi? Pune-ți o cană de cafea, stai jos și taci.

Scuturând din cap aproape imperceptibil, îi întoarse spatele.

Grant ridică din sprâncene, nu neapărat surprins, cât admirativ. Nu oricine era capabil să îți poruncească să taci pe un ton dulce ca mierea și să fie și eficient. Avea impresia că el nu era prima persoană căreia îi poruncea acest lucru. Cu ceva ce se apropia periculos de mult de un rânjet, luă o cană și făcu exact ceea ce îi ceruse ea.

Gennie nu mai cântă până termină de gătit, însă Grant avu impresia că ar fi bombănit prost dispusă dacă nu s-ar fi străduit să pară neafectată de el. De fapt, era convins că bombănea și înjura destul de mult în sinea ei.

Când sorbi din cafea, senzația de amețeală fu înlocuită de una de vioiciune și de foame. Era pentru prima

dată când stătea în bucătăria minusculă și o femeie îi pregătea micul dejun. Nu era ceva ce ar fi vrut să devină obișnuință, reflectă Grant în timp ce o privi – pe de altă parte însă, nu era nici o experiență neplăcută.

Păstrând încăpățânată tăcerea, Gennie așeză farfuriile pe masă, adăugând un platou cu bacon și ouă.

– De ce te îndreptai către casa văduvei Lawrence? o întrebă Grant în timp ce se servi cu mâncare.

Gennie îl privi încruntată și cu ochii îngustați. „Deci acum vom face conversație politicoasă", își spuse ea și aproape scrâșni din dinți.

– O închiriez, răspunse ea scurt și își presără sare pe ouă.

– Credeam că văduva Lawrence o scosese la vânzare.

– Așa e.

– Ai ajuns cam prea la sfârșit de sezon ca să mai închiriezi o căsuță pe plajă, comentă Grant cu gura plină de ouă.

Gennie ridică scurt din umeri și se concentră asupra micului ei dejun.

– Eu nu sunt turistă.

– A, nu? O fixă cu o privire lungă și fermă pe care Gennie o simți în același timp abilă și pătrunzătoare. Louisiana, așa-i? New Orleans, Baton Rouge?

– New Orleans. Gennie își lăsă deoparte iritarea pentru a-l studia la rândul ei. Nici tu nu ești de pe aici.

– Nu, spuse el simplu și nu mai adăugă nimic.

O, nu, își spuse ea, nu avea să-i permită să înceapă o conversație, apoi să încheie subiectul când îi convenea lui.

– De ce un far maritim? insistă ea. Nu e funcțional, nu? Noaptea trecută m-am ghidat după lumina de la fereastră, nu cea de semnalizare.

– Garda de coastă acoperă bucata asta cu radarul. Farul nu a mai fost folosit de zece ani. Ai rămas fără benzină? întrebă el, înainte ca ea să-și dea seama că nu îi răspunsese la „de ce".

– Nu. Am oprit pe marginea drumului pentru câteva minute, apoi când am încercat să pornesc din nou mașina, a scos doar câteva sunete neproductive. Ridică din

umeri și mușcă dintr-o felie de bacon. Presupun că va trebui să aduc din oraș o mașină cu platformă.

Grant scoase un sunet care ar fi putut fi un râs.

– S-ar putea să reușești să faci rost de o platformă în Bayside, dar nu o să găsești așa ceva în Windy Point. Am să arunc eu o privire, îi spuse el, terminându-și micul dejun. Dacă mă depășește, poți să-l chemi pe Buck Gates din oraș să vină să o pornească.

Gennie îl studie timp de aproape treizeci de secunde.

– Mulțumesc, spuse ea circumspectă.

Grant se ridică și își puse farfuria în chiuvetă.

– Du-te și îmbracă-te, îi porunci el. Am de lucru.

Pentru a doua oară o lăsă pe Gennie singură în bucătărie.

Măcar o dată, reflectă ea, punându-și farfuria peste a lui, i-ar fi plăcut să aibă ea ultimul cuvânt. Trăgând scurt de cordonul halatului lui Grant, ieși din încăpere. Da, urma să meargă să se îmbrace, își spuse Gennie. Și avea s-o facă rapid, înainte ca Grant să se răzgândească. Nepoliticos sau nu, avea să accepte oferta lui de a o ajuta.

Apoi, din punctul ei de vedere, Grant Campbell n-avea decât să se ducă dracului.

Gennie nu văzu nici urmă de el la etaj când se strecură în baie să se schimbe. Se dezbrăcă de halat și îl atârnă într-un cuier pe spatele ușii. Hainele i se uscaseră și consideră că putea ignora faptul că tenișii încă îi mai erau puțin reci și umezi. Dacă avea noroc, se putea instala în căsuță în maximum o oră. Astfel ar fi avut la dispoziție cea mai mare parte din după-amiază pentru a face schițe.

Gândul o făcu pe Gennie să rămână bine dispusă când coborî scările. Din nou, nu văzu nici urmă de Grant. După o scurtă luptă cu ușa grea de la intrare, Gennie ieși.

Era atât de senin încât aproape i se tăie respirația. Indiferent ce nori furioși sau ceață ar fi sufocat acel loc în noaptea precedentă, acum se risipiseră cu totul. Erau foarte puține locuri pe pământ unde aerul scânteia cu adevărat, după cum bine știa, iar acesta era unul dintre

ele. Cerul era albastru și perfect limpede, infuzat de lumina galbenă a soarelui. Era și puțină iarbă pe această parte a farului, aspră și sălbatică, la fel ca și cele câteva flori temerare care erau presărate prin ea. Sânzienele se legănau în briza mării, anunțând sfârșitul verii, dar soarele strălucea fierbinte.

Văzu drumul îngust și mizerabil pe care venise cu o noapte în urmă, însă fu surprinsă de clădirea pe trei niveluri aflată la doar câteva sute de metri depărtare. Faptul că era pustie era trădat de pelicula de mizerie de pe ferestre și de iarba înaltă până la brâu, însă nu era în paragină. Probabil îi aparținuse paznicului farului și familiei acestuia, concluzionă Gennie, pe vremea când farul încă mai funcționa. Avuseseră o grădină și poate câteva găini. Iar în unele nopți, când vântul urla și valurile se izbeau de țărm, paznicul stătuse la post, în timp ce familia lui rămăsese singură, ascultând.

Vopseaua albă era spălăcită, dar obloanele stăteau drepte. I se păru că stătea acolo pe colină așteptând să fie umplută din nou.

Lângă baza pantei se afla o camionetă mică și solidă care, presupuse ea, era a lui Grant. Fiindcă el nu se vedea pe nicăieri, Gennie porni să ocolească farul, răspunzând chemării mării.

De data aceasta chiar i se tăie răsuflarea. Vedea pe o distanță de câțiva kilometri, de-a lungul liniei neregulate a țărmului, până la un grup de insule minuscule, iar de acolo la îndepărtata linie a orizontului. Văzu câteva ambarcațiuni pe apă, bărcile mici, solide și abile ale pescarilor de homari. Știa că aici nu avea să vadă vase cu lemn de mahon și accesorii cromate. Acesta era un loc dedicat muncii, nu plăcerilor relaxate. Forță, durabilitate. Acestea erau lucrurile pe care le simțea când privea apa albastră-verzuie ce se izbea de pietre încununată de spumă albă.

Curenții aduceau o pătură de alge ce se strângea și se întindea în ritm cu mișcările apei. Aici marea își lăsase amprenta peste toate. Pietrele fuseseră măcinate de ape până deveniseră netede, iar stâncile se înălțau expunând o paletă de culori de la gri la verde, străbătută ici-colo

de câteva dungi discrete de portocaliu. Linia țărmului era plină de cochilii, aruncate de apele mării și încă nezdrobite sub picioarele neatente ale oamenilor. Mirosul de sare și de pește era puternic. Se auzea dangătul geamandurilor cu clopot, țipătul surd al balizelor de semnalizare, bolboroseala distantă a bărcilor de pescuit și strigătul mohorât al pescărușilor. Nu era nimic, nici un sunet, nici o imagine, nici un miros, care să provină de la altceva în afară de marea nesfârșită și atemporală.

Gennie o simți – tentația, atracția ce chemase bărbații și femeile pe mare încă de la începutul veacurilor. Dacă era adevărat că de aici se născuse omenirea, poate acesta era motivul pentru care se lăsa atât de ușor sedusă înapoi la ea. Se opri pe stâncă deasupra plajei înguste și pietroase și se abandonă mării. Pericol, provocare, pace – le simți pe toate și fu împlinită.

Nu îl auzi pe Grant venind din spatele ei. Era prea absorbită de mare pentru a-i detecta prezența, deși el o privi, lăsând timpul să se întindă, de la un minut la două, apoi la trei. Arăta perfect la locul ei acolo, reflectă el și îi veni să o blesteme. Era al lui acel pământ, acel petic de pământ mic și izolat ce se înălța deasupra mării.

Nu putea să pretindă că și marea îi aparținea, nici măcar când se ridica la amiază și își trecea limba de apă peste marginea pământului lui, însă acea fâșie de piatră și iarbă sălbatică era a lui, exclusiv a lui. Gennie nu avea nici un drept să arate ca și cum acolo ar fi fost casa ei – să îl facă să se întrebe dacă stânca avea să mai fie vreodată doar a lui.

Vântul îi lipea hainele de corp, așa cum o făcuse și ploaia cu o noapte în urmă, accentuându-i corpul zvelt și atletic, cu toate rotunjimile lui feminine. Părul îi dansa frenetic și liber, în timp ce soarele dădea la iveală acele tonuri de foc în marea de negru mahon ce păreau să sugereze lucruri pe care era aproape gata să le testeze. Înainte să își dea seama ce făcea, Grant o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

Nu văzu nici urmă de surprindere pe chipul ei când îl privi, ci doar încântare – și un fior de excitare care, știa, fusese stârnit de mare. Ochii ei îl reflectau, ispitindu-l.

– Noaptea trecută m-am întrebat de ce ar alege cineva să trăiască aici. Își dădu la o parte părul din ochi. Acum mă întreb cum poate oricine să trăiască altundeva. Arătă spre o micuță barcă de pescuit de la capătul debarcaderului. Aia e a ta?

Grant continuă să o fixeze cu privirea, dându-și seama brusc că aproape o trăsese în brațele lui și o sărutase – fusese atât de aproape să o facă încât mai că-i simțea gustul gurii peste a lui. Făcând un efort, întoarse capul în direcția indicată de ea.

– Da, e a mea.

– Te reții de la muncă. Pentru prima dată, Gennie îi oferi darul simplu al unui zâmbet adevărat. Cred că te-ai fi trezit în zori dacă nu te-aș fi încurcat eu.

Bolborosind ceva neinteligibil drept răspuns, Grant începu să o împingă spre camioneta lui. Oftând, Gennie renunță la promisiunea de dimineață de a fi prietenoasă, considerând-o un pariu eșuat.

– Domnule Campbell, chiar trebuie să fii atât de dezagreabil?

Grant se opri cât să îi arunce o privire – una în care Gennie ar fi putut jura că întrezărise o ironie amuzată.

– Da.

– Te descurci foarte bine, reuși ea să spună, când Grant începu să o târască din nou după el.

– Am exersat ani întregi.

Îi dădu drumul când ajunseră la camionetă, apoi deschise portiera și urcă la volan. Fără un cuvânt, Gennie ocoli capota și urcă în dreapta.

Motorul porni cu un huruit asurzitor, un sunet atât de strâns asociat cu orașele și traficul lor încât lui Gennie i se păru un sacrilegiu. Aruncă o singură privire în urmă când Grant porni pe drumul accidentat și își dădu seama instantaneu că avea să picteze – că trebuia să picteze – acea scenă. Aproape că își exprimă cu voce tare intențiile, apoi surprinse profilul încruntat al lui Grant.

Naiba să-l ia, decise Gennie. Avea să picteze cât timp el era în larg pescuind homari sau ce o fi pescuit acolo. În situația de față era mai bine pentru ea ca el să nu știe.

Se lăsă pe spate în scaun, își împreună cuminte mâinile și păstră tăcerea.

Grant parcurse un kilometru jumătate până să înceapă să se simtă vinovat. Drumul nu era mai mult decât un șănțuleț, iar noaptea păruse probabil un șir întunecat de gropi și pietre.

Oricine ar fi străbătut acea bucată de drum pe furtună ar fi fost, inevitabil, extenuat și chinuit. Oricine care nici nu cunoștea drumul ar fi fost și înspăimântat. Iar el nu fusese tocmai o personificare a înțelegerii și a grijii.

Continuând să se încrunte, îi aruncă din nou o privire scurtă, în timp ce camioneta înaintă cu hurducături. Nu arăta fragilă, dar nu ar fi crezut-o niciodată în stare să vină atât de departe, pe acea vreme teribilă, pe un drum întunecat și plin de gropi.

Începu să articuleze o scuză, pe care Gennie ar fi fost uluită să o audă, când ea ridică bărbia.

– Uite mașina mea.

Tonul îi era din nou unul de politețe distantă – de data asta ca un stăpân adresându-se servitorului. Grant își înghiți scuzele.

Viră în direcția mașinii ei, făcând-o pe Gennie să se zgâlțâie pe scaun ceva mai mult decât ar fi fost absolut necesar. Nici unul din ei nu spuse nimic când el opri motorul și coborî. Grant deschise capota mașinii, în timp ce Gennie aștepta cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Vorbea singur, observă ea, încet, în barbă, în timp ce trebăluia la ce trebăluiau oamenii sub capotele mașinilor. Presupunea că era ceva destul de firesc pentru cineva care locuia singur la marginea unei stânci. Pe de altă parte, își spuse ea rânjind, uneori simțea și ea că în dens populatul Cartier Francez tot ea era cea mai plăcută parteneră de conversație.

Grant se duse înapoi la camionetă, luând o trusă de scule de pe bancheta din spate. Scotoci prin ea, alese câteva chei de mărimi diferite, apoi se întoarse sub capota ei. Strângând din buze, Gennie veni în spatele lui să privească peste umăr. Părea că știa ce făcea, decise ea.

Iar câteva chei nu păreau ceva prea complicat. Dacă ar fi reușit... Se aplecă mai aproape, sprijinindu-și automat mâna pe spatele lui pentru a-și păstra echilibrul.

Grant nu se îndreptă, dar se întoarse, mișcarea făcându-i brațul să treacă ferm peste sânul ei. Același lucru ar fi putut cu ușurință să se întâmple între doi străini într-un lift aglomerat, trecând aproape neobservat. Dar simțiră amândoi puterea contactului și intensificarea dorinței.

Gennie s-ar fi dat înapoi dacă nu s-ar fi trezit brusc cu privirea ațintită în acei ochi întunecați și neliniștiți – simțind răsuflarea lui caldă și rapidă pe buzele ei. Doar câțiva centimetri, își spuse ea, doar câțiva centimetri și ar fi cunoscut gura lui pe a ei, în loc de simpla ei sugestie. Mâna îi alunecase pe umărul lui și, fără să își dea seama, degetele i se încleștaseră acolo.

Grant simți presiunea, dar nu era nimic în comparație cu cea ce se stârnise pe ceafa lui, la baza șirei spinării și în adâncul stomacului lui. Dacă ar fi luat ceea ce i se oferea atât de aproape, poate că ar fi atenuat acea presiune sau poate că ar fi făcut-o să se consume. În acel moment Grant nu era sigur ce rezultat ar fi preferat.

– Ce faci? întrebă el, însă de data aceasta tonul lui nu avea nici o notă de mânie.

Năucită, Gennie rămase cu privirea ațintită în ochii lui. Se vedea reflectată acolo, își spuse ea ametită. Când se pierduse acolo?

– Ce?

Stăteau în continuare aplecați spre mașina ei, Gennie cu o mână pe umărul lui, Grant cu o mână pe un bulon și cealaltă pe o cheie. Nu ar fi trebuit decât să-și mute greutatea pentru a transforma poziția într-o îmbrățișare. Aproape o făcu înainte de a-și aminti cât de tulburător de la locul ei îi păruse când stătuse pe pământul lui, privind marea.

„Dacă te atingi de femeia asta, Campbell, vei da de bucluc, genul de bucluc din care nu poți să ieși fluierând."

– Am întrebat ce faci, spuse el pe același ton calm, însă privirea îi alunecă spre gura ei.

– Ce fac?... Oare ce făcuse? Am... am vrut să văd cum repari ca să...

Privirea lui se ridică și se ațintì din nou în ochii ei, risipindu-i orice gând coerent.

– Ca să? repetă Grant, savurând faptul că o putea deruta.

– Ca să...

Răsuflarea lui o mângâia pe buze. Se trezi trecându-și limba peste ele pentru a o gusta.

– Ca să o pot repara dacă se întâmplă din nou.

Grant zâmbi – lent, studiat. Insolent? Gennie nu era sigură, însă inima i se ridică în gât și îi rămase înțepenită acolo. Oricum ar fi zâmbit, oricare ar fi fost intenția lui, gestul adăuga un farmec poznaș și irezistibil trăsăturilor lui. Gennie își spuse că era zâmbetul pe care i l-ar fi oferit un barbar femeii lui înainte de a o arunca pe umăr pentru a o duce în vreo peșteră întunecată. Mișcându-se la fel de lent, Grant se întoarse și începu să lucreze din nou sub capotă.

Gennie se dădu în spate și răsuflă prelung, discret. Scăpase ca prin urechile acului – mult prea la limită. De ce anume, nu era tocmai sigură, dar de ceva ce orice femeie inteligentă ar fi considerat a fi o situație primejdioasă. Își drese vocea.

– Crezi că poți s-o repari?

– Hmm.

Gennie interpretă acea replică drept un răspuns afirmativ, apoi veni mai aproape, de data asta rămânând în lateralul capotei.

– A fost verificată de un mecanic acum câteva săptămâni.

– Cred că vei avea nevoie de bujii noi în curând. În locul tău l-aș ruga pe Buck Gates să arunce o privire.

– E mecanic? La o benzinărie?

Grant se ridică. Acum nu zâmbea, însă ochii îi licăreau amuzați.

– Nu există benzinărie în Windy Point. Dacă ai nevoie de combustibil te duci la docuri și îți iei de la pompă. Dacă ai probleme cu mașina, apelezi la Buck Gates. El repară bărcile de pescuit homari – motoarele sunt

motoare. Ultimele cuvinte fură rostite într-o cadență relaxată, tipică pentru coasta de est, și cu o umbră de zâmbet în care nu se regăsea nici o picătură de aroganță. Pornește mașina.

Lăsând portiera deschisă, Gennie se strecură la volan. La prima rotire a cheii motorul se trezi vesel la viață. Chiar în clipa în care Gennie răsuflă ușurată, Grant trânti capota la loc. Gennie opri din nou motorul, iar el se întoarse la camionetă pentru a-și pune înapoi sculele.

– Căsuța văduvei Lawrence e la circa un kilometru de aici, pe stânga. Nu ai cum să ratezi drumul decât dacă te plimbi prin furtună în toiul nopții, bazându-te doar pe o lanternă.

Gennie își înăbuși un chicot. Mai bine să nu aibă și calități care să îl ridice în ochii ei, se rugă ea. Mai bine să și-l amintească drept un bărbat nepoliticos și dezagreabil care doar întâmplător era și mortal de sexy.

– Am să țin cont de asta.

– Iar eu nu aș pomeni că ți-ai petrecut noaptea la farul din Windy Point, adăugă el relaxat, băgând trusa de scule la locul ei. Am o reputație de protejat.

De data asta, Gennie își mușcă buza pentru a-și stăpâni un zâmbet.

– Oh?

– Da. Grant se întoarse, sprijinindu-se de camionetă pentru o clipă și privind-o din nou. Sătenii cred că sunt ciudat. Aș scădea puțin în ochii lor dacă ar afla că nu m-am mulțumit să te îmbrâncesc afară și să încui ușa.

Acum Gennie chiar zâmbi – dar foarte puțin.

– Îți dau cuvântul meu de onoare că de la mine nu va afla nimeni ce bun samaritean ești. De va fi să mă întrebe cineva vreodată, le voi spune că ești grosolan, dezagreabil și, în general, respingător.

– Ți-aș fi recunoscător.

Când Grant dădu să urce înapoi în camionetă, Gennie se întinse după portofel.

– Stai, nu ți-am plătit...

– Las-o baltă.

Gennie își încleștă mâna pe mânerul portierei.

– Nu vreau să-ţi fiu obligată pentru...

– Ghinion. Grant porni motorul. Ascultă, mută-ţi maşina, nu pot întoarce dacă îmi stai în drum.

Cu ochii îngustaţi, Gennie se răsuci pe călcâie. Gata cu recunoştinţa, îşi spuse ea. Deci sătenii îl considerau ciudat, reflectă ea, trântind portiera maşinii. Ce oameni perspicace! Gennie porni la drum conducând prudent şi având grijă să nu privească în oglinda retrovizoare. Când ajunse la intersecţia cu drumul secundar, o luă la stânga. Singurul lucru ce mai rămase din Grant Campbell fu bâzâitul constant al camionetei lui când merse mai departe. Gennie îşi spuse că nu avea să se mai gândească vreodată la el.

Şi nici nu o făcu în timp ce străbătu drumeagul drept şi îngust străjuit pe ambele părţi de margarete galbene. Zgomotul camionetei lui rămase ca un ecou îndepărtat ce dispăru în scurt timp. Cum nu existau copaci în cale, Gennie văzu căsuţa aproape imediat şi fu fermecată. Era cu siguranţă mică, însă nu îi evoca imagini cu cei şapte pitici cântând voioşi. Gennie avu imediat o viziune cu o femeie îngrijită, într-o rochie de casă, întinzând rufe, apoi cu un pescar cu trăsături aspre lucrând la ceva pe veranda minusculă.

Casa fusese vopsită în albastru, însă vremea îl transformase într-un gri-albăstrui palid. Era o structură pătrăţoasă, pe un singur nivel, cu o verandă modestă în faţă, orientată spre drum, după cum avea să descopere, şi cu încă o verandă închisă ce dădea spre golfuleţ. Apa de un calm împietrit era traversată de un debarcader ce arăta puţin cam şubred. Cineva plantase lângă ţărm o salcie care nu o ducea prea bine.

Gennie opri motorul şi fu izbită de linişte. Plăcută, calmă – da, era genul de pace în care ar fi putut să trăiască, ar fi putut să muncească. Însă descoperi că prefera zbaterea şi vuietul mării de care se bucura Grant în faţa uşii de la intrare.

O, nu, îşi aminti cu fermitate, îşi promisese să nu se gândească la el. Şi nu avea să o facă. După ce coborî din maşină, Gennie luă prima cutie de alimente şi urcă treptele de scânduri până la intrare. Fu nevoită

să se chinuie cu încuietoarea pentru o clipă, apoi aceasta scoase un geamăt uriaș și cedă.

Primul lucru pe care îl observă Gennie fu curățenia. Văduva Lawrence vorbise serios când subliniase că locuința era curată. Mobilierul era acoperit cu huse de protecție, însă acestea nu erau prăfuite.

Era evident că proprietara venea cu regularitate și ștergea praful. Gennie găsi acest gând înduioșător și trist. Pereții erau zugrăviți în albastru-deschis, iar petele ceva mai decolorate de ici-colo arătau unde fuseseră atârnate tablouri, ani la rând. Ducându-și cutia cu provizii, Gennie o luă spre partea din spate a casei și găsi bucătăria.

Și aici predomina un aer de ordine. Blaturile de melamină erau impecabile, iar chiuveta de porțelan scânteia.

O ușoară atingere a robinetului dovedi că partea de apă și canalizare funcționa într-adevăr. Gennie puse jos cutia și ieși pe ușa din spate, ajungând pe veranda închisă. Aerul era cald și umed și avea gust de sare.

Cineva reparase câteva găuri în paravanul verandei, iar vopseaua de pe podea era crăpată, dar curată.

Prea curată, își dădu seama Gennie. Nu era nici o urmă de viață în căsuță și aproape nici un ecou al vieții care o însuflețise cândva. Ar fi preferat dezordinea prăfuită pe care o găsise în farul lui Grant.

Acolo trăia cineva. Cineva plin de vitalitate. Scuturând din cap, îl împinse într-un colț îndepărtat al minții ei.

Acum trăia cineva și aici – iar în scurt timp casa avea să simtă acest lucru. Se întoarse în grabă la mașină pentru a despacheta.

Fiindcă obișnuia să călătorească puțin încărcată și avea un simț de organizare înnăscut, îi luă mai puțin de două ore să își împartă lucrurile prin casă. Ambele dormitoare erau foarte mici și doar într-unul dintre ele se afla și un pat. Când Gennie îl așternu cu lenjeria pe care o cumpărase, descoperi că era o saltea cu pene. Încântată, petrecu puțin timp sărind pe ea și lăsându-se

să se cufunde în ea. În cel de-al doilea dormitor își depozită ustensilele de pictură.

Odată îndepărtate husele de protecție și cu o parte dintre propriile ei tablouri atârnate peste petele decolorate, începu să se simtă ca acasă.

Desculță și încântată de ea însăși, ieși să străbată până la capăt debarcaderul. Câteva scânduri scârțâiau și alte câteva se clătinau, dar decise că structura era destul de sigură. Poate avea să-și cumpere o barcă mică și să exploreze golfulețul. Acum putea să facă orice dorea, să meargă oriunde voia. Legăturile ei din New Orleans aveau să o tragă înapoi în cele din urmă, însă dorul de ducă sub imperiul căruia o luase spre nord cu șase luni în urmă nu pălise încă.

Dor de ducă, repetă ea, cu vederea împăienjenită. Nu, cuvântul potrivit era vinovăție – sau durere. Încă o urmărea, poate avea să o urmărească pentru totdeauna. Trecuse mai bine de un an, își spuse Gennie, închizând ochii.

Șaptesprezece luni, două săptămâni, trei zile. Și tot o mai vedea pe Angela. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acest lucru – pentru faptul că memoria ei de artist putea să reproducă chipul surorii ei exact așa cum fusese. Tânăr, frumos, plin de viață. Dar, de cealaltă parte a monedei, îi era prea ușor să și-o amintească pe Angela frântă și fără viață – așa cum arătase sora ei după ce o ucisese.

„Nu a fost vina ta." De câte ori auzise acest lucru? „Nu a fost vina ta, Gennie. Nu poți să îți reproșezi nimic." „O, ba da, pot", își spuse ea oftând. „Dacă nu m-aș fi aflat la volan... Dacă reflexele mele ar fi fost mai rapide... Dacă aș fi văzut mașina care a trecut pe roșu..."

Nu mai putea da timpul înapoi, iar Gennie știa acest lucru. Momentele în care era năpădită de vinovăție neputincioasă și de durere erau mai rare acum, dar cu nimic mai puțin dificile. Se refugia în arta ei și uneori își spunea că doar arta o împiedicase să își piardă mințile după moartea surorii ei. Per total, acea călătorie îi făcuse bine – îndepărtând-o de amintirile care erau încă prea aproape și lăsând-o să se concentreze pe pictat de dragul pictatului.

În ultimii câțiva ani arta căpătase, pentru ea, un aspect prea comercial. Aproape se pierduse în vânzări și expoziții. Acum se întorsese la elementele fundamentale – ceea ce îi fusese necesar. Ulei, acrilice, acuarele, cărbune și pânzele ce așteptau să fie umplute.

Poate că realitatea dură a pierderii surorii ei o influențase să caute același realism dur și în lucrările ei. Poate că așa știuse ea să se forțeze să accepte viața și moartea. Desenele ei abstracte, aerul ușor voalat al picturilor ei îmbrăcaseră întotdeauna lumea pe care o crea în tonuri blânde. Nu cu totul adevărate, dar atât de ușor de crezut. Acum era atrasă de simplitate, de cotidian. Realitatea nu era întotdeauna frumoasă, dar avea o forță pe care abia acum începea să o înțeleagă.

Gennie inspiră adânc. Da, avea să picteze acest loc – acest golfuleț calm și liniștit. Avea să îi vină și lui rândul. Dar mai întâi, acum, avea nevoie de provocarea și de puterea oceanului. Aruncând o privire la ceasul de mână, văzu că se făcuse amiază. Cu siguranță Grant era în larg acum, recuperând timpul pe care îl pierduse cu ea în dimineața aceea. Ar fi avut la dispoziție trei sau patru ore în care să schițeze farul din diverse unghiuri fără ca el să afle vreodată. Iar dacă ar fi aflat, adăugă Gennie ridicând din umeri, ce ar mai fi contat? O femeie cu un carnet de schițe nu prea ar fi avut cu ce să-l deranjeze. În orice caz, n-avea decât să se zăvorască înăuntru și să o ignore dacă nu îi plăcea. Exact așa cum intenționa și ea să îl ignore.

Studioul lui Grant se afla la etajul doi. Mai exact, studioul lui Grant ocupa întregul etaj doi. Spațiul împărțit anterior în trei camere minuscule fusese reamenajat într-o singură încăpere cu lumină naturală bună, venind cel mai intens dinspre nord.

În dulapurile acoperite cu sticlă se aflau diverse instrumente perfect organizate. Stilouri, pixuri, cuțite, pensule din păr de samur, o mare varietate de creioane și radiere, un compas, un teu. Un inginer sau un arhitect ar fi recunoscut mai multe dintre instrumente

şi ar fi apreciat calitatea lor. Pe masa de lucru avea deja fixată o coală de hârtie mată.

Pe peretele văruit din faţa lui se aflau o oglindă şi o reproducere înrămată din *The Yellow Kid*, o bandă desenată de aproape o sută de ani vechime. În celălalt capăt al încăperii se afla un radio sofisticat şi un mic televizor color. Vraful de ziare şi reviste din colţ se înălţa până la brâu. Încăperea lăsa o impresie de ordine practică pe care Grant nu se obosea să o aplice în nici un alt aspect al vieţii lui.

În dimineaţa aceea lucra fără grabă. Existau momente când lucra frenetic, nu din cauza vreunui termen limită – termina întotdeauna cu o lună înainte de data stabilită –, ci împins de forţa propriilor gânduri. Uneori îşi lăsa o săptămână întreagă sau chiar două să îşi strângă ideile şi să le claseze. Alteori lucra toată noaptea, atunci când aceleaşi idei se agitau să fie transpuse în peniţă şi cerneală.

Terminase proiectul la care lucra la primele ore ale dimineţii. Acum se simţea mânat de o nouă idee, una căreia nu părea să fie capabil să-i reziste. Grant rareori opunea rezistenţă când era vorba de orice se aplica artei lui. Realizase deja caroiajul pe hârtie, trasând linii diagonale cu creionul albastru ce nu avea să se vadă în fotografii. Ştia ceea ce voia, dar primul pas era pregătirea, acele detalii finite şi vitale pe care nu avea să le observe nimeni în cele câteva secunde cât dura să îi privească lucrarea.

Odată ce hârtia fu întinsă şi caroiată, apoi împărţită în cinci secţiuni de două ori mai mari decât aveau să fie la reproducere, începu să schiţeze cu mâna uşoară. Mai mult mâzgălind, de fapt, îşi aduse la viaţă personajul principal din doar câteva bucle şi linii. Bărbatul era destul de obişnuit. Grant insistase pe acest aspect când crease, cu zece ani în urmă, ceea ce sora lui numea alter egoul lui. Un bărbat obişnuit, poate uşor neîngrijit, cu doar câteva trăsături – nasul, ochii nedumeriţi – puţin exagerate. Însă Macintosh, personajul lui Grant, era uşor de recunoscut ca un orăşean oarecare. Unul pe care aproape nu l-ai fi observat pe stradă.

Era întotdeauna prea slab, astfel că încercările lui de a se îmbrăca elegant nu îi reuşeau niciodată cu totul. Avea aerul cuiva care ştia că urma să fie tratat ca un cal de povară. Grant nutrea o oarecare afecţiune faţă de neîndemânarea lui generală şi de comentariile lui satirice ocazionale.

Grant îi cunoştea toţi prietenii – tot el îi crease. Nu erau tocmai o adunătură pestriţă, dar nici departe.

Visători bine intenţionaţi, şmecheri cu pretenţii. Erau umbrele oamenilor pe care Grant îi întâlnise la facultate – prieteni şi cunoştinţe. Oameni obişnuiţi făcând lucruri obişnuite într-o manieră neobişnuită. Aceasta era tema artei lui.

Lui Macintosh îi dăduse viaţă în facultate, apoi îl lăsase într-o debara cât timp se dedicase artei într-un stil mai tradiţional, timp de aproape trei ani. Poate că s-ar fi bucurat de succes; talent existase. Dar Grant descoperise că era mult mai fericit când schiţa o caricatură decât când picta un portret. În cele din urmă Macintosh ieşise victorios. Grant îl scosese din debara, iar după şapte ani personajul lui cu ochi împăienjeniţi şi aerul uşor obosit apărea în toate ziarele importante din ţară, şapte zile din şapte.

Oamenii îi urmăreau viaţa şi aventurile în timp ce îşi beau cafeaua, în metrou, în autobuze şi în pat. Peste un milion de americani deschideau ziarele şi se uitau să vadă ce mai punea la cale în ziua respectivă, înainte de a înfrunta propria lor zi.

În calitate de caricaturist, Grant ştia că era responsabilitatea lui să amuze, şi încă să amuze rapid, din câteva propoziţii scurte şi desene simple. Banda desenată avea să fie privită timp de zece sau douăsprezece secunde, să stârnească chicote, apoi să fie aruncată. Adesea pentru a fi folosită pe fundul unei colivii. Grant nu îşi făcea iluzii. Acel chicotit era ceea ce conta, faptul că, în acele câteva secunde, le oferise oamenilor ceva de care să râdă – ceva la care să se poată raporta. În Macintosh Grant căuta experienţa comună, apoi îi dădea o întorsătură neaşteptată.

Ceea ce își dorea, ceea ce insista să aibă, era dreptul de a o face și dreptul de a fi lăsat în pace să o facă.

Publicul nu îl cunoștea decât după inițiale. Contractul lui cu United Syndicate specifica expres că numele lui nu putea fi menționat niciodată în legătură cu respectivele benzi desenate, nici nu avea să acorde vreodată interviuri sau să apară ca invitat în emisiuni. Anonimitatea lui făcea în egală măsură parte din prețul lui ca suma pe care o câștiga anual.

Folosind în continuare doar creionul, începu să lucreze la cea de-a doua secțiune – Macintosh bombănind când o bătaie violentă în ușă îi întrerupsese cel mai recent hobby. Colecționarea de timbre. Grant storsese două săptămâni bune din acel subiect anume – încercările stângace ale lui Macintosh, comentariile caustice ale prietenilor lui despre plictiseala lui extremă. Macintosh își făcuse de lucru cu timbrele lui, întrebându-se dacă nu cumva tocmai dăduse peste o mină de aur, în timp ce televizorul zumzăia monoton în spatele lui, informându-l despre cea mai nouă creștere în materie de servicii poștale prioritare.

În acel desen avea să deschidă ușa și să dea nas în nas cu o sirenă udă și prost dispusă. Grant nu avu dificultăți în a o desena pe Gennie. Ba chiar simțea că, transformând-o într-un personaj, avea s-o pună ferm la locul ei. Urma să fie la fel de ridicolă și de vulnerabilă ca restul oamenilor din lumea lui. Voia să înceapă să se gândească la ea ca la un personaj, în loc de o femeie – în carne și oase, moale și parfumată. Nu avea loc pentru o femeie, dar avea întotdeauna loc pentru un personaj. Lor le putea spune când să vină, când să plece, ce replici să rostească.

O boteză Veronica, spunându-și că numele mai sofisticat i se potrivea. Exageră intenționat migdalarea ochilor ei și senzualitatea carnală a gurii. Cum scena se petrecea în Washington, D.C., în loc de coasta statului Maine, Grant îi desenă o pană la roată pe drumul de întoarcere de la un dineu la Casa Albă. Macintosh o privea cu ochii holbați. Grant redă expresia

aruncându-şi mai multe priviri uluite în oglinda de deasupra mesei de lucru.

Lucră timp de două ore, punând la punct naraţiunea – situaţia, cadrul, poanta. După ce îi schimbă roata şi îşi exersă replicile de mascul feroce pentru a o impresiona, Macintosh nu se alese decât cu cinci dolari, câteva cuvinte abia îngăimate şi pantofii uzi leoarcă, în timp ce Veronica dispăru cu viteză din viaţa lui.

Grant se simţi mai bine odată schiţele terminate. O pusese pe Gennie exact unde voia – pe un drum fără întoarcere.

Acum avea să adauge detaliile lucrării, folosind cerneală neagră şi pensulă. Negrul intens avea să accentueze sau să concentreze atenţia privitorului, în timp ce reţelele de puncte – zone de puncte sau linii – aveau să redea zonele gri.

Realizarea detaliilor din camera lui Macintosh era un proces destul de simplu; Grant o mai făcuse de mii de ori. Dar tot necesita timp şi precizie. Echilibrul era esenţial, unghiurile şi amplasarea alese astfel încât să atragă atenţia cititorului exact unde dorea autorul, în cele câteva secunde în care avea să privească imaginea individuală. Rezervele lui de răbdare erau consumate de munca lui, astfel că îi rămânea prea puţină pentru celelalte aspecte ale vieţii lui. Desenul era pe jumătate terminat, iar după-amiaza se apropia de sfârşit când se opri să îşi odihnească mâna.

Cafea, îşi spuse el, întinzându-şi spatele şi umerii când simţi că îl dureau. Şi mâncare. Trecuse prea mult timp de la micul dejun. Urma să ia ceva pe fugă şi să iasă să se plimbe pe plajă. Încă mai avea două ziare de citit şi câteva ore de televiziune. Prea multe se puteau întâmpla într-o zi ca să-şi permită să ignore oricare dintre aceste forme de comunicare. Dar plimbarea era mai importantă, decise Grant, apropiindu-se leneş de fereastră. Avea nevoie de aer proaspăt...

Mâna pe care o ridică pentru a-şi fricţiona ceafa căzu brusc. Aplecându-se în faţă, îşi îngustă ochii şi coborî privirea. Era destul de neplăcut când avea de-a face cu câte un turist ocazional rătăcit pe acolo, reflectă

el furios. Câteva cuvinte tăioase îl puneau pe fugă şi îl făceau să păstreze distanţa. Dar îi era imposibil să nu recunoască, chiar şi de la înălţimea aceea, acel păr negru şi bogat.

Veronica încă nu se îmbarcase pe drumul fără întoarcere din viaţa lui.

capitolul 3

Era superb, indiferent ce unghi alegeai sau cum se schimba lumina. Gennie avea o jumătate de duzină de schiţe în carneţel şi ştia că ar fi putut să mai facă încă pe atâtea fără să surprindă toate aspectele acelui petic de uscat anume. Ce culori aveau pietrele! Avea să reuşească vreodată să le redea? Şi felul în care se înălţa farul acolo, solid, neînfrânt. Varul era spălăcit din loc în loc, blocurile de beton erau marcate de semnele timpului şi ale brizei sărate. Ceea ce nu făcea decât să îi dea un aer cu atât mai uman. Lupta omului de a ajunge la liman de pe marea schimbătoare.

Fuseseră momente când marea ieşise victorioasă, reflectă Gennie. Fiindcă omul era supus greşelii. Şi fuseseră momente când farul ieşise victorios. Fiindcă omul era dârz. Acele momente luate împreună spuneau o poveste despre armonie, perseverenţă, sudoare şi forţă.

Pierduse noţiunea timpului cât stătuse acolo, netulburată, fără a deranja pe nimeni. Însă ştia că ar fi putut rămâne acolo câtă vreme soarele mai oferea suficientă lumină. Erau atât de puţine locuri în New Orleans unde putea să picteze fără a fi întreruptă de vânătorii de curiozităţi sau de pasionaţii de artă. Când alegea să picteze în oraş, era în mod invariabil recunoscută, şi, odată recunoscută, urmărită sau luată la întrebări.

Chiar şi atunci când ieşea – mergând pe braţul de râu mort sau pe un drumeag de ţară, era adesea urmărită. Se obişnuise să lucreze şi în astfel de condiţii şi să îşi păstreze cea mai mare parte din munca serioasă pentru studioul ei. De-a lungul anilor aproape uitase libertatea simplă de a putea lucra în aer liber, având avantajul

de a simți mirosurile și gustul a ceea ce desena chiar în timp ce desena.

Ultimele șase luni îi oferiseră ceva ce nici măcar nu știuse că ar fi căutat – îi amintiseră de ceea ce fusese înainte de a cădea sub restricțiile aduse de succes.

Satisfăcută, pe jumătate visând, schița ceea ce vedea și simțea și nu avea nevoie de nimic altceva.

– La naiba, ce mai vrei acum?

Spre lauda ei, Gennie nu tresări, nici nu își scăpă carnețelul de schițe. Știuse că Grant era prin preajmă, căci barca lui nu fusese clintită din loc. Și hotărâse deja că nu avea să-i permită să strice ceea ce descoperise acolo.

Era suficient de arogantă cât să considere că era dreptul ei să se afle acolo, să picteze ceea ce îi impunea arta ei să picteze.

Gândindu-se că era cam neglijent față de munca lui de pescar, Gennie se întoarse spre el.

Era furios, își spuse ea calmă. Însă rareori îl văzuse altfel. Decise că era bine croit pentru viața în aer liber – pentru soare, vânt și mare. Poate avea să facă una sau două schițe și cu el înainte să termine. Dându-și capul pe spate, Gennie îl studie așa cum ar fi făcut-o cu orice subiect ce o interesa.

– Bună ziua, spuse ea, cu cel mai tărăgănat accent sudic posibil.

Gândul de a fi măsurat și insultat l-ar fi amuzat, poate, în alte circumstanțe. În acel moment îl făcu să tânjească să o îmbrâncească zdravăn de pe stâncă. Nu voia decât să o vadă plecând și să o știe departe – înainte de a ceda impulsului de a o atinge.

– Te-am întrebat ce vrei.

– Nu-i cazul să te deranjezi. Fac doar câteva schițe preliminare. Gennie rămase așezată pe piatra neregulată de pe marginea stâncii și se întoarse din nou către mare. Tu poți să-ți vezi mai departe de ale tale.

Grant își îngustă ochii până deveniră două despicături întunecate. O, era o adevărată expertă, își spuse el. În a concedia servitorii.

– Te afli pe pământul meu.

– Îhâm.

Ideea de a o împinge de pe stâncă deveni şi mai tentantă.

– Îmi încalci teritoriul.

Gennie îi aruncă o privire indulgentă peste umărul stâng.

– Ar trebui să încerci cu sârmă ghimpată şi mine terestre. Nimic mai potrivit decât minele terestre pentru a-ţi exprima punctul de vedere. Nu că te-aş putea învinovăţi pentru că-ţi doreşti să păstrezi feliuţa asta de lume doar pentru tine, Grant, adăugă ea, începând să schiţeze din nou. Dar am să o las exact aşa cum am găsit-o – fără doze de suc, fără farfurii de carton, fără chiştoace.

Chiar şi ridicată peste tumultul mării, vocea ei păstra un ton blând, intenţionat împăciuitor, gândit să-i întindă nervii la maximum. Lui Grant nu îi lipsi mult să o apuce de păr şi să o ridice cu forţa în picioare, dar fu distras de creionul ei mişcându-se pe hârtie. Ceea ce văzu îi îngheţă înjurătura pe buze.

Era mai mult decât bun, reda prea fidel realitatea pentru a fi pur şi simplu excelent. Din trăsături de creion şi umbre, reuşea să surprindă învolburarea mării pe stâncă, zborul jos al pescăruşilor şi rezistenţa constantă a farului. La fel, nu crease în schiţa ei nici urmă de frumuseţe calmă. Era doar muchii aspre, aşchii, spărturi şi simplicitate. Nu ar fi fost potrivită pentru o carte poştală, nici pentru un desen artistic liniştitor de pus pe o poliţă. Însă oricine se aflase vreodată într-un punct în care marea se lupta cu ţărmul ar fi înţeles-o.

Încruntându-se mai mult de concentrare decât de furie, Grant se aplecă mai aproape. Mâinile ei nu erau ale unei învăţăcele; sufletul ei nu era al unei amatoare. Grant aşteptă în tăcere până termină, apoi îi smulse imediat caietul de schiţe.

– Hei! strigă Gennie, ridicându-se pe jumătate de pe piatră.

– Taci.

Ea se supuse, însă doar fiindcă văzu că nu avea de gând să îi arunce schiţele în mare. Aşezându-se înapoi pe piatră, îl privi pe Grant răsfoind printre paginile ei.

Din când în când se oprea să studieze câte o schiță mai îndelung decât restul.

Ochii lui deveniseră foarte întunecați, remarcă ea, în timp ce vântul îi bătea părul pe frunte, răpindu-i-l apoi din nou.

Între sprâncenele lui apăruse o cută, nu de mânie, ci de intensitate. Gura nu zâmbea, încremenită, i se păru lui Gennie, într-o expresie critică. Ar fi trebuit să o amuze să își vadă lucrările analizate de un pescar singuratic.

Însă, din motive de neînțeles, nu era amuzată. Simțea în spatele tâmplei o durere vagă pe care o recunoscu drept tensiune. O simțise destul de des înainte de fiecare dintre expozițiile ei.

Privirea lui Grant alunecă peste pagină și o întâlni pe a ei. Preț de o clipă nu se auzi nimic în afară de zgomotul valurilor ce se izbeau de piatră și de clopotul îndepărtat al unei geamanduri. Acum știa de unde apăruse acea impresie sâcâitoare că o mai văzuse undeva. Însă pozele din ziare nu erau suficient de grăitoare.

– Grandeau, spuse el în cele din urmă. Genvieve Grandeau.

În orice alt moment nu ar fi fost surprinsă să își vadă lucrările sau numele recunoscute. Nu în New York, California, Atlanta. Dar era interesant să dea tocmai în acel capăt uitat de lume peste un bărbat care să îi recunoască opera pe baza unei schițe aproximative.

– Da. Se ridică apoi, dându-și părul la o parte de pe frunte cu o mână și ținându-l acolo. Cum ți-ai dat seama?

El bătu în caietul de schițe din palma lui, fără a-și desprinde privirea dintr-a ei.

– Tehnica e aceeași, indiferent dacă e vorba de schițe sau de picturi în ulei. Ce caută răsfățata New Orleansului tocmai în Windy Point?

Tonul sec al întrebării lui o irită suficient ca să o facă să uite cât de ușor îi recunoscuse munca.

– Mi-am luat un concediu de un an.

Ridicându-se, întinse mâna după carnetul ei.

Grant îi ignoră gestul.

– Un loc bizar în care să dai peste unul dintre cei mai... sociali artiști din țară. Operele tale apar în revistele de artă aproape la fel de frecvent ca numele tău în rubricile de mondenități. Nu erai logodită cu un conte italian anul trecut?

– Era un baron, îl corectă ea cu răceală, și nu am fost logodiți. Îți umpli timpul dintre capturi citind publicații de scandal?

Sclipirea de furie din ochii ei îl făcu pe Grant să rânjească.

– Citesc destul de mult. Iar tu, adăugă el, înainte ca ea să apuce să se gândească la vreo replică, reușești să apari în *New York Times* aproape la fel de des cum apari în revistele de scandal și cele mondene.

Gennie își dădu capul pe spate cu un gest ce aducea atât de mult a dispreț regal încât rânjetul lui Grant se lăți și mai mult.

– Se pare că unii trăiesc și alții doar citesc despre viață.

– Ești un foarte bun subiect de presă, Genvieve. Nu se putu abține și își băgă degetele mari în buzunare, cu mintea invadată de noi idei pentru Veronica. I se părea inevitabil să o readucă în viața lui Macintosh, pentru a-l scoate din minți o vreme. Ești o favorită a paparazzilor.

Vocea ei rămase rece și distantă, dar începu să bată cu creionul în piatră.

– Presupun că trebuie și ei să își câștige existența, ca oricine altcineva.

– Parcă îmi amintesc ceva despre un duel purtat în Bretania acum câțiva ani.

Chipul ei fu luminat de un zâmbet, foarte vesel, la care Grant nu se așteptase.

– Dacă tu crezi așa ceva, am un întreg platou de gogoși pe care aș putea să ți le servesc.

– Nu-mi răpi iluziile, spuse Grant blând.

Nu îi venea ușor să îi reziste acelui zâmbet, descoperi el, nu când era autentic și colorat cu autoironie.

– Dacă preferi să crezi toate aiurelile, spuse ea cu generozitate, cine sunt eu să mă opun?

Era mai bine să continue să o înțepe decât să zăboveasc prea mult asupra acelui zâmbet.

– Unele aiureli sunt fascinante în felul lor. A existat un regizor de film înaintea contelui...

– Baronului, îi aminti Gennie. Contele la care te gândești era francez și a fost unul dintre primii mei susținători.

– Ai avut de unde alege în materie de... susținători.

Ea continuă să zâmbească, vizibil amuzată.

– Da. Ești pasionat de artă sau pur și simplu îți plac bârfele?

– Ambele, îi răspunse el relaxat. Acum că mă gândesc mai bine, în ultimele câteva luni nu prea a mai apărut în presă mare lucru despre aventurile tale. E evident că păstrezi discreția în privința acestui concediu prelungit. Ultima chestie pe care îmi amintesc că am citit-o a fost...

Atunci îi pică fisa și îi veni să-și smulgă limba din gură. Accidentul de mașină – moartea surorii ei – o superbă și importună fotografie a unei agenții de presă arătând-o pe Genvieve Grandeau la înmormântare. Devastarea, șocul și suferința fuseseră clare chiar și prin voalul pe care îl purtase.

Zâmbetul îi dispăruse acum și îl privea cu o mască de indiferență placidă.

– Îmi pare rău, spuse el.

Scuzele lui aproape o făcură să i se taie picioarele. Auzise acele cuvinte de atâtea ori, de la atâtea persoane, dar nu simțise niciodată în ele atâta sinceritate simplă. Venind din partea unui străin, își spuse Gennie, întorcându-se din nou către mare. Nu ar fi trebuit să însemne atât de mult venind din partea unui străin.

– E în regulă. Vântul era atât de răcoros, atât de vital. Nu era locul potrivit pentru a reflecta la moarte. Dacă tot trebuia să se gândească la acest lucru, avea să o facă odată ce rămânea singură, în liniște. Acum putea inspira adânc, trăgând în piept aerul mării și forța ei. Deci îți petreci timpul liber consumând toate bârfele din lumea asta rea. Pentru o persoană care e interesată de oameni, ți-ai ales un loc ciudat în care să trăiești.

– Sunt interesat de ei, consimți Grant, bucuros că era mai puternică decât părea. Asta nu înseamnă că vreau să fiu printre ei.

– Nu-ți plac oamenii, deci. Când se întoarse spre el, zâmbetul reapăruse, tachinându-l. Ești un sihastru dur. Peste câțiva ani s-ar putea chiar să ajungi mizantrop.

– Nu poți fi mizantrop înainte de cincizeci de ani, replică el. E o lege nescrisă.

– Nu știu. Gennie își puse creionul după ureche și înclină capul. Nu aș crede că tu îți bați capul cu vreo lege, scrisă, nescrisă sau de orice altă natură.

– Depinde, spuse el simplu, dacă îmi convine sau nu.

Ea râse.

– Spune-mi... Coborî privirea spre carnetul de schițe aflat încă în mâinile lui Grant. Îți plac schițele?

Grant râse scurt.

– Nu cred că Genvieve Grandeau are nevoie de o critică nesolicitată.

– Genvieve are un orgoliu imens, îl corectă Gennie. În plus, nu e nesolicitată dacă ți-o cer.

Grant îi aruncă o privire prelungă și fermă înainte de a-i răspunde.

– Lucrările tale sunt întotdeauna foarte tulburătoare, foarte personale. Publicitatea asociată lor nu e necesară.

– Cred că, din partea ta, ăsta e un compliment, reflectă Gennie. Ai de gând să-mi lași mână liberă să pictez aici sau voi fi nevoită să mă lupt cu tine pas cu pas?

Grant se încruntă din nou, iar chipul lui îmbrăcă acea expresie atât de rapid încât Gennie își înăbuși un hohot de râs.

– De ce tocmai aici?

– Începusem să cred că ești perspicace, spuse Gennie cu un oftat. Arătă cu mâna spre peisajul din fața ei, într-un gest larg, grațios, cuprinzător. Nu vezi? E viață și e moarte. E un război care nu se sfârșește niciodată, căruia nu îi vom afla niciodată deznodământul. Pot să transpun asta pe pânză – doar o parte din asta, o felie foarte, foarte mică. Dar pot să o fac. Nu m-aș putea opune nici dacă aș vrea.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc aici e o grămadă de reporteri entuziaşti sau o mână de nobili europeni rătăciţi.

Gennie ridică o sprânceană cu o expresie în acelaşi timp arogantă şi amuzantă. Superioritatea indiferentă a acelei priviri, îşi spuse Grant, era ceea ce îl făcea să-şi dorească să o trântească la pământ şi să îi dovedească şi ei, şi lui însuşi că nu era decât o simplă femeie.

– Cred că iei prea în serios ceea ce citeşti, îi spuse ea pe un ton enervant de blând şi tărăgănat. Dar aş putea să-ţi dau cuvântul meu, dacă doreşti, că nu voi suna presa, nici pe vreunul dintre cele două duzini de amanţi pe care pari să crezi că îi am.

– Şi nu îi ai?

Mânia lui stăpânită se traduse în sarcasm. Gennie îl primi cu răceală.

– Asta nu te priveşte. Însă, continuă ea, aş putea semna un contract cu sânge – al tău, preferabil – şi să îţi plătesc o taxă rezonabilă, având în vedere că farul e al tău. Am de gând să pictez aici, indiferent dacă tu cooperezi sau nu.

– Pari să nu ţii cont deloc de drepturile de proprietate, Genvieve.

– Tu pari să nu ţii cont deloc de drepturile artiştilor.

Grant râse la aceste cuvinte, un sunet ce se dovedi atrăgător, masculin şi derutant.

– Nu, spuse el după un moment, ba chiar se întâmplă să ţin foarte mult la drepturile artiştilor.

– Atâta timp cât nu te afectează pe tine.

Grant oftă, un sunet pe care Gennie îl recunoscu drept frustrare. Sentimentele lui faţă de artă şi cenzură erau prea adânc înrădăcinate pentru a-i permite să îi pună beţe în roate. Şi ştiu, chiar în clipa aceea, stând acolo, că Gennie avea să îi provoace o mulţime de probleme. Mare păcat că nu alesese Penobscot Bay.

– Pictează, spuse el scurt. Şi nu-mi ieşi în cale.

– De acord. Gennie urcă pe piatră şi privi din nou marea. Ceea ce îmi doresc sunt stâncile tale, casa ta, marea ta. Zâmbetul feminin şi leneş îi înflori din nou

pe buze când se întoarse spre el. Dar tu ești în siguranță, Grant. Cu tine nu am planuri.

Era o momeală, și o știau amândoi. Dar el mușcă din ea oricum.

- Nu mă sperii, Genvieve.

- A, nu?

„Ce faci?" o întrebă bunul ei simț. Îl ignoră. Grant o credea un fel de sirenă din secolul douăzeci. De ce să nu intre în jocul lui? Cocoțată pe piatră era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el. Grant o privea cu ochii îngustați, orbit de soare, în timp ce ochii ei erau larg deschiși și zâmbitori.

Râzând, își sprijini mâinile pe umerii lui.

- Aș fi putut jura că totuși da.

Grant fu tentat să o smulgă pur și simplu de pe piatră și să o tragă în brațele lui. Ignoră strălucirea de dorință care îl izbi atât de rapid încât lăsă în urma ei o durere sâcâitoare. Îl tachina, naiba să o ia, și avea să câștige dacă nu era atent.

- E tot din cauza orgoliului tău, îi spuse el. Nu ești tipul care să mă atragă.

O scânteie de furie se aprinse din nou în ochii ei, făcând-o aproape irezistibilă.

- Există vreun tip?

- Eu prefer un gen mai moale, spuse el, știind că pielea ei ar fi fost suficient de moale cât să se topească dacă ar fi cedat și ar fi pus mâna pe ea. Mai liniștită, minți el. Cineva o idee mai puțin agresivă.

Gennie se chinui să nu-și iasă complet din fire și să îl lovească.

- Ah, preferi femeile care stau tăcute și nu gândesc.

- Care nu fac paradă de... calitățile lor. De data aceasta zâmbetul lui era sarcastic. Nu mi-e deloc greu să-ți rezist.

Momeala fusese aruncată din nou, iar de data asta Gennie o înghiți pe nerăsuflate.

- A, da? Vedem noi.

Își coborî gura peste a lui înainte de a apuca să se gândească la consecințe. Mâinile ei erau în continuare

pe umerii lui, iar ale lui în buzunare, însă contactul dintre buzele lor provocă o explozie de amploare.

Grant o simți năpădindu-l violent, aprigă și rapidă, în timp ce degetele i se strânseră în pumni.

Ce Dumnezeu era asta? se întrebă el, folosindu-și până la ultima picătură de autocontrol pentru a nu-i lipi trupul de al lui. Știa instinctiv că acest lucru ar fi însemnat sfârșitul pentru el. Era suficient să supraviețuiască acelui asalt asupra sistemului lui, apoi avea să scape.

De ce nu se dădea înapoi? Nu era înlănțuit. Grant își spuse să o facă, își porunci să o facă, apoi rămase neputincios în timp ce gura ei se mișca peste a lui. Zeci și zeci de imagini și fantezii îi invadară mintea până aproape se înecă în ele. Vrăjitoare, își spuse el cu gândurile înceţoșate. Avusese dreptate în privința ei de la bun început. Simți pământul înclinându-se sub picioarele lui, vuietul mării îi umplu capul. Gustul ei, cald, misterios, cu aromă de femeie, se strecură în toate. Și nici măcar atunci nu fu de-ajuns. Preț de o clipă crezu că era loc de mai mult decât totul, un pas imediat dincolo de ceea ce știau bărbații. Poate că femeile înțelegeau. Își simți corpul tensionându-se ca și cum ar fi fost împușcat. Poate că această femeie înțelegea.

Undeva într-un colț al minții lui înțelese în acea clipă efemeră că era complet vulnerabil. Gennie se retrase rapid. Lui Grant i se păru că mâinile ce încă se sprijineau pe umerii lui tremurau ușor. Ochii ei erau năuciți, buzele întredeschise, dar nu a seducție, ci a uluire. Dincolo de propriul lui șoc, ghici că și ea fusese la fel de tulburată ca el și la fel de slăbită de acea experiență.

– Tr... trebuie să plec, începu ea, apoi își mușcă buza, dându-și seama că se bâlbâia din nou – un obicei că părea să fi apărut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Uitând de carnetul de schițe, coborî de pe piatră și se pregăti să fugă rușinată la mașină. În clipa următoare se trezi răsucită pe călcâie.

Chipul lui era încremenit, răsuflarea gâfâită.

– M-am înșelat. Vocea lui îi umplu mintea, golind-o de orice altceva. Mi-e foarte greu să îți rezist.

Oare ce își făcuse, se întrebă Gennie frenetică, ce îi făcuse și lui? Tremura – ea, care nu tremurase niciodată. Era înspăimântată? O, Doamne, da. Acum ar fi putut înfrunta furtuna și întunericul cu încredere deplină. Nu se compara cu acel moment.

– Cred că ar fi mai bine...

– La fel cred și eu, bombăni el, trăgând-o spre el. Dar e prea târziu acum.

O clipă mai târziu, gura lui o acoperi pe a ei, brutală, de nerefuzat. Dar avea să o refuze, își spuse Gennie. Trebuia să o facă, altfel ar fi fost înghițită. Cum își putuse imagina vreodată că înțelegea emoțiile, senzațiile?

A le transpune în culoare nu însemna nimic în comparație cu acel asediu sălbatic al experienței. Grant se revărsă în ea până fu convinsă că nu avea să se mai elibereze vreodată de el.

Ridică mâinile pentru a-l împinge. Dar îl trase și mai aproape. Degetele lui se încleștară în părul ei, fără urmă de blândețe.

Sălbăticia stâncii, a mării, a vântului, îi sfâșie pe amândoi, punând stăpânire pe ei. Grant îi trase capul în spate, poate pentru a se preface puțin că încă mai deținea controlul. Buzele ei se întredeschiseră, iar limba îi țâșni în căutarea limbii lui.

Asta era ceea ce tânjise dintotdeauna să simtă? se întrebă Gennie. Această eliberare nestăpânită, această dorință arzătoare, clocotitoare? Nu știuse niciodată cum era să fii atât de plin de gustul unui alt om încât să nu-ți mai amintești de nimeni altcineva. Știuse că Grant avea o astfel de forță în el, i-o ghicise de la bun început. Dar a o simți acum, a fi captivă în ea era o emoție atât de conflictuală – putere și slăbiciune în același timp – încât nu mai reușea să le diferențieze.

Pielea lui era aspră, zgâriind-o când își înclină gura într-un alt unghi. Simțind durerea măruntă și intimă, gemu de plăcere pură. Mâinile lui erau în continuare în părul ei, cutreierând, prinzând, încâlcind, în timp ce gurile li se întâlneau într-un asediu reciproc.

„Dă-ți drumul." Era o poruncă ce venea de undeva din adâncul ei. „Dă-ți voie să simți."

Neputincioasă, se supuse.

Auzi pescărușii, dar sunetul i se părea romantic acum, nu sumbru. Marea se izbea de țărm. Putere, putere, putere. Îi descoperi întreaga amploare când buzele ei se agățară de cele ale lui Grant. Marginea stâncii era aproape, știa. Un pas, doi, și ar fi căzut, prăbușindu-se în gol pentru a se opri brusc pe solul tare al realității. Dar acele câteva secunde de libertate amețitoare ar fi făcut să merite riscul.

Oftatul ei fu unul de abandon și de triumf.

Grant înjură, sunetul fiind înăbușit de buzele ei, înainte de a reuși să se forțeze să se desprindă de ea.

Era exact ceea ce își jurase că nu avea să se întâmple. Practicase suficient pescuitul ca să își dea seama când căzuse în plasă. Nu avea timp pentru așa ceva – asta își spuse când coborî privirea spre Gennie.

Fața îi era moale, inundată de pasiune, iar părul îi cădea liber, bătut de vânt, în timp ce capul îi rămăsese ușor înclinat pe spate. Buzele lui tânjeau să se apese pe acel gât subțire, auriu. Ceea ce îl ajută să reziste fură ochii ei, pe jumătate închiși și sclipind de puterea atemporală a femeilor. Era o capcană în care refuza să se lase prins, indiferent care dintre ei ar fi pus momeala.

Când vorbi, o făcu pe un ton jos și la fel de furios ca ochii lui:

– Poate că te doresc. S-ar putea chiar să te fac a mea. Dar se va întâmpla când voi fi naibii pregătit și dispus. Dacă vrei să dai tu tonul și să mă faci să joc după cum cânți tu, n-ai decât să rămâi la conții și baronii tăi.

Grant se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, înjurându-i pe amândoi.

Prea năucită pentru a se clinti, Gennie îl privi dispărând înauntrul farului. Doar atât însemnase pentru el? se întrebă ea amețită. Doar un bărbat oarecare, o femeie oarecare, o pasiune oarecare? Nu simțise și el acea durere imprevizibilă care însemnase unitate, intimitate, destin? Jocuri? Cum putea pomeni de jocuri după ce... Închizând ochii, își trecu o mână tremurătoare prin păr.

Nu, era vina ei. Vedea ceva acolo unde nu era nimic. Nu exista nici o unitate între doi oameni care nici

măcar nu se cunoșteau, iar intimitatea era doar un cuvânt convenabil pentru a justifica nevoile trupești. Se lăsa purtată de fantezie din nou, transformând ceva obișnuit în ceva special fiindcă era ceea ce își dorea.

Renunță la el. Se aplecă să își ridice carnetul de schițe și găsi creionul pe care Grant i-l scosese din păr. „Renunță la el și concentrează-te pe munca ta", își porunci ea. „Scena a fost ceea ce te-a făcut să te pierzi cu firea, nu conținutul." Având grijă să nu privească în urmă, se duse la mașina ei.

Mâinile ei nu se opriră din tremurat decât când ajunse pe drumeagul ce ducea la căsuță. Aici era mai bine, își spuse ea, ascultând lipăitul discret al apei și sunetele blânde ale rândunelelor întorcându-se seara la cuib. Aici era pace, iar lumina era domoală. Aici ar fi trebuit să picteze, nu în vâltoarea oceanului și asprimea stâncilor. Acesta era locul unde ar fi trebuit să rămână, absorbind solitudinea subtilă a apei nemișcate și a aerului calm. Când sfidai elementele furtunoase ale naturii, riscai să pierzi. Doar un neghiob ar fi continuat să insiste în pofida riscurilor.

Simțindu-se brusc obosită, Gennie coborî din mașină și porni spre debarcader. Ajunsă la capăt se așeză pe lemnul nefinisat și își lăsă picioarele să îi atârne peste margine. Dacă stătea acolo, era în siguranță. Rămase acolo tăcută, în timp ce soarele cobora pe cer. Nu îi era deloc greu să rememoreze apăsarea buzelor lui Grant peste ale ei. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care să sărute astfel – cu forță, mistuitor, dar cu o urmă de vulnerabilitate. Pe de altă parte, nici nu avea atâta experiență cum credea Grant.

Ieșea la întâlniri, socializa, se bucura de compania bărbaților, dar cum arta ei fusese întotdeauna pe primul loc, relațiile ei mai intime fuseseră limitate. Cursuri, muncă, expoziții, călătorii, petreceri. Aproape tot ceea ce făcuse vreodată, aproape de când se știa, avusese legătură cu arta ei și cu nevoia de a o exprima.

Se bucura cu siguranță de avantajele sociale, de momentele de strălucire și de popularitate care i se arătau după zile și săptămâni întregi de izolare. Nu o deranja

deloc imaginea pe care o crease presa, fiindcă i se părea una destul de unică și boemă. Nu o deranja să pozeze în divă din când în când după ce muncea aproape până la extenuare în tăcere și solitudine. Uneori Genvieve despre care scriau ziarele o amuza sau o impresiona. Apoi venea rândul următoarei picturi. Nu avusese niciodată dificultăți în a separa personajul social de artistă.

Cât de șocată ar fi fost presa, reflectă Gennie, dacă ar fi aflat că Genvieve Grandeau, din celebra familie Grandeau din New Orleans, artistă de succes, mondenă cu vechime și femeie cu experiență în societate, nu avusese niciodată un iubit?

Râzând ușor, se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Fusese căsătorită cu munca ei atâta timp încât un iubit i se păruse inutil. Până la... Gennie dădu să blocheze gândul, apoi, acuzându-se de lașitate, îl duse la capăt. Până la Grant Campbell.

Ridicând privirea spre cer, își permise să rememoreze toate acele senzații, toate acele sentimente și dorințe pe care le dezlănțuise în ea. Ar fi făcut dragoste cu el fără să stea nici o clipă pe gânduri, fără cea mai mică ezitare. Dar el o respinsese.

Nu, fusese mai mult de atât, își aminti Gennie, iar mânia începu să se întețească din nou. Respingerea era una – o experiență dureroasă și umilitoare, dar nu se mulțumise cu atât. Grant adăugase și aroganța acelei doze de respingere – ceea ce era intolerabil.

Spusese că avea să o facă a lui atunci când se simțea el pregătit. Ca și cum ar fi fost un baton de ciocolată pe raftul unui magazin. Ochii i se îngustară, furia colorându-i într-un verde palid. „Mai vedem noi", își spuse Gennie. „Mai vedem noi!"

Ridicându-se, își șterse șezutul pantalonilor dintr-un singur gest larg. Nimeni nu o respingea pe Genvieve Grandeau. Și nimeni nu o putea face a lui. Dacă de jocuri avea chef, își spuse ea, pornind cu pași mari către căsuță, avea să îi arate ea jocuri.

capitolul 4

Nu avea de gând să se lase alungată, își spuse Gennie cu o satisfacție sumbră în timp ce își strângea instrumentele de pictat, în dimineața următoare. Nu putea nimeni să o alunge – și mai ales nu un idiot bădăran și arogant. Grant Campbell avea să o găsească instalată în pragul ușii lui – metaforic vorbind – până hotăra ea că era gata să plece.

Pictura, reflectă Gennie, verificându-și pensulele. Bineînțeles că pictura era pe primul loc, dar... dacă tot se ocupa de ea, își spuse ea cu un zâmbet tensionat, avea să-și facă timp și să-i dea individului o lecție. Oh, o merita din plin. Gennie își dădu părul la o parte din ochi și închise capacul cutiei de acuarele.

Nimeni, din câți oameni cunoștea ea, nu merita mai cu prisosință un ghiont în coaste decât Grant Campbell.

Și ea era exact femeia potrivită să i-l administreze.

Deci el își imagina că ea avea chef de jocuri. Gennie închise clemele valizei puțin cam prea violent, trezind un ecou ca două focuri de armă în căsuța goală. Avea să îi arate ea jocuri în stil mare – jocurile ei, după regulile ei.

Gennie își petrecuse douăzeci și șase de ani privindu-și bunica seducând și fermecând reprezentanții sexului tare. Era o femeie fantastică, își spuse Gennie acum cu un zâmbet afectuos. Frumoasă și plină de viață chiar și la șaptezeci de ani, încă mai putea învârti pe degete bărbații de orice vârstă. Ei bine, și ea era o Grandeau. Își puse mâinile în șolduri. Iar Grant Campbell era pe punctul de a cădea în gol de pe o stâncă înaltă.

„Vrea să mă facă a lui, deci?" își spuse ea, amintirea făcând-o să clocotească din nou. Ce tupeu imposibil! Când se simțea el pregătit? Scoțând un mârâit jos, puse mâna pe un șorț pentru pictură. Avea să-l facă pe Grant Campbell să i se târască la picioare până termina cu el!

Furia și indignarea pe care Gennie le cultivase cu grijă toată noaptea o făcuseră să-i fie ușor să uite de acel val brusc și dulce de reacție pe care îl simțise când gura lui

fusese peste a ei. Făceau să-i fie ușor să uite cât de mult îl dorea – orbește, imediat – cum nu mai dorise nici un alt bărbat vreodată. Mânia era mult mai satisfăcătoare decât tristețea, iar Gennie i se abandonă. Avea să se răzbune la rece; avea să fie mai plăcut astfel.

Convinsă că instrumentele ei erau în ordine, Gennie traversă căsuța pentru a se întoarce în dormitor. Se studie cu un ochi critic în oglinda de deasupra biroului vechi. Era suficient de artistă cât să recunoască o structură osoasă și un colorit plăcut. Poate că mânia înăbușită îi venea bine, reflectă ea, căci adăuga o ușoară pată trandafirie pe tenul ei brun-auriu.

Cu aerul sumbru al unui războinic pregătindu-se de bătălie, luă un borcănel cu fard de ochi verde palid. Când aveai o trăsătură mai neobișnuită, își spuse ea, întinzându-l pe pleoape, o puneai în valoare. Rezultatul îi plăcu – ușor exotic, dar nu țipător. Cu o mână ușoară, adăugă un strop de culoare și pe buze – nu prea mult, reflectă ea, doar atât cât să ispitească. Cu un zâmbet leneș, puse câteva picături de parfum în spatele urechilor. O, intenționa fără doar și poate să îl ispitească. Iar odată ce îl vedea în genunchi, avea să îi întoarcă spatele voioasă.

Mare păcat că nu putea să poarte ceva mai sexy, își spuse ea, strângând din buze și întorcându-se din lateral spre oglindă. Dar pictura era mai importantă, în fond. Nu se putea îmbrăca în ceva mulat pentru a sta așezată pe o piatră. Blugii și maioul strâmt aveau să fie suficiente. Încântată de perspectivele pentru ziua respectivă, Gennie dădu să se întoarcă după ustensile când atenția îi fu distrasă de sunetul unei mașini apropiindu-se.

Primul ei gând fu la Grant, prima ei reacție un val de emoții. Iritată, Gennie își spuse că nu era decât emoția competiției cea care îi făcea inima să bubuie. Când se duse la fereastră văzu că nu era camioneta lui Grant, ci un break mic și ponosit. Din mașină coborî văduva Lawrence, îngrijită și cuminte, ducând un platou acoperit. Surprinsă și ușor jenată, Gennie îi deschise ușa doamnei care o primise în chirie.

– Bună dimineața.

Zâmbi, încercând să ignore cât era de bizar să o poftească pe femeie în căsuța în care aceasta locuise, dormise și muncise ani la rândul.

– Văd că te-ai trezit și apucat de treabă.

Văduva ezită în prag, cu ochii ei mici și negri ațintiți pe chipul lui Gennie.

– Da. Gennie ar fi luat-o instinctiv de mână dacă văduva nu ar fi stat cu ambele încleștate pe platou. Vă rog să poftiți înăuntru, doamnă Lawrence.

– Nu vreau să te deranjez. Mă gândeam că poate dorești niște brioșe.

– Mi-ar plăcea. Gennie uită de planurile ei de a începe devreme și deschise ușa mai larg. Mai ales dacă beți și o cafea cu mine.

– Nu m-ar deranja. Văduva ezită aproape imperceptibil, apoi intră. Nu pot sta prea mult. E nevoie de mine la poștă.

Însă privirea ei se plimbă prin încăpere de unde se oprise în ușă.

– Miros minunat. Gennie luă platoul și porni spre bucătărie, sperând să alunge o parte din atmosfera tensionată. Știți, nu prea reușesc niciodată să mă motivez să gătesc când e doar pentru mine.

– Da. E mai plăcut când ai o familie de hrănit.

Gennie simți un nou val de simpatie, dar nu i-o împărtăși. Rămase cu fața spre aragaz în timp ce măsură cafeaua în micul ibric pe care îl cumpărase din oraș. Văduva probabil își privea bucătăria, își spuse Gennie, și era năpădită de amintiri.

– Te-ai instalat cu bine, deci.

– Da. Gennie luă două farfurii și le puse pe masa pliantă îngustă. Căsuța e exact ceea ce îmi trebuia. E foarte frumoasă, doamnă Lawrence. Ezită în timp ce scoase două cești și farfurioare, apoi se întoarse din nou spre femeie. Probabil v-a fost foarte greu să plecați.

Doamna Lawrence ridică din umeri într-un gest de oarecare indiferență.

– Lucrurile se schimbă. Acoperișul a rezistat bine la furtuna de noaptea trecută?

Gennie îi aruncă o privire goală, dar își veni în fire înainte să spună că nu se aflase acolo să observe.

– Nu am avut probleme, se mulțumi ea să spună.

Gennie îi văzu privirea plimbându-se prin încăpere. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi discutat subiectul. Toată lumea îi spusese același lucru și ei când fusese vorba de Angela, dar ea nu îi crezuse. Acum începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi ajutat să vorbească despre o pierdere în loc să o îngroape.

– Ați locuit mult timp aici, doamnă Lawrence?

Aduse cestile la masă în timp ce îi puse întrebarea, apoi se duse după frișcă.

– Douăzeci și șase de ani, răspunse femeia după o clipă. Ne-am mutat după ce s-a născut al doilea băiat. El e doctor, rezident în Bangor. Își împinse bărbia înainte cu mândria solidă specifică în New England. Fratele lui și-a găsit de lucru la o sondă petrolieră – n-a putut sta departe de mare.

Gennie veni și se așeză și ea la masă.

– Probabil sunteți foarte mândră de ei.

– Da.

– Soțul dumneavoastră a fost pescar?

– De homari. Nu zâmbi, dar Gennie simți zâmbetul în vocea ei. Și încă unul bun. A murit pe barcă. Atac cerebral, așa mi s-a spus. Adăugă puțină frișcă în cafea, de-abia cât să îi schimbe ușor culoarea. Și-ar fi dorit să moară pe barcă.

Gennie ar fi vrut să întrebe cu cât timp în urmă se întâmplase, dar nu se simți în stare. Poate avea să vină și clipa în care să fie capabilă să vorbească despre pierderea surorii ei cu aceeași acceptare simplă.

– Vă place să locuiți în oraș?

– M-am obișnuit de acum. Am prieteni acolo, iar drumul ăsta... Pentru prima dată Gennie văzu o umbră de zâmbet care făcu aproape frumos acel chip aspru și ridat. Matthew al meu era în stare să blesteme drumul ăsta până la Dumnezeu și înapoi.

– Vă cred. Tentată de aromă, Gennie ridică șervetul în carouri de pe platou. Cu afine! Rânji încântată. Am văzut tufele de afine de-a lungul drumului din oraș.

– Da, o să mai aibă fructe o vreme. Privi satisfăcută când Gennie muşcă dintr-o brioşă. O fată tânără ca tine s-ar putea să se simtă singură atât de departe.

Gennie dădînă din cap în timp ce înghiţi.

– Nu, îmi place solitudinea când pictez.

– Tu ai făcut tablourile din camera mare?

– Da, sper că nu vă deranjează că le-am pus pe pereţi.

– Întotdeauna mi-au plăcut în mod deosebit tablourile. Lucrezi bine.

Gennie rânji, la fel de încântată de acea declaraţie simplă cum ar fi fost de o recenzie spectaculoasă.

– Mulţumesc. Intenţionez să pictez destul de mult în Windy Point – mai mult decât plănuisem iniţial, adăugă ea, gândindu-se la Grant. Dacă decid să rămân câteva săptămâni în plus...

– Anunţă-mă.

– Bun. Gennie o privi pe văduvă rupându-şi o bucăţică dintr-o brioşă. Cunoaşteţi, probabil, farul...

Continuând să ronţăie, Gennie încercă să decidă exact ce informaţii dorea şi cum să le obţină.

– Paza era asigurată de Charlie Dees, îi spuse doamna Lawrence. El şi doamna lui aveau casa aia încă de când eram eu copilă. Acum se folosesc radare, dar tatăl meu şi tatăl lui s-au folosit de lumina aia ca să nu se izbească de stânci.

Existau poveşti legate de acel far, îşi spuse Gennie. Unele pe care i-ar fi plăcut să le asculte, dar deocamdată era interesată de actualul paznic.

– L-am întâlnit pe bărbatul care locuieşte acolo acum, spuse ea nepăsătoare peste buza ceştii de cafea. Am să merg să pictez puţin acolo. E un loc minunat.

Văduva ridică din sprâncenele drepte şi tepene.

– I-ai spus?

Deci era cunoscut în oraş, îşi spuse Gennie, pufnind în gând.

– Am ajuns la... un fel de înţelegere.

– Tânărul Campbell e acolo de aproape cinci ani. Văduva speculă pe marginea strălucirii din ochii lui

Gennie, dar nu făcu nici un comentariu. E un singuratic. A pus pe fugă câțiva străini destul de repede.

– Nu mă îndoiesc, murmură Gennie. Nu este tipul prietenos.

– Se ferește de bucluciuri. Văduva îi aruncă lui Gennie o privire scurtă și vicleană. E un băiat chipeș. Am auzit că a ieșit în larg cu bărbații o dată sau de două ori, dar mai mult privește decât vorbește.

Derutată, Gennie înghiți ultima îmbucătură din brioșă.

– Nu din pescuit își câștigă existența?

– Nu știu cu ce se ocupă, dar facturile și le plătește la timp.

Gennie se încruntă, mai intrigată decât și-ar fi dorit să fie.

– Ce ciudat, aveam impresia... „Ce anume?" se întrebă singură. Presupun că nu primește prea multă corespondență, îndrăzni ea să sugereze.

Văduva îi oferi din nou acel zâmbet vag.

– Își ia porția, spuse ea simplu. Îți mulțumesc pentru cafea, domnișoară Grandeau, adăugă ea, ridicându-se. Și mă voi bucura să stai aici oricât dorești.

– Vă mulțumesc. Știind că trebuia să se mulțumească doar cu acele fragmente de informații, Gennie se ridică deodată cu ea. Sper că veți mai trece pe aici, doamnă Lawrence.

Dând din cap, văduva porni spre ușa de la intrare.

– Anunță-mă dacă ai vreo problemă. Când se schimbă vremea vei avea nevoie de sobă. E destul de zdravănă, să știi, dar mai zgomotoasă decât altele.

– Am să țin minte. Mulțumesc.

Gennie o privi mergând la mașină și se gândi la Grant. Nu era unul dintre ei, reflectă ea, dar detectase în tonul doamnei Lawrence o oarecare afecțiune rezervată față de el. Era un singuratic, calitate pe care locuitorii din Windy Point probabil o respectau. Cinci ani, își spuse ea, întorcându-se după vopsele. Cinci ani erau un timp îndelungat să stai izolat într-un far maritim făcând... ce anume?

Ridicând din umeri, își strânse lucrurile. Nu o interesa cu ce se ocupa. Ci doar să îl facă să se târască puțin.

Singura masă pe care Grant o lua cu regularitate era micul dejun. După aceea înfuleca ce voia, când voia – sau când îi permitea munca lui. Mâncase în zori doar fiindcă nu putuse dormi, apoi ieșise cu barca în larg doar fiindcă nu putuse lucra. Gennie, cuibărită în pat la trei kilometri depărtare, reușise să îi tulbure două dintre cele mai elementare activități ale lui.

În mod normal i-ar fi făcut plăcere ieșirea pe mare la o oră atât de timpurie, să surprindă lumina trandafirie deodată cu pescarii și să înfrunte aerul răcoros al zorilor. Urma să își încerce norocul și, dacă îi ieșea, avea să prindă ceva pentru cină. Dacă nu, avea să frigă o bucată de mușchi sau să deschidă o conservă.

Nu îi făcuse plăcere ieșirea de dimineață, fiindcă ar fi vrut să doarmă – apoi ar fi vrut să lucreze.

Starea de spirit nu fusese propice pentru pescuit, iar diversiunea nu avusese succes. Soarele încă nu urcase pe cer când se întorsese.

Se făcuse amiază între timp, dar dispoziția lui Grant nu era cu nimic mai bună. Doar disciplina pe care și-o impusese de-a lungul anilor îl ținuse la masa de lucru, perfecționând și retușând banda desenată pe care o începuse cu o zi înainte.

Gennie îi dăduse peste cap programul, își spuse el sumbru. Și îi tot alerga prin gânduri. Grant lăsa adesea oamenii să îi alerge prin minte, dar erau oamenii lui, pe care el îi controla. Gennie refuza să rămână în pielea personajului.

Genvieve, își spuse el, colorând cu grijă în cerneală neagră părul lung și bogat al Veronicăi. Îi admirase lucrările, lipsa înfloriturilor, eleganța elementară. Picta cu stil, și exista întotdeauna sugestia unei pasiuni furioase dincolo de voalul diafan de fantezie. Picturile ei îți impuneau să te prefaci, să îți imaginezi, să crezi în ceva frumos. Grant nu fusese niciodată deranjat de acest lucru.

Își aminti că văzuse unul dintre peisajele ei, una dintre scenele de pe brațul mort care apărea adesea

în expozițiile ei. Umbrele promiseseră secrete, lumina albastră a amurgului, o noapte plină de posibilități. Peste apă plutea o ceață ce îl dusese cu gândul la șoapte înăbușite. Micuța casă plasată pe celălalt mal al râului nu păruse dărăpănată, ci frumoasă într-un stil învechit, de altădată. Seninătatea acelei picturi îl atrăsese, felul inteligent în care folosise lumina îl amuzase. Ținea minte că fusese dezamăgit când aflase că lucrarea fusese deja vândută. Nici măcar nu ar fi întrebat prețul.

Pasiunea ce părea adesea să se ascundă chiar la marginea lucrărilor ei prezenta un contrast subtil cu seninătatea subiectelor ei. Elementul de fantezie fusese întotdeauna predominant.

Avea parte de suficientă pasiune în viața ei personală, își aminti el strângând din buze. Dacă nu ar fi cunoscut-o, dacă nu ar fi atins-o, ar fi rămas la părerea că nouăzeci la sută dintre lucrurile publicate despre ea erau exact ceea ce spusese ea. Aiureli.

Dar acum nu se putea gândi decât că orice bărbat care ar fi reușit să se apropie de Genvieve Grandeau ar fi ajuns să o dorească. Și că pasiunea care fierbea mărunt în picturile ei fierbea în egală măsură și în ea. Gennie știa că ar fi putut îngenunchea orice bărbat, își spuse el, și se forță să termine desenul cu Veronica. Știa acest lucru și îi făcea plăcere.

Grant puse jos pensula pentru o clipă și își flexă degetele. Avea totuși satisfacția de a ști că o alungase.

„Vezi să nu o fi alungat", își spuse el cu un râs lipsit de veselie. Dacă ar fi făcut așa ceva nu ar fi stat acolo amintindu-și cum fusese ca un foc în brațele lui – fierbinte, agitată, periculoasă. Nu și-ar fi amintit cum mintea lui se golise de orice pentru o clipă, apoi fusese inundată – doar de ea.

O sirenă? Pe toți sfinții, da, își spuse el aprig. Îi era ușor să și-o imagineze zâmbind, cântând și atrăgând un bărbat spre un țărm stâncos. Dar nu și pe el. Nu era genul de bărbat care să se lase vrăjit de o voce seducătoare și de doi ochi frumoși. Oricum, după replica pe care i-o aruncase la plecare, se îndoia că avea să se mai întoarcă. Deși aruncă o privire pe fereastră, Grant refuză

să se apropie de ea. Își luă pensula și mai lucră o oră, cu Gennie bântuindu-l într-un colț al minții.

Satisfăcut că reușise totuși să termine desenul la timp, Grant își curăță pensulele. Cum următorul episod îi era deja format în minte, starea de spirit i se îmbunătățise. Cu o meticulozitate care nu se manifesta în nici un alt aspect al vieții lui, își făcu ordine în studio. Instrumentele fură puse la locul lor cu maximă precizie în și pe dulapul acoperit cu sticlă de lângă el. Sticlele și borcanele fură șterse, închise bine și puse deoparte. Exemplarul lui avea să rămână pe masa de lucru până se usca bine.

Fără grabă, Grant coborî să scotocească prin bucătărie după ceva de mâncare, păstrând între timp pornit radioul portabil, ce îl ținea la curent cu ce se mai petrecea în lumea de afară.

Un comentariu privind Comitetul de Etică și un senator pe care Grant nu rezista niciodată să nu îl satirizeze îi oferiră o idee pentru o nouă bandă desenată. Era adevărat că faptul că utiliza nume și chipuri ușor de recunoscut, adesea din lumea politică, determina unele ziare să încadreze desenele lui pe pagina de editorial. Lui Grant nu îi păsa unde apărea atâta timp cât reușea să își transmită mesajul. Caricaturizarea politicienilor devenise un obicei încă din copilărie – unul la care nu fusese câtuși de puțin tentat să renunțe vreodată.

Sprijinindu-se de blatul de bucătărie și golind leneș un pachet de fursecuri cu unt de arahide, Grant ascultă restul știrilor. A fi la curent cu tendințele, stările de spirit și evenimentele era la fel de esențial pentru arta lui precum penița și cerneala. Avea să își amintească exact ceea ce îi trebuia când venea timpul să folosească acea informație. Deocamdată totul era înregistrat și stocat într-un colț al minții lui, iar el își dorea aer și soare.

Avea să iasă, își spuse Grant, nu fiindcă se aștepta să o vadă pe Gennie – ci fiindcă se aștepta să nu.

Desigur, ea era acolo, dar el voia să creadă că valul de emoție ce îl inundă era unul de iritare. Era întotdeauna iritare – niciodată plăcere – ceea ce simțea când dădea peste cineva care îi tulbura solitudinea.

Nu i-ar fi fost prea dificil să o ignore... Vântul își înfipsese degetele lacome în părul ei, ridicându-i-l de pe gât. Ar fi putut să meargă pur și simplu în cealaltă direcție și să se plimbe pe partea nordică a plajei... Soarele cădea pieziș pe brațele ei goale și pe fața descoperită, făcându-le să strălucească. Dacă îi întorcea spatele și o lua spre celălalt capăt al stâncii, ar fi putut chiar să uite că se afla acolo.

Înjurând în barbă, Grant porni spre ea.

Gennie îl văzuse, desigur, din prima clipă în care ieșise. Penelul ei nu ezitase decât pentru o secundă înainte de a continua să picteze. Dacă pulsul i se accelerase puțin, își spuse că era doar anticipând bătălia pe care abia aștepta să o lanseze – și să o câștige. Fiindcă știa că nu își putea permite să continue acum că își pierduse concentrarea, se bătu cu mânerul pensulei peste buze și studie ce realizase în dimineața aceea.

Schița de pe pânză îi oferea exact ceea ce își dorise. Culorile pe care le amestecase deja o satisfăceau. Începu să fredoneze ceva în surdină, încetișor, când îl auzi pe Grant apropiindu-se.

– Deci... Gennie înclină capul, ca pentru a studia pânza dintr-un alt unghi. Ai decis să ieși din vizuină.

Grant își înfipse mâinile în buzunare și rămase intenționat într-un punct din care nu îi putea vedea lucrarea.

– Nu mi-ai părut genul de femeie care și-o caută cu lumânarea.

Mișcându-și aproape imperceptibil capul, Gennie își lăsă privirea să alunece spre a lui. Îi zâmbi foarte vag și foarte sarcastic.

– Presupun că asta înseamnă că nu prea te pricepi să judeci oamenii, nu-i așa?

Privirea fusese gândită să îl stârnească, însă simplul fapt de a ști acest lucru nu îl ajută cu nimic. Simți prima scânteie de dorință răspândindu-se în partea de jos a abdomenului.

– Sau genul de femeie neghioabă, murmură el.

– Ți-am spus că mă voi întoarce, Grant. Își lăsă privirea să îi alunece pentru o clipă spre gura lui. În general

mă străduiesc să mă țin de cuvânt. Vrei să vezi ce-am lucrat?

Grant își spuse că îl durea în cot și de pictură, și de ea.

- Nu.

Gennie își strânse gura într-o expresie bosumflată.

- O, și eu care te credeam un adevărat expert în materie de artă.

Puse jos pensula și își trecu nepăsătoare o mână prin păr.

- Ce ești, de fapt, Grant Campbell?

Ochii îi erau batjocoritori și seducători.

- Ce aleg să fiu.

- Ce noroc pentru tine. Se ridică. Fără grabă, se dezbrăcă de șorțul cu mâneci scurte și îl aruncă pe piatra de lângă ea. Îi urmări chipul în timp ce o măsură din priviri, apoi își trecu un deget leneș peste partea din față a tricoului lui. Să îți spun ce văd eu? El nu răspunse, dar ochii lui rămaseră ațintiți într-ai ei. Un singuratic, continuă ea, cu chip de pirat și mâini de poet. Și maniere, adăugă ea râzând ușor, demne de un bădăran. Mi se pare că manierele sunt singurul aspect în privința căruia ai avut de ales.

Era dificil să reziste sclipirii de sfidare din ochii ei, sau promisiunii din acele buze moi și pline care zâmbeau cu o insolență feminină calculată.

- Dacă așa îți place, spuse Grant cu blândețe, ținându-și cu fermitate în buzunare mâinile ce tânjeau să o atingă.

- N-aș putea spune că îmi place. Gennie se îndepărtă câțiva pași, apropiindu-se suficient de buza stâncii cât să fie aproape atinsă de spray-ul mării. Pe de altă parte, manierele tale îți dau un oarecare farmec de bărbat dur și pregătit pentru orice. Îi aruncă o privire peste umăr. Mă gândesc că femeile nu își doresc întotdeauna un gentleman. Nu pari a fi genul de bărbat care să caute o lady.

Având în spate marea ce îi reflecta culoarea ochilor, arăta mai mult ca niciodată o parte din ea.

- Asta ești tu, Genvieve?

Ea râse, încântată de frustrarea și furia pe care le văzu în ochii lui.

– Depinde, spuse ea, imitându-l intenționat, dacă îmi convine sau nu.

Grant veni la ea atunci, dar rezistă tentației de a o zgâlțâi până îi suna apa în cap. Corpurile lor erau atât de apropiate încât doar vântul ar fi putut trece printre ei.

– Ce dracu' încerci să faci?

Ea îl fixă cu o privire nevinovată.

– Ei bine, să port o conversație. Presupun că ți-ai cam ieșit din mână.

Grant o privi mânios, cu ochii îngustați, apoi îi întoarse spatele.

– Mă duc să mă plimb, bombăni el.

– Minunat. Gennie își petrecu un braț pe sub al lui. Te însoțesc.

– Nu te-am invitat, spuse Grant sec, oprindu-se din nou.

– Oh. Gennie flutură din gene. Încerci din nou să mă seduci cu manierele tale de bădăran. Mi-e atât de greu să îți rezist.

Gura lui se întinse într-un rânjet înainte să apuce să îl controleze. De nimeni nu râdea mai ușor decât de el însuși.

– În regulă, atunci. În ochii lui apăru o sclipire ce îi inspiră o oarecare neîncredere lui Gennie. Haide.

Grant porni grăbit, fără a ține cont de diferența de lungime a pasului dintre ei. Hotărâtă să îl facă să sufere până să se sfârșească după-amiaza, Gennie își mișcă rapid picioarele pentru a nu rămâne în urmă. După ce ocoliră farul, Grant începu să coboare stânca, dovedind o siguranță născută din experiență îndelungată. Gennie aruncă o privire prelungă spre coborârea abruptă, spre muchiile de piatră pe care Grant pășea ca și cum ar fi fost simple trepte. Sub ei, valurile înspumate se învolburau și se izbeau de țărm. Nu avea de gând să se lase intimidată, își aminti Gennie. Grant ar fi fost de-a dreptul încântat. Trăgând adânc aer în piept, porni după el.

Coborî primii câțiva metri cu inima cât un purice. Chiar că l-ar fi făcut să sufere dacă ar fi căzut și și-ar fi rupt gâtul. Apoi începu să îi placă. Marea devenea tot mai zgomotoasă pe măsură ce coborau. Spray-ul mării îi gâdila pielea.

Fără îndoială exista o cale mai simplă de a ajunge jos, dar în acel moment nu ar fi căutat-o. Grant ajunse tocmai la timp pentru a se întoarce și a o vedea pe Gennie coborând cu greu ultimii câțiva metri. Ar fi vrut să creadă că avea să o găsească tot pe stâncă, însă știuse cumva că nu era cazul. Nu era o plăpândă floare de seră, oricât de mult i-ar fi plăcut să o arunce în acea categorie. Era mult prea plină de viață pentru a fi admirată de la distanță.

Instinctiv, îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Gennie se atinse ușor de el când ajunse la bază, apoi rămase acolo, cu capul înclinat pe spate, sfidându-l să ia măsuri. Parfumul ei îi năpădi simțurile. Înainte nu simțise decât miros de ploaie. Acest parfum era la fel de subtil, dar infinit de mult mai senzual. Mirosea a noapte în lumina deplină a după-amiezii și îi evoca toate acele promisiuni șoptite, murmurate, care înfloreau după apusul soarelui.

Furios că putea fi sedus cu o tactică atât de fățișă, Grant îi dădu drumul. Fără un cuvânt porni înainte pe plaja îngustă și plină de pietre pe care marea vuia și răsuna, iar pescărușii țipau. Încântată și satisfăcută de succesul ei de mai devreme, Gennie veni lângă el.

„O, deja îți intru pe sub piele, Grant Campbell. Și nici măcar nu m-am apucat de treabă."

– Cu asta îți ocupi tu timpul când nu stai încuiat în turnul tău secret?

– Cu asta îți ocupi tu timpul când nu cutreieri clubu-rile selecte de pe Bourbon Street?

Dându-și părul pe spate, Gennie își petrecu din nou brațul pe sub al lui, intenționat.

– O, am vorbit destul despre mine ieri. Povestește-mi despre Grant Campbell. Ești un savant nebun care desfășoară experimente înspăimântătoare printr-un contract secret cu guvernul?

El întoarse capul, apoi îi oferi un zâmbet ciudat.

– În momentul de față colecționez timbre.

Răspunsul lui o derută suficient cât să uite de joc, făcând-o să se încrunte.

– De ce am impresia că există o sămânță de adevăr în asta?

Ridicând din umeri, Grant își continuă plimbarea, întrebându-se de ce nu se scutura de ea să meargă mai departe singur.

Când venea aici, venea întotdeauna singur. Plimbările pe acea plajă pustie și pietroasă erau singura dată, în afară de atunci când dormea, când își lăsa mintea să se golească. Acolo, unde valurile se spărgeau tunător, iar pământul era tare și neiertător, era refugiul lui din fața propriilor gânduri și a presiunii autoimpuse. Aici nu ar fi permis nimănui să îl însoțească, nici măcar propriilor creații. Și-ar fi dorit să simtă deranjul la care se așteptase cu Gennie lângă el, în schimb simțea ceva foarte aproape de mulțumire.

– Un loc secret, murmură Gennie.

Distras, Grant coborî privirea spre ea.

– Poftim?

– Asta. Gennie făcu un gest cu mâna liberă. Asta e un loc secret. Aplecându-se, culese o scoică, roasă de ocean și uscată precum un os lăsat la soare. Bunica mea are o superbă casă veche plină cu antichități și perne de mătase. La etaj există o cameră chiar lângă pod. Acolo se află un balansoar stricat și o cutie plină cu obiecte complet inutile. Aș putea sta acolo cu orele. Întorcând din nou privirea spre el, îi zâmbi. Nu am putut niciodată să rezist unui loc secret.

Grant își aminti, brusc și în detaliu, o minusculă debara din casa părinților lui din Georgetown. Se închisese acolo ore la rând cu teancuri de reviste de benzi desenate și un carnețel de schițe.

– E secret doar dacă nu știe nimeni despre el.

Ea râse, strecurându-și mâna într-a lui fără să se gândească.

– O, nu, poate fi secret și în doi – uneori e chiar un secret mai fermecător. Se opri să privească un pescăruș

coborând în zbor până aproape de luciul apei. Ce sunt insulele alea de acolo?

Tulburat, fiindcă mâna ei părea să își fi găsit locul perfect într-a lui, Grant privi posomorât marea.

– Bucăți de piatră, în cea mai mare parte.

– Oh. Gennie îi aruncă o privire dezolată. Fără oase albite de vreme și monede de argint?

Rânjetul i se furișă pe neașteptate pe buze.

– Se zvonește că ar exista un craniu care geme când se-apropie furtuna, spuse el, adoptând accentul pronunțat specific zonei de coastă a statului Maine.

– Al cui? întrebă Gennie, pregătită pentru orice poveste ar fi putut născoci.

– Al unui marinar, improviză Grant. Acesta tânjea la femeia căpitanului lui. Avea ochi de vrăjitoare a mării și părul negru tăciune.

Fără să vrea, Grant luă în mână câteva șuvițe din părul lui Gennie, în vreme ce restul flutură în vânt.

– Ea l-a ispitit, făcându-i promisiuni dulci, păcătoase, dacă fura aurul și barca de salvare. Când el a făcut-o – căci era o femeie care putea împinge un bărbat să ucidă dintr-o singură privire – a fugit cu el.

Grant îi simți părul încolăcindu-i-se în jurul degetelor ca și cum ar fi fost viu.

– Așa că marinarul a vâslit două zile și două nopți, știind că după ce ajungeau pe uscat avea să o facă a lui. Însă când au văzut țărmul, ea a scos o sabie și i-a retezat capul. Acum craniul lui stă pe stânci, gemându-și dorința frustrată.

Amuzată, Gennie își înclină capul.

– Și femeia?

– Ea și-a investit aurul, și-a dublat profiturile și a devenit un stâlp al comunității.

Râzând, Gennie reîncepu să se plimbe cu el.

– Morala pare a fi să nu ai niciodată încredere într-o femeie care îți face promisiuni.

– Cu siguranță nu într-una frumoasă.

– Ție ți-a retezat cineva vreodată capul, Grant?

El scoase un hohot de râs scurt, apreciativ.

– Nu.

– Păcat. Oftă. Presupun că asta înseamnă că obișnuiești să reziști tentațiilor.

– Nu e necesar să le rezist, replică el. Câtă vreme rămân atent.

– Nu e nimic romantic în asta, se plânse Gennie.

– Am alte lucruri mai bune de făcut cu țeasta mea.

Ea îi aruncă o privire gânditoare.

– Cum ar fi să colecționezi timbre?

– Printre altele.

Își reluară plimbarea în tăcere, însoțiți de marea ce se izbea de țărm lângă ei. De cealaltă parte, stâncile se înălțau ca un zid. Departe în larg se vedeau bărcile ca niște punctulețe. Acel unic semn de prezență umană nu făcea decât să întărească impresia de spațiu și solitudine.

– Tu de unde ai venit? întrebă ea dintr-un impuls de moment.

– Din același loc ca tine.

Îi luă un minut să înțeleagă, apoi chicoti.

– Nu mă refer din punct de vedere biologic, ci geografic.

Grant ridică din umeri, încercând să nu fie încântat că se prinsese atât de rapid.

– La sud de aici.

– O, asta da, precizie, murmură ea și încercă din nou. Dar familia ta? Ai familie?

El se opri să o studieze.

– De ce?

Cu un oftat exagerat, Gennie clătină din cap.

– Asta se numește a face conversație politicoasă. E un trend nou care începe să prindă peste tot.

– Eu sunt nonconformist.

– Nu! Serios?

– Îți iese foarte bine expresia asta cu ochi mari și inocenți, Genvieve.

– Mulțumesc. Răsturnă în palmă cochilia pe care o culesese, apoi ridică spre el un zâmbet lent. Am să-ți spun ceva despre familia mea, cât să-ți dau puțin avânt. Reflectă o clipă, apoi găsi ceva ce i se păru că l-ar fi putut interesa. Am un verișor foarte îndepărtat. L-am considerat dintotdeauna cel mai fascinant membru

al familiei noastre, deși n-ai putea să spui că este un Grandeau.

– Atunci cum ai putea să-i spui?

– Oaia neagră, replică ea încântată. Făcea lucrurile cum voia el, fără să îi pese vreodată nici cât negrul sub unghie ce credeau ceilalți. Auzeam din când în când povești despre el – deși nu ar fi trebuit – și de-abia când devenisem deja femeie în toată firea l-am și întâlnit. Sunt bucuroasă să spun că ne-am plăcut din prima clipă și am păstrat legătura în ultimii câțiva ani. El își trăise viața după bunul lui plac și se descurcase chiar bine – ceea ce nu le-a picat deloc bine unora dintre membrii mai scorțoși ai familiei. Apoi i-a lăsat mască pe toți căsătorindu-se.

– Cu o stripteuză.

– Nu. Râse, fericită că Grant era suficient de interesat cât să glumească. Cu cineva care corespundea perfect standardelor – inteligentă, educată, bogată... Își dădu ochii peste cap. Oaia neagră, care petrecuse ceva timp în închisoare și câștigase o avere din pariuri, a reușit să-i întreacă pe toți.

Râzând, Gennie se gândi la tânărul Blade, ce se trăgea din indieni comanș. Vărul Justin chiar îi întrecuse pe toți. Și nici măcar nu se obosea să le dea cu tifla celorlalți.

– Îmi plac deznodămintele fericite, spuse Grant sec.

Îngustându-și ochii, Gennie se întoarse spre el.

– Tu știi că atunci când le spui oamenilor cât mai puține posibil, îi stârnești să vrea să știe mai multe? Scapi mai ieftin scornind ceva decât dacă nu spui nimic.

– Sunt cel mai mic din cei doisprezece copii ai unui cuplu de misionari din Africa de Sud, spuse el pe un ton atât de natural încât Gennie aproape îl crezu. Când aveam șase ani m-am rătăcit în junglă și am fost adoptat de o haită de lei. Încă am o preferință pentru carnea de zebră. Apoi, când aveam optsprezece ani, am fost capturat de vânători și vândut unui circ. Timp de cinci ani am fost vedeta spectacolului secundar.

– Băiatul Leu, interveni Gennie.

– Firește. Într-o noapte, în timpul unei furtuni, cortul a luat foc. Profitând de confuzie, am evadat. Trăind din ce reușeam să găsesc în natură, am hoinărit prin țară – furând câte o găină din când în când. În cele din urmă am ajuns în casa unui pustnic bătrân, care m-a primit sub acoperișul lui după ce l-am salvat de un urs grizzly.

– Cu mâinile goale, adăugă Gennie.

– Eu sunt cel care spune povestea, îi aminti el. Bărbatul m-a învățat să citesc și să scriu. Pe patul de moarte mi-a spus unde își îngropase economiile de-o viață – un sfert de milion sub formă de lingouri de aur. După ce i-am organizat o înmormântare în stil viking, așa cum îmi ceruse, am fost nevoit să decid dacă să devin investitor la bursă sau să mă întorc în sălbăticie.

– Deci ai decis să nu te aventurezi pe Wall Street, ai venit aici și ai început să colecționezi timbre.

– Cam așa.

– Ei bine, spuse Gennie după o clipă. Cu o poveste atât de plictisitoare, încep să înțeleg de ce nu socializezi.

– Tu m-ai întrebat, remarcă Grant.

– Ai fi putut să născocești ceva.

– Nu am imaginație.

Ea râse atunci și își sprijini capul de umărul lui.

– Nu, îmi dau seama că ai o minte foarte ancorată în realitate.

Râsul ei îi făcu pielea să se înfioare, iar intimitatea relaxată a capului ei pe umărul lui îl străbătu ca o săgeată până în vârful degetelor de la picioare. Ar fi trebuit să se scuture de ea, își spuse Grant. Nu avea ce să caute acolo, plimbându-se cu ea și savurând experiența.

– Am de lucru, spuse el brusc. Putem urca pe aici.

Schimbare din tonul lui fu ceea ce îi aminti lui Gennie că venise acolo cu un scop, iar scopul nu era să sfârșească prin a-l plăcea.

Urcarea era mai ușoară decât coborârea, constată ea când Grant coti spre ceea ce era acum un drum în pantă în loc de o stâncă. Deși degetele lui își slăbiră strânsoarea peste ale ei, ea îl ținu în continuare de mână, aruncându-i un zâmbet ce îl făcu să bombăne în barbă

în timp ce o ajută să urce. Gândind rapid, bagă scoica în buzunarul de la spate. Când ajunseră aproape în vârf, Gennie întinse și cealaltă mână. Cu ochii ușor îngustați din cauza soarelui, cu părul revărsându-i-se pe umeri, ridică privirea spre el. Blestemând, Grant îi luă și cealaltă mână și o trase în sus pe ultimii câțiva metri.

Când ajunseră pe stâncă Gennie rămase aproape, cu trupul atingându-i-se ușor de al lui și cu mâinile lor împreunate. Răsuflarea lui rămăsese calmă cât timp urcaseră, dar acum deveni gâfâită. Simțind un val de satisfacție, Gennie îi oferi un zâmbet lent, leneș.

– Te întorci la timbrele tale? îi murmură ea. Intenționat, se aplecă mai aproape pentru a-și trece ușor buzele peste bărbia lui. Distracție plăcută. Retrăgându-și mâinile dintr-ale lui, Gennie se întoarse. Apucă să facă trei pași până când el o prinse de braț. Deși inima începu să îi bubuie, îi aruncă o privire peste umăr. Dorești ceva? îl întrebă ea pe o voce joasă, amuzată.

Putea vedea pe chipul lui cât se chinuia să se controleze. Iar în ochii lui vedea o flacără de dorință ce îi usca instantaneu gâtul. Nu, nu avea de gând să dea înapoi acum, insistă ea. Avea să ducă jocul la bun sfârșit. Când el o smuci spre el, își spuse că nu era teamă ceea ce simțea, nici pasiune. Era încântare de sine.

– Așa s-ar părea, spuse ea râzând și își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe spatele lui.

Când gura lui coborî zdrobitoare peste a ei, mintea ei intră în vrie. Orice gând legat de scopurile ei, orice gând legat de răzbunare dispăru. Era așa cum fusese și prima dată – pasiune, iar dincolo de pasiune un sentiment de bine, un bine ce aducea cu el o furtună de dorințe, pofte și speranțe confuze. A se deschide spre el era atât de firesc încât o făcu fără o clipă de ezitare și cu o simplitate ce îl făcu pe Grant să geamă, trăgând-o mai aproape.

Limba lui trecu ușor peste buzele ei, apoi se împleti cu a ei în timp ce mâinile se întinseră să îi prindă șoldurile în căușul palmelor. Mâini puternice – știuse că aveau să fie puternice. Pielea ei se înfioră când se imaginâ atinsă fără barierele hainelor, în timp ce gura

ei încercă să soarbă tot ceea ce îi putea oferi el doar printr-un sărut. Se zbătu în brațele lui, oferind și cerând, având impresia că nu putea da sau lua suficient de rapid cât să fie îndeajuns pentru oricare dintre ei. Gura lui o răvășea, dar a ei refuza să cedeze. Ceea ce stârnea în el îi excita pe amândoi.

De-abia când începu să simtă slăbiciunea își aminti Gennie să se și teamă. Nu pentru așa ceva venise... Sau da? Nu, refuza să creadă că venise pentru a simți acea plăcere înspăimântătoare, acea nevoie dureroasă, sâcâitoare, de a oferi ceea ce nu mai oferise niciodată. Fu năpădită de panică și se luptă cu ea într-un fel în care știa că nu ar fi putut lupta niciodată împotriva dorinței. Trebuia să îl oprească și să se oprească. Dacă o mai ținea mult în brațe, avea să se topească, iar dacă se topea, pierdea.

Apelând la ce mai rămăsese din tăria ei sufletească, se dădu înapoi, hotărâtă să nu își trădeze nici pasiunea, nici teama ce îi goneau prin vene.

– Foarte plăcut, murmură ea, rugându-se ca el să nu observe cât de gâtuită îi era vocea. Deși tehnica ta este cam... brutală pentru gustul meu.

Respirația lui era rapidă și sacadată. Grant nu spuse nimic, știind că dacă ar fi deschis gura din ea s-ar fi revărsat doar nebunie. Pentru a doua oară Gennie îl golise complet, reumplându-l apoi cu ea însăși. Dorința de a o avea, sălbatică, exclusivă, pătrunzătoare, îl sfâșie din cap până în picioare când o privi în ochi, așteptând să se potolească. Dar nu se potoli.

Era mai puternic decât ea, își spuse el, strângând în pumn partea din față a tricoului ei. Îi simți inima bătând înnebunită lângă încheieturile degetelor lui. Nimic nu îl putea împiedica să...

Își lăsă mâna să cadă ca și cum gândul l-ar fi oprit. Nimeni nu îl împingea la așa ceva, își spuse el furios, în timp ce ea continuă să îl fixeze cu privirea.

Nimeni.

– Ai intrat pe un teren periculos, Genvieve, îi spuse el încet.

Ea își dădu capul pe spate.

– Sunt foarte sigură pe picioarele mele.

Cu un zâmbet de adio, se întoarse, numărându-și fiecare pas până se întoarse la pânza ei. Poate că mâinile nu îi erau tocmai calme când își împachetă lucrurile. Poate că sângele îi vuia în urechi. Dar câștigase prima rundă. Răsuflă prelung când auzi ușa farului închizându-se cu o bufnitură.

Prima rundă, își repetă ea, dorindu-și să nu fi așteptat chiar cu atâta nerăbdare pe următoarea.

capitolul 5

Grant reuși să o evite pe Gennie timp de trei zile. Ea se întoarse să picteze în fiecare dimineață și, deși lucră ore la rând, nu văzu nici urmă de el. Farul era cufundat în tăcere, ferestrele sale sclipind goale în lumina soarelui.

O dată sosise și văzuse că barca lui nu era acolo, nici nu se întorsese până pierduse ea lumina pe care și-o dorea. Fusese tentată să coboare pe stâncă și să se plimbe pe plaja unde o dusese el. Descoperise că i-ar fi fost mai ușor să intre nepoftită în casa lui decât să meargă în acel loc anume fără știrea lui. Chiar dacă ar fi vrut să picteze acolo, sentimentul că îi încălca teritoriul ar fi împiedicat-o.

Picta în pace, convinsă că acum, că își luase revanșa față de Grant, nu avea să se mai gândească la el. Dar pictura în sine îl păstra întipărit în mintea ei. Nu avea să reușească niciodată să privească acel loc, pe pânză sau în realitate, fără a-l vedea și pe el. Era al lui la fel de sigur ca și cum ar fi fost el însuși cioplit din acele stânci sau adus de valurile mării. Simțea forța personalității lui în timp ce își ghida pensula și sfidarea ei atunci când se străduia să transpună pe pânză ceea ce nu ar fi trebuit să fie decât starea de spirit a naturii.

Însă nu avea să fie doar cea a naturii, descoperi ea în timp ce picta marea și valurile înspumate. Deși silueta lui nu urma să apară pe pânză, substanța lui avea să fie acolo. Gennie simțise întotdeauna că o părticică din

sufletul ei se transpunea în fiecare dintre pânzele ei. În cea de față avea să transpună și o părticică din cel al lui Grant. Nici unul dintre ei nu avea de ales.

Cumva, conștiința acestui fapt o făcu să creeze ceva cu forță și vigoare. Era entuziasmată de acea pictură. Știa că ar fi trebuit să picteze acel peisaj și să îl picteze bine. Și știa că, odată ce o termina, avea să i-o ofere lui Grant. Fiindcă nu ar fi putut aparține niciodată nimănui altcuiva. Nu ar fi fost un semn de afecțiune, își spuse ea, sau o ofertă de prietenie. Era pur și simplu ceva ce trebuia făcut. Nu avea să poată vreodată să vândă acea pânză, nu având conștiința împăcată. Iar dacă o păstra pentru ea, ar fi bântuit-o. Așa că, înainte de a pleca din Windy Point, urma să i-o ofere în dar. Poate că, în felul ei, avea apoi să ajungă ea să îl bântuie pe el.

Diminețile îi erau umplute de o nevoie presantă de a termina pictura, o nevoie presantă pe care se vedea nevoită să o țină în frâu de fiecare dată ca nu cumva să îi scape ceva vital între timp. Gennie știa că era absolut indispensabil să avanseze încet, să absoarbă totul din jurul ei și să transpună totul în tablou. După-amiezile se forța să își strângă lucrurile pentru a nu fi tentată să lucreze mai mult timp decât ar fi trebuit și să ignore schimbarea luminii.

Își schiță și micuțul golf din spatele casei și plănui o acuarelă. Aștepta agitată dimineața pentru a putea să se întoarcă la mare.

Neastâmpărul o împinse să meargă în oraș. Era timpul să facă și acolo câteva schițe, să decidă ce avea să picteze și cu ce materiale. Își spuse că avea nevoie să vadă din nou oameni pentru a-și împiedica mintea să se concentreze atât de obsesiv asupra lui Grant.

În toiul după-amiezii, Windy Point era cufundat în somnolență și tăcere. Bărcile erau ieșite în larg, iar aerul tremura în ceața căldurii de vară. Văzu o femeie așezată pe veranda ei, curățând de ațe ultimele păstăi din sezonul acela, în timp ce un copilaș smulgea trifoiul din curte.

Gennie își parcă mașina la capătul drumului și o luă pe jos. Putea schița clădirile, grădinile. Putea strânge

impresii prin care să le readucă la viață odată ce începea să picteze. Aici era o lume diferită de intensitatea de la farul din Windy Point, diferită și de golfulețul pașnic din spatele casei ei, însă toate erau legate între ele. Marea le atingea pe toate în diverse moduri.

Hoinări, bucuroasă că venise, deși vocile pe care le auzea erau voci de oameni străini. Era un orășel pe care avea să și-l amintească mai limpede decât orice altă localitate din câte vizitase în turul ei prin New England. Dar dincolo de toate acestea, ceea ce continua să o cheme era marea – și bărbatul care locuia acolo.

Când avea să îl revadă? se întrebă Gennie, nevoită să admită că îi era dor de el. Îi lipsea chipul lui încruntat și cuvintele tăioase, rânjetul scurt și umorul surprinzător, sclipirea de cinism amuzat pe care o surprindea în ochii lui din când în când. Și, deși acest lucru îi era cel mai dificil de recunoscut, îi lipsea pasiunea furioasă pe care i-o stârnise atât de brusc.

Sprijinindu-se de lateralul unei clădiri, se întrebă dacă avea să mai întâlnească vreodată un bărbat care să o atingă astfel. Nu își putea imagina unul. Nu căutase niciodată un cavaler strălucitor – astfel de bărbați erau pur și simplu prea complicați, așteptând la rândul lor să dea peste o domniță la ananghie. Ea nu avea să fie niciodată la ananghie, iar cavalerismul, în cea mai mare parte, mai mult încurca o relație inteligentă. Grant Campbell, reflectă Gennie, nu avea să facă niciodată pe cavalerul, iar o femeie neajutorată l-ar fi înfuriat.

Amintindu-și prima lor întâlnire, chicoti. Nu, nu îi plăcea să fie deranjat de o domniță la ananghie la fel cum nici ei nu-i plăcea să fie una. Presupunea că, pentru amândoi, totul ținea de o nevoie sălbatică de a rămâne independent.

Nu, el nu își căuta o domniță și, deși nici ea nu căutase un cavaler, nu încercase nici să scoată la iveală vreun căpcăun. Gennie considera că Grant era foarte aproape de a se încadra în acea categorie. Deși îi plăcea compania bărbaților, nu își dorea unul care să îi complice viața – cel puțin nu până nu era pregătită. Și cu siguranță nu voia să aibă o relație cu un căpcăun – aceștia erau mult

prea imprevizibili. Cine știe când ar fi fost în stare să te înghită pe nemestecate?

Clătinând din cap, coborî privirea și fu surprinsă să constate că nu doar se gândise la Grant, ci îl și schițase. Strângând din buze, Gennie ridică în aer carnetul pentru a-l studia cu un ochi critic. Semăna bine, decise ea.

Ochii îi erau ușor îngustați, întunecați și intenși în pragul mâniei. Sprâncenele îi erau coborâte, formând între ele acea vagă cută verticală ce trăda furia. Îi surprinsese fața îngustă, cu toate planurile și umbrele, nasul aristocratic și părul ciufulit. Iar gura lui...

Ușorul fior ce o făcu să tresară nu o surprinse, dar nu îi pică bine. Îi desenase gura așa cum i-o văzuse înainte de a coborî peste a ei – în întreaga ei senzualitate și cruzime. Da, îi simțea acea aromă furtunoasă chiar și acum, stând în orașul cufundat în tăcere și inundat de mirosul de pește și flori învechite.

Închizând cu grijă carnetul, Gennie își aminti singură că ar fi fost mult mai bine pentru ea să se ocupe de clădirile pe care venise să le deseneze. Punându-și creionul după ureche, Gennie traversă strada pentru a intra la poștă. Adolescentul slăbănog pe care și-l amintea de la primul ei drum prin oraș se întoarse să se holbeze la ea când intră. Pornind spre tejghea îi zâmbi, apoi îl văzu înghițind un nod uriaș.

– Will. Doamna Lawrence trânti un vraf de scrisori pe tejghea. Ar fi bine să mergi să îi duci corespondența domnului Fairfield înainte să-ți pierzi slujba.

– Da, doamnă.

Strânse scrisorile, continuând să o fixeze cu privirea pe Gennie. Când le scăpă pe toate pe podea, Gennie se aplecă să îl ajute, provocându-i o criză de bâlbâieli și roșeață.

– Will Turner, repetă doamna Lawrence pe tonul unei profesoare care își pierduse răbdarea. Strânge scrisorile și șterge-o.

– Ai scăpat una, Will, spuse Gennie cu bunătate, apoi îi întinse plicul, în timp ce el rămase cu gura căscată la ea.

Roșu la față și cu ochii lipiți de ai ei, Will porni împleticindu-se spre ușă și ieși.

Doamna Lawrence râse sec.

– O să aibă noroc dacă nu cade de pe bordură.

– Presupun că ar trebui să mă simt flatată, reflectă Gennie. Nu țin minte să mai fi avut vreodată un asemenea efect asupra cuiva.

– E o vârstă dificilă pentru un băiat când începe să observe că femeile au forme puțin diferite.

Râzând, Gennie se sprijini pe tejghea.

– Voiam să vă mulțumesc din nou pentru vizita de acum câteva zile. Am fost să pictez la far și nu am mai venit prin oraș.

Doamna Lawrence coborî privirea spre carnetul de schițe pe care Gennie îl pusese pe tejghea.

– Desenezi câte ceva și aici?

– Da. Dintr-un impuls de moment, Gennie deschise carnetul și răsfoi prin el. Orășelul a fost ceea ce m-a interesat de la bun început – atmosfera de permanență și scop practic.

Cu o privire rece, văduva întoarse paginile, în timp ce Gennie își mușcă buza, așteptând verdictul.

– Da, spuse femeia în cele din urmă. Te pricepi. Cu un singur deget, dădu la o parte o foaie, apoi studie schița pe care Gennie i-o făcuse lui Grant. Are un aer cam fioros, decise ea, în timp ce pe buze îi înflori umbra de zâmbet.

– După părerea mea, cam așa și e, replică Gennie.

– Da, ei bine, există și femei care preferă o notă de asprime la bărbați. Scoase din nou un chicot de râs sec, dar de data asta ochii ei sticliră mai mult prietenoși decât vicleni. Eu sunt una dintre ele. Aruncând o privire peste umărul lui Gennie, văduva închise carnetul. Bună ziua, domnule Campbell.

Pentru o clipă Gennie se holbă la văduvă la fel cum se holbase și Will la ea. Venindu-și în fire, puse o mână pe carnetul închis acum.

– Bună ziua, doamnă Lawrence. Când se opri la tejghea lângă ea, Gennie simți mirosul mării pe el.

Genvieve, spuse el, aruncându-i o privire prelungă, enigmatică.

Se întrebase cât putea să reziste până să o vadă din nou de aproape. Fuseseră prea multe ocazii în ultimele trei zile când nu reușise să se împotrivească impulsului de a se duce la fereastra studioului pentru a o privi pictând. Singurul lucru care îl împiedicase să coboare la ea era conștiința faptului că dacă o atingea din nou avea să se îmbarce pe un drum fără întoarcere. Deocamdată nu era sigur ce îl aștepta la capătul acelui drum.

În mintea lui Gennie apăru pentru o clipă o imagine cu adolescentul fâstâcit și bâlbâit, făcând-o să își îndrepte spatele.

– Bună, Grant. Când îi zâmbi, avu grijă să nu o facă prea călduros, compensând cu o expresie sarcastică. Credeam că hibernezi.

– Am fost ocupat, spuse el relaxat. Nu știam că mai ești prin zonă.

Acea replică îi oferi satisfacția de a vedea o strălucire de iritare apărând în ochii ei înainte să apuce să o controleze.

– O să mai fiu prin zonă o vreme.

Doamna Lawrence împinse pe tejghea un pachet gros de corespondență, apoi adăugă un teanc de ziare.

Gennie văzu adresa de corespondență de pe prima scrisoare din teanc ca fiind în Chicago și recunoscu sigla ziarului *Washington Post* înainte ca Grant să le ia pe toate în brațe.

– Mulțumesc.

Cu o cută de încruntare între sprâncene, Gennie îl privi ieșind. Luase cu el cam o duzină de scrisori și o duzină de ziare. Scrisori din Chicago și un ziar din Washington pentru un bărbat care locuia pe o stâncă pustie, la marginea unui orășel în care nu exista nici măcar un semafor. Ce naiba...

– Chipeș tânăr, comentă doamna Lawrence din spatele lui Gennie.

Mormăind un răspuns, Gennie porni spre ușă.

– La revedere, doamnă Lawrence.

Doamna Lawrence bătu cu un deget în tejghea, spunându-şi că nu mai simţise atâta tensiune în aer de la ultima furtună. Poate că se mai pregătea una.

Nedumerită, Gennie îşi reluă plimbarea. Nu era treaba ei de ce un bărbat bizar şi singuratic primea atât de multă corespondenţă. Din câte ştia ea, poate nu venea în oraş să o ridice decât o dată pe lună... însă ziarul fusese datat din ziua precedentă. Clătinând scurt din cap, se străduí să îşi ţină în frâu curiozitatea. Cu adevărat important era că reuşise să îi arunce câteva săgeţi – chiar dacă şi el o lovise drept la ţintă.

Se opri la colţ, făcând o altă schiţă rapidă în timp ce îşi aminti singură că în loc să se gândească la el ar fi trebuit să se gândească la ce provizii îi trebuiau înainte de a se întoarce la căsuţă.

Însă era din nou agitată. Senzaţia de ordine şi pace pe care o găsise după o oră în oraş dispăruse în clipa în care intrase el în clădirea poştei. Voia să regăsească acel sentiment înainte de a se întoarce acasă, unde avea să îşi petreacă noaptea singură.

Fără un ţel anume, rătăci pe drum, oprindu-se din când în când la câte o vitrină de magazin. Aproape ajunsese la marginea oraşelului când îşi aduse aminte de cimitir. Avea să schiţeze acolo până obosea suficient cât să meargă acasă.

O camionetă trecu huruind pe lângă ea, poate cea de-a treia maşină pe care o văzuse Gennie într-o oră. După ce aşteptă să dispară, traversă strada. Trecu pe lângă peticul de pământ mic şi neregulat al cimitirului, ascultând liniştea. Iarba era suficient de înaltă cât să se unduiască în bătaia brizei. Pe deasupra capului ei zburã un stol de pescăruşi, ţipând în drumul lor spre mare.

Vopseaua de pe gardul înalt era scorojită şi pătată de rugină. Printre stâlpi creşteau cu încăpăţânare fire de morcov sălbatic. Biserica în sine era mică şi albă, având un singur ochi de geam cu vitralii în vârful acoperişului. Restul ferestrelor erau din sticlă obişnuită şi împărţite în pătrate, iar uşa era solidă şi purta urmele timpului. Gennie se duse în lateralul clădirii şi se aşeză într-un loc unde iarba fusese tunsă recent. Îi simţea mirosul.

Se întrebă în trecere cum era posibil ca un punct minuscul de pe hartă să aibă atât de multe locuri care se cereau pictate. Ar fi putut cu uşurinţă să petreacă şase luni acolo, în loc de şase săptămâni, şi tot nu ar fi apucat să redea tot ceea ce îşi dorea.

Agitaţia se risipi când începu să schiţeze. Poate că nu avea să reuşească să transpună totul în ulei sau acuarele până să plece, dar aveau să îi rămână schiţele. Multe luni de acum încolo avea să le poată folosi pentru a se întoarce în Windy Point de câte ori simţea nevoia.

Dădu pagina pentru a începe o a doua schiţă când deasupra ei căzu o umbră. Pulsul îi fluctuă pentru o clipă, pielea îi fu năpădită de un fior scurt de căldură. Ştia cine se afla în spatele ei. Punându-şi mâna streaşină la ochi, ridică privirea spre Grant.

– Ei bine, spuse ea relaxată, de două ori într-o zi.

– E un oraş mic. Arătă spre carnetul ei. Ai terminat la far?

– Nu, dar lumina nu e potrivită în acest moment al zilei pentru ceea ce vreau să fac acolo.

Ar fi trebuit să se simtă iritat, nu uşurat. Cu un aer indiferent, se aşeză pe iarbă lângă ea.

– Deci acum ai să imortalizezi Windy Point.

– După umilele mele puteri, spuse ea sec şi reîncepu să schiţeze. Se bucura că venise? Nu ştiuse, cumva, că avea să apară? Încă te mai joci cu timbre?

– Nu, m-am apucat de muzică clasică. Când Gennie se întoarse să îl studieze, Grant se mulţumi să zâmbească. Tu cred că ai crescut cu aşa ceva pe pâine. O porţie de Brahms după cină.

– Îmi plăcea mai mult Chopin. Bătu cu creionul în bărbie. Ce ai făcut cu pachetele de corespondenţă?

– Le-am pus bine.

– Nu ţi-am văzut camioneta.

– Am venit cu barca.

Luând carnetul de schiţe, îl răsfoi până în faţă.

– Pentru cineva care ţine atât de mult la propria intimitate, începu ea aprinsă, ai prea puţin respect faţă de intimitatea celorlalţi.

– Da. Fără scrupule, îi împinse mâna deoparte când ea se întinse după carnet. În timp ce Gennie clocotea de furie, Grant răsfoi carnetul, oprindu-se din când în când, apoi mergând mai departe până ajunse la schița care îl reprezenta. O studie pentru o clipă, fără un cuvânt, apoi o surprinse pe Gennie rânjindu-i. Nu-i rea, decise el.

– Sunt copleșită de laudele tale.

Grant o privi gânditor un moment, apoi acționă din impuls.

– Mai merită una.

Smulgându-i creionul dintre degete, dădu paginile până ajunse la o coală goală. Spre uluirea ei, începu să deseneze cu aerul de încredere relaxată născută dintr-un exercițiu îndelungat. Cu gura căscată, Gennie se holbă la el în timp ce acesta, fluierând printre dinți, trasa pe hârtie linii și curbe. Ochii i se îngustară pentru o clipă cât adăugă câteva umbre, apoi îi aruncă desenul înapoi în poală. Gennie îl fixă cu o ultimă privire prelungă înainte de a se uita la ceea ce desenase.

Era în mod cert ea – redată într-o caricatură reușită și necruțătoare. Ochii îi erau oblici – exagerați, aproape ca ai unui prădător, pometii ei aveau o tăietură aristocratică, bărbia ei un vârf de încăpățânare. Cu gura ușor întredeschisă și capul dat pe spate, Grant o desenase ca pe un cap încoronat într-un moment de ușoară iritare. Gennie studie schița preț de zece secunde lungi înainte de a izbucni într-un râs încântat.

– Măgarule! spuse ea și râse din nou. Arăt ca și cum aș fi pe cale să poruncesc decapitarea unui servitor.

Poate ar fi fost salvat dacă Gennie s-ar fi enervat, s-ar fi simțit insultată. Atunci ar fi putut să îi întoarcă spatele, considerând-o vanitoasă, lipsită de umor și nedemnă de atenția lui – cel puțin ar fi putut să încerce. Acum, cu aerul vibrând de râsul ei și cu ochii ei însuflețiți de umor, Grant căzu de pe stâncă.

– Gennie.

Îi murmură numele în timp ce mâna lui se ridică să îi atingă fața. Râsul ei păli.

Ce-ar fi spus dacă nu i s-ar fi pus un nod în gât era ceva ce nu știa nici ea. I se păru că aerul încremenise brusc. Singura mișcare părea a fi a degetelor ce îi dădeau blând părul de pe față, singurul sunet – propria ei respirație neregulată. Când Grant își aplecă fața spre ea, nu se clinti, doar aștepta.

El ezită, deși pauza fu prea scurtă pentru a fi măsurată, înainte de a-și atinge gura de a ei. Blând, explorator, sărutul îi provocă un fior de foc pe șira spinării. Era la fel și pentru el, își dădu ea seama, când degetele lui se încleștară, scurt, convulsiv, pe gâtul ei înainte de a se relaxa din nou.

Probabil simțea și el, la fel ca ea, acea explozie urgentă de putere urmată de un fel de slăbiciune năucită.

Pluteau... puteau oamenii să plutească astfel? Fără limite, fără gânduri. Cum ar fi putut ști că buzele unui bărbat erau capabile să stârnească o varietate atât de nesfârșită de senzații atunci când le atingeau pe ale ei? Poate că nu mai fusese sărutată până atunci, ci doar crezuse că da. Poate că doar își imaginase că alți bărbați își atinseseră ușor buzele de ale ei. Fiindcă ceea ce se întâmpla acum era real.

Simți gustul răsuflării lui calde. Simți atingerea buzelor lui – moi, dar ferme și experte. Simți mirosul acelui parfum subtil al lui ce vorbea despre vânt și mare. Îi văzu chipul, înceţoșat și apropiat, când genele ei se ridicară pentru a-i permite să se convingă. Iar când el îi gemu numele, îl auzi.

Reacția ei fu de a se topi, lent, senzual, în brațele lui. Momentul de topire aduse și un junghi de durere, suficient de neașteptat și de tăios pentru a o face să tremure. Cum putea exista durere, se întrebă ea ca prin vis, când trupul ei era cu adevărat împăcat? Însă o lovi din nou, într-un val ce o zgudui. O parte lucidă din mintea ei îi aduse aminte că iubirea durea.

Dar nu. Încercă să se scuture de durere și de revelația pe care i-o aduse aceasta chiar în timp ce buzele ei se agățau de ale lui.

Nu putea să se îndrăgostească, nu acum, nu de el. Nu era ceea ce își dorea... Dar ce anume își dorea? Pe el.

Răspunsul veni atât de limpede, de simplu. Îi strânsi panica.

– Grant, nu.

Se dădu în spate, dar mâna de pe fața ei îi alunecă pe ceafă și o ținu nemișcată.

– Ce anume nu?

Vocea îi era foarte calmă, ascunzând tonurile tăioase.

– Nu am vrut... nu ar trebui... nu... Oh!

Închise ochii, frustrată că putea fi adusă în halul acela de confuzie bâlbâită.

– Ce-ar fi să-mi mai explici o dată?

Nota de umor din tonul lui o făcu să sară în picioare. Nu se simțea amețită, își spuse ea. Pur și simplu stătuse așezată prea mult timp și se ridicase prea rapid.

– Ascultă, ăsta nu e nicidecum locul potrivit pentru astfel de lucruri.

– Ce fel de lucruri? replică el, ridicându-se la rândul lui, dar cu o lejeritate leneșă ce îi puse în mișcare mușchi după mușchi. Nu făceam decât să ne sărutăm. E o activitate mai populară decât conversațiile politicoase. A te săruta a devenit un obicei.

Întinse mâna după părul ei, apoi îl lăsă să-i alunece printre degetele răsfirate.

– Nu renunț ușor la obiceiurile mele.

– În cazul de față – făcu o pauză pentru a-și calma respirația – cred că ar trebui să faci o excepție.

Grant o studie, încercând să descifreze ceva ce îl atinsese până în măduva oaselor.

– Ești o combinație interesantă, Genvieve. Ba faci pe seducătoarea cu experiență, ba pe virgina derutată. Știi cum să fascinezi un bărbat.

Orgoliul interveni imediat pentru a o proteja.

– Unii bărbați sunt mai ușor de fascinat decât alții.

– Adevărat. Grant nu era foarte sigur ce emoție îl însufleția, dar știa că nu era ceva confortabil. Al naibii să fiu dacă n-o să mă bucur când n-am să te mai văd, bombăni el.

Ascultând sunetul pașilor lui ce se îndepărtau, Gennie se aplecă să-și ridice carnetul de schițe. Printr-o

coincidență răutăcioasă, căzuse deschis la portretul lui Grant.

Gennie privi posomorâtă desenul.

– Și eu am să mă bucur să nu te mai văd.

Închise carnetul, își făcu de lucru ștergându-și praful de pe blugi și dădu să plece din curtea bisericii cu un aer de demnitate calmă.

Naiba s-o ia de treabă!

– Grant! Coborî în fugă treptele ce duceau la trotuar și alergă după el. Grant, stai!

Trădându-și fățiș iritarea, Grant se întoarse și se opri.

– Ce-i?

Gâfâind ușor, se opri în fața lui și se întrebă ce voia să spună. Nu, își dorea să nu îl mai vadă. Dacă încă nu înțelegea de ce, considera că avea cel puțin dreptul la ceva mai mult timp să afle.

– Pace, decise ea și îi întinse o mână. Când el se mulțumi să o privească, pufni scurt și își mai înghiți puțin din orgoliu. Te rog.

Prins în cursă de cele două cuvinte, Grant îi luă mâna întinsă.

– În regulă. Când ea dădu să își retragă mâna, el o strânse mai tare. De ce?

– Nu știu, răspunse Gennie cu o nouă doză de iritare. Mi-a venit brusc cheful să văd dacă aș reuși să mă înțeleg cu un căpcăun. Când el ridică ironic din sprânceană, Gennie oftă. În regulă, a fost doar o mică scăpare. Îmi retrag cuvintele.

Cu un aer leneș, Grant răsuci pe deget lănțișorul subțire de aur pe care Gennie îl purta la gât.

– Deci ce facem acum?

Chiar așa, ce aveau să facă? se întrebă Gennie, în timp ce pielea începu să îi vibreze sub simpla atingere a încheieturilor degetelor lui. Nu avea de gând să îi cedeze – dar nici nu avea de gând să fugă speriată ca un iepuraș.

– Ascultă, îți sunt datoare cu o masă, spuse ea dintr-un impuls de moment. Am să mă revanșez, și astfel vom porni de la zero.

– Cum?

– Am să-ți gătesc cina.

– Deja mi-ai gătit micul dejun.

– Aia a fost cu mâncarea ta, remarcă Gennie. Planificând deja lucrurile, privi dincolo de el spre oraș. Va trebui să cumpăr câte ceva.

Grant o studie, reflectând.

– Ai de gând să le aduci la far?

O, nu, își spuse ea imediat. Știa că nu ar fi fost înțelept să rămână singură cu el acolo, atât de aproape de mare și de puterea ei.

– La căsuța mea. E un mic grătar în spate dacă îți plac cotletele.

Ce se petrecea în mintea ei? se întrebă el, privind gândurile secrete ce i se perindau prin ochi. Știa că nu avea să reușească vreodată să se împotrivească tentației de afla.

– Obișnuiam să mai înfulec câte o bucățică la vremea mea.

– În regulă. Dădu hotărâtă din cap și îl luă de mână. Hai să mergem la cumpărături.

– Stai așa, dădu Grant să spună când ea îl trase înainte pe trotuar.

– O, nu începe să te plângi de pe acum. De unde cumpăr cotletele?

– Bayside, răspunse Grant sec, făcând-o să se oprească brusc.

– Oh.

Rânjind la expresia ei, Grant își petrecu un braț pe după umărul ei.

– Din când în când Leeman's Market primește câteva bucăți de carne de calitate.

Gennie îi aruncă o privire bănuitoare.

– De unde?

Continuând să rânjească, Grant deschise ușa magazinului.

– Îmi plac la nebunie misterele.

Gennie nu fu sigură dacă era și ea amuzată, până descoperi că aveau într-adevăr cotlete – de fapt, doar unul, dar suficient de mare pentru două persoane – și că acesta provenea de la o fermă din apropiere, autorizată

și avizată. Satisfăcută de informații și cu o pungă de salată, Gennie îl târî pe Grant înapoi afară.

– În regulă, acum de unde pot să cumpăr o sticlă de vin.

– De la magazinul lui Fairfield, sugeră Grant. E singurul din oraș care vinde alcool. Dacă nu ții prea mult la o etichetă anume.

Când dădură să traverseze strada, pe lângă ei trecu un băiat pe bicicletă care îi aruncă lui Grant o privire scurtă înainte de a băga bărbia în piept, pedalând să se îndepărteze cât mai rapid.

– Unul dintre admiratorii tăi? întrebă Gennie sec.

– Acum câteva săptămâni i-am alungat de pe stânci pe el și pe trei dintre prietenii lui.

– Ești foarte de treabă.

Grant se mulțumi să rânjească, amintindu-și că prima lui reacție fusese furia de a fi fost întrerupt, apoi teama că cei patru băieți neatenți aveau să-și frângă gâturile pe bolovani.

– Da, spuse el, amintindu-și cu plăcere mustrările usturătoare pe care le administrase.

– Și chiar dai cu piciorul și în câinii bolnavi? întrebă Gennie, surprinzând licărirea din ochii lui.

– Doar pe teritoriul meu.

Oftând adânc, Gennie deschise ușa magazinului lui Fairfield. În celălalt capăt al încăperii, Will scăpă instantaneu cratița mare pe care tocmai se pregătea să o așeze pe un raft. Roșind până în vârful urechilor, o lăsă unde căzuse.

– Vă pot ajuta?

Vocea i se frânse dureros la ultimul cuvânt.

– Am nevoie de un sac de cărbuni, îi spuse Gennie, traversând încăperea. Și de o sticlă de vin.

– Cărbunele e în spate, reuși el să spună, făcând un pas în spate când Gennie se apropie. Cotul i se agăță într-un teanc de conserve și le răsturnă la podea. Ce... ce mărime?

Sfâșiată între râs și înțelegere, Gennie își înăbuși un hohot.

– De două kilograme ajunge.

– Vi-l aduc.

Băiatul dispăru, iar Gennie auzi vocea lui Fairfield întrebând ce naiba îl apucase înainte să fie nevoită să își apese o mână peste gură pentru a-și stăpâni râsul.

Gândindu-se la reacția lui Macintosh față de Veronica, Grant simți un val de empatie.

– Bietul puști o să tânjească după tine ca un cățeluș, o lună întreagă. Chiar trebuia să îi zâmbești?

– Ei, haide, Grant. Nu poate avea mai mult de cincisprezece ani.

– Suficient de mare să îl treacă toate apele, comentă el.

– Hormoni, murmură ea, găsind colecția restrânsă de vinuri a lui Fairfield. Au doar nevoie de timp să se echilibreze.

Privirea lui Grant alunecă în jos și se concentră când Gennie se aplecă în față.

– Nu ar trebui să dureze decât vreo treizeci sau patruzeci de ani, murmură el.

Gennie găsi o sticlă de vin de Burgundia local și o luă de pe raftul de jos.

– Se pare că vom face un banchet până la urmă.

Will se întoarse cu un sac de cărbuni și aproape reuși să nu se împiedice în propriile picioare.

– V-am adus și niște lichid pentru aprins focul, în caz că...

Se întrerupse când limba i se înnodă.

– O, mulțumesc.

Gennie puse vinul pe tejghea și duse mâna la portofel.

– Trebuie să aveți vârsta legală pentru a cumpăra vinul, începu Will. Zâmbetul lui Gennie deveni mai larg, iar roșeața lui se intensifică. Presupun că o aveți, ei?

Incapabilă să reziste, Gennie arătă spre Grant.

– El da.

Fascinat, Will se holbă la Gennie până când ea îl întrebă blând cât costa în total. Își veni în fire suficient cât să tasteze numerele pe un mic calculator, provocându-i zgâlțâieli sonore, apoi să înceapă din nou.

– Va fi cinci zero șapte – lăsă să-i scape un oftat prelung – plus taxă...

Gennie își stăpâni impulsul de a-l bate pe obraz și numără mărunțișul în palma lui umedă.

– Mulțumesc, Will.

Degerele lui Will se închiseră peste moneda de cinci cenți și cele două de câte un penny.

– Da, doamnă.

Pentru prima dată, privirea băiatului se desprinse de ochii lui Gennie. Grant fu izbit de o expresie de asemenea adorație și invidie încât nu îi fu clar dacă să se umfle în pene sau să își ceară scuze. Într-un gest rar de afecțiune amicală, se întinse și îl strânse pe Will de umăr.

– E genul care face bărbații să stea sluj și să cerșească, nu-i așa? murmură el când Gennie ajunse la ușă.

Will oftă.

– Da. Înainte ca Grant să apuce să se întoarcă, Will îl trase de mânecă. O să luați cina cu ea și tot tacâmul?

Grant ridică o sprânceană, dar reuși să-și păstreze o expresie serioasă. „Tot tacâmul", își aminti singur, însemna lucruri diferite pentru persoane diferite. În acel moment în mintea lui trezi imagini destul de provocatoare.

– Lucrurile sunt neclare în prezent, murmură el, folosind una dintre frazele clișeu ale lui Macintosh. Dându-și seama că o făcuse, rânji. Da, o să luăm cina.

„Și încă ceva", adăugă în timp ce ieși după Gennie.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Discuții între bărbați.

– Vai, mă scuzi.

Felul în care o spuse – cu un aer disprețuitor, din alte vremuri – îl făcu să izbucnească în râs și să o tragă în brațele lui, sărutând-o sub ochii întregii populații din Windy Point. Când îmbrățișarea se prelungi, Grant auzi o bufnitură surdă din magazinul lui Fairfield.

– Bietul Will, murmură el. Știu exact cum se simte. Umorul scânteie din nou în ochii lui. Ar fi bine să-i dau bătaie cu barca dacă e să luăm cina... și tot tacâmul.

Derutată de veselia lui necaracteristică, Gennie îl fixă cu o privire prelungă.

– În regulă, spuse ea după o clipă. Ne vedem acolo.

capitolul 6

Era o neghiobie să se simtă ca o copilă pregătindu-se pentru o întâlnire romantică, își spuse Gennie descuind ușa căsuței. Își spusese același lucru și când plecase din oraș... și când intrase pe drumeagul cufundat în liniște.

Era o masă fără pretenții – doi adulți, un cotlet și o sticlă de vin de Burgundia despre care nu știa dacă își meritase sau nu banii. Ar fi fost greu de văzut ce era romantic într-un sac de cărbuni, o sticlă de lichid pentru aprins focul și o mână de verdețuri proaspăt culese de pe un petic de pământ din spatele casei. Nu pentru prima dată, Gennie își spuse că era păcat că avea o imaginație atât de bogată.

Fără îndoială imaginația fusese ceea ce stârnise acel torent de senzații când se aflase în curtea bisericii. O mică doză de tandrețe neașteptată, o briză blândă și avusese impresia că se deschiseseră cerurile peste ea. O prostie.

Gennie puse plasele pe blatul de bucătărie și își dori să fi cumpărat lumânări. Lumina lumânărilor ar fi dat un aer romantic chiar și acelei bucătării mici, ordonate și practice. Iar dacă ar fi avut un radio ar fi putut asculta și muzică...

Venindu-și în fire, Gennie își dădu ochii peste cap. La ce-i stătea mintea? În primul rând că nu avusese niciodată răbdare cu astfel de clișee evidente și convenționale, iar în al doilea rând nu își dorea o poveste de dragoste cu Grant. Era dispusă să îi iasă în întâmpinare pentru a construi o prietenie cu el – una foarte atentă – însă atât.

Avea să îi gătească în seara aceea fiindcă măcar cu atât îi era datoare. Urmau să poarte o conversație fiindcă îl găsea interesant, în ciuda înțepăturilor lui. Și avea să aibă mare, mare grijă să nu ajungă din nou în brațele lui. Fiindcă oricare era partea din ea care tânjea să repete ceea ce se petrecuse între ei în curtea bisericii, avea să fie ținută în frâu de bunul ei simț. Grant Campbell nu era doar dezagreabil la un nivel elementar, ci și pur și simplu prea complicat. Gennie se considera o persoană

prea complexă pentru a avea o relație cu cineva care se dovedea alcătuit din atât de multe straturi.

Gennie luă sacul de cărbuni și lichidul de aprins focul și ieși în curtea laterală pentru a pregăti grătarul. Era atât de liniște, reflectă ea, privind în jurul ei în timp ce deschidea sacul. Avea să îl audă pe Grant venind cu mult înainte să îl vadă.

Era momentul perfect pentru o ieșire pe apă, umbrele sfârșitului de după-amiază lungindu-se tot mai mult și fierbințeala zilei retrăgându-se treptat. Lumina era dulce ca laptele acum și la fel de liniștitoare. Auzea lipăitul ușor al apei pe ponton și foșnetul insectelor în iarba înaltă de pe mal. Apoi, foarte vag, auzi bolboroseala șterșă a unui motor în depărtare.

Emoțiile o copleșiră atât de rapid încât Gennie aproape scăpă sacul cu cărbuni. După ce termină cu mustrările exasperate față de ea însăși, râse și turnă o grămăjoară frumoasă de cărbune în vasul pentru grătar. Deci aceasta era calma și sofisticata Genvieve Grandeau, își spuse ea ironică; membră renumită a lumii artistice și a înaltei societăți din New Orleans, gata să-și scape pe picioare două kilograme de cărbuni doar fiindcă un bărbat grosolan avea să ia cina cu ea. O, cât de mult decăzuse.

Rânjind, închise sacul și îl puse jos. Și ce dacă? se întrebă ea, înainte de a ieși pe ponton să îl aștepte.

Grant vină spre golfuleț cu o viteză ce făcu apa să țâșnească până la cer. Râzând, Gennie se ridică pe vârfurile picioarelor și îi făcu semn cu mâna, dorindu-și să fi ajuns deja. Nu își dăduse seama, nu până în acel moment, cât de mult o îngrozise ideea de a-și petrece seara singură. Și totuși, nu ar fi vrut să o petreacă alături de nimeni altcineva în afară de el. Grant avea să reușească să o scoată din pepeni până la urmă, era convinsă. De-abia aștepta acest lucru.

Grant reduse turația motorului, transformând tunetul într-un mormăit, apoi aduse barca lângă ponton.

Când opri motorul complet, tăcerea se reinstaură brusc – singurul fundal sonor rămânând lipăitul apei și șuieratul vântului în iarba înaltă.

– Când ai de gând să mă scoți la o plimbare? întrebă Gennie când Grant îi aruncă o parâmă.

Grant păși ușor pe ponton și o privi legând cu îndemânare barca.

– Aveam de gând să o fac?

– Poate că nu, dar ai acum. Îndreptându-se, își șterse palmele pe spatele blugilor. Mă gândeam să închiriez o bărcuță cu vâsle pentru golfuleț, dar aș prefera de departe să ies în larg.

– O bărcuță cu vâsle?

Rânji, încercând să și-o imagineze vâslind.

– Am crescut pe un fluviu, îi aminti ea. Am navigația în sânge.

– Chiar așa? Cu un gest leneș, Grant îi luă ușor mâna, întorcând-o pentru a-i examina palma. Era netedă, moale și puternică. Asta nu pare să fi ridicat prea multe pânze.

– Mi-am luat porția. Fără nici un alt motiv în afară de faptul că așa își dorea, Gennie își împleti degetele cu ale lui. În familia mea au existat dintotdeauna oameni ai mării. Stră-stră-străbunicul meu a fost... liber-profesionist.

– Pirat. Intrigat, Grant îi luă în mână capătul părului și își încolăci o șuviță în jurul degetului. Am impresia că te gândești la el mai mult decât la conții și ducii presărați prin arborele tău genealogic.

– Firește. Aproape oricine își poate găsi un aristocrat pe undeva dacă sapă suficient de adânc. Iar el a fost un pirat foarte bun.

– Bun la suflet?

– De succes, îl corectă ea cu un zâmbet poznaș. Avea aproape șaizeci de ani când s-a retras în New Orleans. Bunica mea locuiește în casa pe care a construit-o el acolo.

– Cu banii jefuiți de la negustori nefericiți, încheie Grant, rânjind din nou.

– Marea e un loc fără de lege, spuse Gennie ridicând din umeri. Îți asumi riscul. S-ar putea să obții ceea ce îți dorești – acum rânji și ea – sau s-ar putea să sfârșești scurtat de cap.

– Poate ar fi mai înțelept să te țin pe uscat, murmură Grant, apoi, trăgând-o de părul pe care îl prinsese, o aduse mai aproape.

Gennie își puse o mână pe pieptul lui pentru a se sprijini, dar se trezi cu degetele alunecându-i în sus. Gura lui era tentantă, foarte tentantă când se apleca spre a ei. Ar fi fost mai inteligent din partea ei să reziste, știa, dar se ridică pe vârfuri pentru a veni în întâmpinarea lui.

Cu o presiune infinit de mică, Grant își păstră buzele peste ale ei, ca și cum nu ar fi fost sigur pe mișcările lui, sigur pe cât de adânc îndrăznea să se arunce de data aceasta. Ar fi putut să o tragă în brațele lui; ea ar fi putut să îl aducă mai aproape cu un simplu suspin. Însă păstrară amândoi acea ușoară distanță tangibilă între ei ca un fel de barieră – sau măsură de siguranță. Era încă suficient de devreme să lupte împotriva curentului ce îi trăgea tot mai aproape, până în punctul din care urma să le fie imposibil să se mai întoarcă.

Se despărțiră în același moment și făcură fiecare cât un pas mic, dar perceptibil, în spate.

– Ar fi bine să aprind cărbunele, spuse Gennie după o clipă.

– Nu te-am întrebat până acum, zise Grant, începând să traverseze pontonul. Dar știi cum să gătești așa ceva?

– Dragul meu domn Campbell, replică Gennie tărăgănat, dar fluid, pari să ai mai multe prejudecăți despre femeile din sud. Sunt capabilă să gătesc și pe o piatră încinsă.

– Și să speli cămăși într-un pârâu repede.

– La fel de bine cum ai putea și tu, îi aruncă Gennie în replică. Poate că tu ai avea un oarecare avantaj față de mine în domeniile mecanice, dar în rest cred că am fi cam la egalitate.

– Un punct în favoarea emancipării femeilor?

Gennie își îngustă ochii.

– Ai de gând să spui ceva sarcastic și neinteligent?

– Nu. Luând recipientul cu lichid de aprins focul, i-l întinse. Ca sex ați fost într-adevăr oprimate timp de sute de ani, dar problema a fost gestionată într-un fel

în grup și în alt fel individual. Din păcate, mai există câteva uși care trebuie sparte de femei în ansamblul lor, în timp ce câte o femeie, singură, reușește uneori să descuie o astfel de ușă aproape fără nici un sunet. Ai auzit vreodată de Winnie Winkle?

Fascinată fără să vrea, Gennie se mulțumi să îl privească fix.

– Adică Wee Willie?

Grant râse și se sprijini de lateralul grătarului.

– Nu. *Winnie Winkle, the Breadwinner*, o bandă de desene animate din anii douăzeci. A abordat tema emancipării femeilor cu câțiva zeci de ani înainte ca aceasta să ajungă pe buzele tuturor. Ai un chibrit?

– Hmm. Gennie scotoci prin buzunar. Asta nu s-a întâmplat cam înainte de vremea ta?

– Am studiat puțin problema – la cursul de critică socială din facultate.

– Serios? Gennie ghici din nou o sămânță de adevăr ce nu făcea decât vag referire la întreg. Aprinse cărbunele îmbibat cu lichid, apoi se dădu înapoi când focul se înteți și flăcările deveniră mai mari. Unde ai studiat?

Grant simți o primă adiere din mirosul de cărbune pe care îl asocia copilăriei lui.

– În Georgetown.

– Acolo există un Departament de artă excelent, spuse Gennie gânditoare.

– Da.

– Deci artă ai studiat acolo? insistă Gennie.

Grant privi fumul înălțându-se și valul de fierbințeală ce făcea aerul să tremure.

– De ce?

– Fiindcă e evident din acea micuță caricatură răutăcioasă pe care mi-ai desenat-o că ești talentat și că ai avut parte de educație în domeniu. Ce faci cu asta?

– Cu ce anume?

Sprâncenele lui Gennie se împreunară într-o expresie frustrată.

– Talentul și educația. Aș fi auzit de tine dacă erai pictor.

– Nu sunt, spuse el simplu.

– Atunci ce anume faci?

– Ce vreau eu. Nu aveai de gând să prepari o salată?

– La naiba, Grant...

– În regulă, nu te enerva. O fac eu.

Când Grant porni spre ușa din spate, Gennie înjură din nou și îl prinse de braț.

– Nu te înțeleg.

El ridică o sprânceană.

– Nici nu ți-am cerut să o faci. Văzu frustrarea din nou, dar, mai mult, văzu durerea, pe care Gennie și-o ascunse rapid. De ce simțea brusc impulsul să își ceară iertare pentru nevoia lui de intimitate? Gennie, dă-mi voie să-ți spun ceva. Cu un gest ce nu-i stătea în fire – o dezmierdă blând pe obraz cu încheieturile degetelor. Nu aș fi aici acum dacă aș fi în stare să stau departe de tine. Nu ți-e suficient?

Ar fi vrut să răspundă da – și nu. Dacă nu i-ar fi fost teamă de ceea ce ar fi putut să declanșeze acele cuvinte, i-ar fi spus că era deja implicată până în gât și se scufunda rapid. Dragostea, sau poate doar primii fiori ai iubirii pe care îi simțise cu doar puțin timp înainte, se intensifica rapid. În schimb se mulțumi să îi zâmbească și să își strecoare mâna într-a lui.

– Fac eu salata.

Era atât de simplu pe cât își spusese că putea fi. În bucătărie amestecară frunzele proaspete și fragede de salată și se certară pe tema preparării salatelor. Apoi, lăsând carnea să fumege și să sfârâie pe grătar, se așezară pe iarbă, savurând ce mai rămăsese din lumina după-amiezii într-una dintre ultimele zile de vară.

Arome lenețe... verdețuri umede și miros de gătit. Câteva cuvinte, o tăcere relaxată. Gennie strânse acele momente și le puse bine, știind că urmau să fie importante pentru ea în vreo zi ploioasă când avea să se simtă copleșită de presiuni și responsabilități. Deocamdată se simțea ca în copilărie, când nu mai erau decât câteva zile prețioase din august, iar școala părea la ani-lumină. Vara părea întotdeauna să crească în magie către sfârșit.

Suficientă magie, reflectă Gennie, cât s-o facă să se îndrăgostească în cel mai ilogic mod posibil.

– La ce te gândeşti? o întrebă Grant.

Gennie zâmbi şi îşi dădu capul pe spate pentru a privi cerul pentru ultima dată.

– Că ar fi bine să mă ocup de grătarul ăla.

El o prinse de braţ, răsturnând-o pe spate înainte să apuce să se ridice.

– Nu, nu.

– Îţi place ars?

– Nu, nu, nu la asta te gândeai, o corectă el.

Îşi trecu un deget peste buzele ei şi, deşi gestul fu unul distrat, Gennie simţi atingerea în fiecare por.

– Mă gândeam la vară, spuse ea încet. Şi că întotdeauna pare să se sfârşească înainte să termini cu ea.

Când ridică mâna spre obrazul lui, Grant o prinse de încheietură şi i-o ţinu acolo.

– Ca tot ce-i bun, întotdeauna.

Când coborî privirea spre ea, Gennie îi zâmbi în felul acela al ei, lent şi relaxat, ce îi stârnea valuri de dorinţă şi torente de emoţie. Orice gând dispăru când coborî gura spre a ei. Moi, calde, senzuale, buzele ei răspunseră buzelor lui, apoi sorbiră din el, iar şi iar, până când tot ceea ce era, simţea, îşi dorea, era concentrat acolo.

Vrăjit, fascinat, fermecat, se cufundă tot mai adânc, nemaiştiind prea bine încotro se îndrepta, doar că mergea alături de ea.

Simţea mirosul ierbii de sub ei, dulce şi uscat, un parfum al verii la fel ca fumul ce se încolăcea deasupra capetelor lor. Voia să o atingă, fiecare centimetru din acel trup zvelt şi rotunjit ce îi bântuise visele din prima clipă în care o văzuse. Dacă o făcea o dată, Grant ştia că visele lui nu ar mai fi fost niciodată liniştite. Dacă simplul ei gust – de fructe sălbatice şi miere caldă – îi putea copleşi atât de uşor mintea, ce efect ar fi avut asupra lui dacă ar fi ajuns să o simtă cu totul?

Nevoia lui de a fi cu ea era precum vara – cel puţin aşa îşi spunea singur. Trebuia să se sfârşească înainte să îl termine.

Desprinzându-se din sărut, coborî privirea și îi văzu ochii, ușor oblici, doar puțin deschiși. Dacă nu se păzea, ar fi putut să îl îngenuncheze dintr-o singură privire. Prudent, se îndepărtă ușor, apoi o ajută să se ridice.

– Ar fi bine să luăm grătarul de pe foc înainte să fim nevoiți să ne mulțumim doar cu salata.

Genunchii îi tremurau. Gennie ar fi putut jura că astfel de lucruri se întâmplau doar în povești, însă iată că se regăsea și ea fremătând de viață și cu articulațiile complet lichefiate. Întorcându-se, înfipse o furculiță în bucata de carne pentru a o scoate pe un platou.

– Grăsimea a ajuns în foc, murmură ea.

– Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Grant încet, înainte de a se întoarce amândoi în casă.

Printr-o înțelegere mută, păstrară conversația la un nivel superficial cât timp mâncară. Ceea ce simțise fiecare dintre ei în timpul acelui sărut scurt, toropitor, fu pus cu grijă deoparte.

„Nu îmi doresc o relație", raționaliză mintea fiecăruia dintre ei separat.

„Nici măcar nu ne potrivim... Nu am timp pentru asta."

„Dumnezeule, doar nu mă îndrăgostesc!"

Zguduită, Gennie ridică paharul de vin și bău cu sete, în vreme ce Grant își privi posomorât farfuria.

– Cum e grătarul? îl întrebă ea, neavând ce altceva să spună.

– Ce? O, e bun. Alungând sentimentul inconfortabil, Grant începu să mănânce cu mai mult entuziasm. Gătești aproape la fel de bine cum pictezi, decise el. De unde ai învățat?

Gennie ridică o sprânceană.

– Păi tot stând pe lângă fusta doicii mele.

El râncji la auzul accentului tărăgănat exagerat.

– Ești bună de gură, Genvieve. Luând sticla, mai turnă vin în cele două pahare solide pentru apă pe care ea le cumpărase din oraș. Mi se părea ciudat că o femeie care a crescut într-o casă plină de servitori e capabilă să pregătească un grătar.

Rânji, gândindu-se la Shelby, pentru care gătitul fusese o soluție pentru cazuri extreme.

– În primul rând, îi spuse ea, gătitul era întotdeauna considerat o activitate în familie. Și în al doilea rând, când locuiești singură, sau înveți, sau te obișnuiești să trăiești în restaurante.

Grant nu se putu abține să nu o înțepe puțin când se lăsă pe spate să își bea vinul:

– Ai fost fotografiată în sau în preajma tuturor restaurantelor din lumea civilizată.

Nelăsându-se prinsă în capcană, Gennie îi imită poziția, privindu-l peste buza paharului în timp ce bău.

– De asta primești zeci de ziare? Ca să poți citi despre cum își trăiesc oamenii viața în timp ce tu hibernezi?

Grant reflectă puțin la întrebare.

– Da.

Nu credea că ar fi putut explica mai bine nici el însuși.

– Nu crezi că asta e o atitudine cam arogantă?

Grant rămase din nou pe gânduri, studiind vinul roșu-închis din paharul pentru apă.

– Da.

Gennie râse fără să vrea.

– Grant, de ce nu îți plac oamenii?

Surprins, el o privi.

– Îmi plac, unii individual, uneori și ca grup. Doar că nu vreau să mă înghesuie.

Vorbea serios, își dădu ea seama, ridicându-se să strângă farfuriile. Pur și simplu, nu îl putea înțelegea.

– Nu simți niciodată nevoia să te pierzi în mulțime? Să asculți un murmur confuz de voci?

Își luase porția de mulțimi și de voci înainte de vârsta de șaptesprezece ani, își spuse Grant melancolic. Însă... Nu, presupunea că nu era tocmai adevărat. Erau momente când avea nevoie de o doză considerabilă de omenire, cu toate neajunsurile și complicațiile acesteia, pentru munca lui și pentru el însuși. Se gândi la săptămâna petrecută cu familia MacGregor. Avusese nevoie de acel răgaz, și de ei, deși nu conștientizase pe deplin acest lucru până nu își reluase propria rutină.

– Am și eu momentele mele, murmură el. Începu să strângă masa în timp ce Gennie dădu drumul la apă fierbinte în chiuvetă. Nu avem desert?

Ea îl privi peste umăr și văzu că era perfect serios. Băga în stomac ca un șofer de camion, însă nu avea nici un gram de surplus ponderal pe el. Energie nervoasă? Metabolism? Clătinând din cap, Gennie se întrebă de ce se încăpățâna să încerce să îl înțeleagă.

– Am câteva înghețate pe băț în congelator.

Grant rânji și o crezu pe cuvânt.

– Vrei una? o întrebă el, rupând hârtia albă și subțire de pe înghețată.

– Nu. Mănânci aia fiindcă o vrei sau fiindcă așa scapi de uscatul vaselor?

Puse o farfurie pe stativ.

– Funcționează în ambele scopuri.

Sprijinit de blatul de bucătărie, mușcă mărunt din înghețată.

– Puteam mânca o cutie întreagă din astea când eram copil.

Gennie mai clăti o farfurie.

– Și acum?

Grant luă o îmbucătură considerabilă.

– Nu ai decât două.

– Un bărbat politicos și-ar împărți înghețata.

– Da, spuse el și mai luă o mușcătură.

Râzând, Gennie îl împroșcă ușor cu apă.

– Haide, fii cavaler.

Grant îi întinse înghețata, oprindu-se la un centimetru în fața buzelor ei. Cufundată până la coate în apă cu săpun, Gennie deschise gura. Grant retrase înghețata exact atât cât să nu ajungă la ea.

– Nu fi lacomă, o avertiză el.

Aruncându-i o privire ofensată, Gennie se aplecă în față atât cât să muște mărunt și delicat din ciocolata înghețată, apoi, continuând să îl privească, luă o îmbucătură suficient de mare cât să își răcească toată gura.

– Urât, decise Grant, studiind ce mai rămăsese din înghețata lui, în timp ce Gennie râse.

– Poți s-o mănânci tu pe cealaltă, spuse ea cu generozitate după ce înghiți și se șterse pe mâini. Pur și simplu sunt complet lipsită de voință când cineva îmi bagă ciocolată sub nas.

Cu un gest studiat, Grant își trecu limba peste batonul de înghețată.

– Mai ai și alte... slăbiciuni?

Simțind o explozie de fierbințeală în stomac, Gennie porni spre ușa ce dădea spre verandă.

– Câteva. Oftă când țipătul rândunelelor anunță amurgul. Zilele devin tot mai scurte, murmură ea.

Soarele ce începuse să coboare colorase deja în roz și auriu marginile norilor albi. Fumul de la grătar se ridica spre cer, tot mai subțire. Lângă malul golfulețului se afla o tufă sfrijită, puținele ei frunze sugerând deja ceva din roșcatul toamnei.

Când mâinile lui Grant se opriră pe umerii ei, se lăsă în spate, sprijinindu-se instinctiv de el. Împreună, în tăcere, priviră apropierea serii.

Grant nu mai ținea minte când fusese ultima dată când privise apusul cu cineva sau când simțise dorința de a o face. Acum i se părea atât de simplu, atât de înspăimântător de simplu. Avea să se gândească la ea, de-acum, de fiecare dată când privea lăsarea întunericului?

– Povestește-mi despre vara ta favorită, îi ceru el pe neașteptate.

Gennie își aminti o vară petrecută în sudul Franței și o alta pe iahtul tatălui ei pe Marea Egee.

Zâmbind, privi norii colorându-se tot mai intens în trandafiriu.

– Odată am locuit cu bunica mea timp de două săptămâni, cât timp părinții mei petreceau o a doua lună de miere la Veneția. Zile lungi și lenețe, cu multe albine zumzăind în jurul florilor de caprifoi. În fața ferestrei de la dormitorul meu era un stejar mare și bătrân îmbrăcat de sus până jos în mușchi. În unele nopți mă strecuram pe fereastră și stăteam pe câte o creangă privind stelele. Cred că aveam doisprezece ani, își aduse ea aminte. Era un băiat care lucra la grajduri. Râse brusc,

cu spatele sprijinit confortabil de pieptul lui Grant. O, Doamne, semăna puțin cu Will, stângaci și tăios.

– Erai nebună după el.

– Petreceam ore întregi făcând curat în boxe și țesălând caii doar ca să îl pot întrezări. Scriam în jurnal pagini întregi despre el, plus o poezie foarte siropoasă.

– Pe care ai păstrat-o sub pernă.

– Se pare că știi câte ceva despre fetele de doisprezece ani.

Grant se gândi la Shelby și rânji, sprijinindu-și bărbia în creștetul capului ei. Părul îi mirosea ca și cum și l-ar fi spălat cu flori de câmp scăldate în ploaie.

– Cât ți-a luat până l-ai făcut să te sărute?

Ea râse.

– Zece zile. Credeam că am descoperit răspunsul la misterele universului. Eram femeie.

– Nici o femeie nu e mai sigură de asta decât o fată de doisprezece ani.

Gennie zâmbi spre cerul tot mai întunecat.

– Știi chiar multe, se pare, remarcă ea. Într-o după-amiază am prins-o pe Angela chicotind aplecată asupra jurnalului meu și am alergat-o prin toată casa. Avea... Gennie încremeni, inundată de durere în valuri tumultuoase, nesfârșite. Înainte ca Grant să apuce să o prindă mai strâns, se îndepărtă, privind amurgul printre zăbrelele verandei închise. Avea zece ani, continuă Gennie în șoaptă. Am amenințat-o că o rad în cap dacă scotea vreun cuvințel despre ce scria în jurnal.

– Gennie.

Clătină din cap când îi simți mâna trecându-i ușor prin păr.

– Va fi întuneric în curând. Deja se aud greierii. Ar trebui să pornești spre casă.

Nu putea îndura să îi audă lacrimile din voce. I-ar fi fost mai ușor să plece atunci, să se retragă pur și simplu. Își spuse că nu se pricepea deloc să aline durerea cuiva. Mâinile lui îi masară blând umerii.

– Am lumină pe barcă. Hai să stăm jos.

Ignorând opoziția ei, Grant o trase spre balansoarul de pe verandă.

– Bunica mea avea și ea așa ceva, spuse el pe un ton neutru, petrecându-și un braț în jurul ei și începând să se legene cu un scârțâit. Avea o căsuță pe țărmul estic al statului Maryland. Un loc mic și liniștit cu relieful atât de plat încât aveai impresia că fusese turnat cu o riglă. Ai fost vreodată în golful Chesapeake?

– Nu.

Cu un efort de voință, Gennie se relaxă și închise ochii. Legănatul era domol, vocea lui neașteptat de liniștitoare. Nu știuse că era capabil să vorbească pe un ton atât de blând, discret.

– Crustacee cu cochilie moale și câmpuri întregi de tutun. Simțea deja tensiunea din umerii ei începând să se risipească. Eram nevoiți să luăm feribotul pentru a ajunge acasă la ea. Nu era foarte diferită de căsuța asta, atâta că avea două etaje. Eu și tata puteam traversa strada și să pescuim. Odată am prins un păstrăv folosind drept momeală o bucată de brânză Cheddar.

Grant continuă să vorbească, flecărind mai degrabă, repovestind lucruri pe care le uitase, lucruri pe care nu le mai rostise niciodată cu voce tare. Lucruri lipsite de importanță ce pluteau șoptite în aer, în timp ce lumina devenea tot mai scăzută. În acel moment, părea a fi exact ceea ce trebuia, ceea ce avea ea nevoie. Nu era sigur că ar fi avut orice altceva să îi ofere.

Continuă să legene balansoarul în timp ce Gennie rămase cu capul pe umărul lui, iar Grant se întrebă cum de nu observase niciodată cât de liniștitor putea fi un amurg calm atunci când îl împărtășeai cu cineva.

Gennie oftă, ascultându-i mai mult tonul decât cuvintele. Se lăsă să alunece spre somn pe măsură ce țârâitul greierilor deveni tot mai insistent... Visele nu sunt, adesea, nimic mai mult decât amintiri.

– O, Gennie, ar fi trebuit să fii acolo!

Angela, scânteietoare și plină de viață, se întoarse în scaun să râdă în timp ce Gennie își croi drum prin traficul din centrul orașului New Orleans. Străzile erau umede de la ploaia înghețată de februarie, dar nimic

nu putea știrbi din entuziasmul Angelei. Era personificarea soarelui și a florilor de primăvară.

– Aș fi preferat să fiu acolo în loc să dârdâi de frig în New York, replică Gennie.

– Nu poți să dârdâi de frig când te scalzi în lumina reflectoarelor, spuse Angela, întorcându-se puțin mai mult spre sora ei.

– Punem pariu?

– N-ai fi ratat expoziția nici în schimbul a zeci de petreceri.

Nu, n-ar fi ratat-o, își spuse Gennie zâmbind. Dar Angela...

– Povestește-mi cum a fost.

– A fost atât de distractiv! Atâta gălăgie și muzică. Era atât de aglomerat că nu puteai să faci nici un pas fără să dai peste cineva. Data viitoare când vărul Frank mai dă petrecere în casa lui plutitoare trebuie neapărat să vii.

Gennie îi oferi Angelei un rânjet scurt.

– Nu pare să mi se fi simțit lipsa.

Angela râse, cu acea efervescență rapidă ce o făcea irezistibilă.

– Ei bine, m-am cam săturat să tot răspund la întrebări despre talentata mea soră.

Gennie pufni în râs și opri la un semafor. Vedea roșul încețoșat scânteind dincolo de ștergătoarele de parbriz ce goneau dintr-o parte într-alta.

– Folosesc asta doar ca replică pentru a ajunge la tine.

– Ei bine, am cunoscut pe cineva...

Când Angela se întrerupse, Gennie se întoarse să o privească. Era atât de frumoasă, își spuse ea. Auriu și crem cu ochi ce erau aproape dureros de vii și pătrunzători.

– Cineva?

– O, Gennie. Încântarea îi coloră obrajii într-un trandafiriu palid. E superb. Aproape nu reușeam să leg nici două cuvinte când a început să îmi vorbească.

– Tu?

– Eu, confirmă Angela, râzând din nou. Aveam impresia că cineva îmi furase jumătate din creier. Iar

acum... Ei bine, ne-am văzut toată săptămâna. Şi cred că – ta-da! – asta e.

– După o săptămână? replică Gennie.

– După cinci secunde. O, Gennie, nu fi pragmatică. Sunt îndrăgostită. Trebuie să îl cunoşti.

Gennie băgă schimbătorul în treapta întâi, aşteptând schimbarea culorii semaforului.

– O să mă laşi să îl evaluez?

Angela îşi dădu pe spate părul auriu şi bogat şi râse când semaforul se făcu verde.

– O, mă simt minunat, Gennie. Absolut minunat!

Râsul fu ultimul lucru pe care îl mai auzi Gennie înainte de scrâşnetul frânelor. Văzu maşina alunecând spre ele prin intersecţie. În vis se mişca întotdeauna atât de încet, fiecare secundă derulându-se înspăimântătoare, aducând-o tot mai aproape. Apa ţâşnea de sub roţi, părând să încremenească în aer.

Nu apucă să respire, nu apucă să reacţioneze sau să prevină, căci imediat se auzi sunetul metalului lovind în metal, explozia de lumini orbitoare. Teroare. Durere. Şi întuneric.

– Nu!

Se ridică tresărind, împietrită de teamă şi de şoc. Simţi două braţe în jurul ei, ţinând-o bine... la adăpost. Greieri? De unde apăruseră? Lumina, maşina. Angela.

Respirând sacadat, Gennie îşi aţinti privirea asupra golfuleţului cufundat în întuneric, în timp ce vocea lui Grant îi murmura ceva liniştitor la ureche.

– Îmi pare rău. Desprinzându-se, se ridică, ducându-şi mâinile tremurătoare în păr. Probabil am aţipit. Nu sunt o companie prea bună, continuă ea cu o voce nesigură. Ar fi trebuit să-mi dai un ghiont şi...

– Gennie. Grant se ridică, prinzând-o de braţ. Încetează.

Ea se fărâmiţă în mâinile lui. Grant nu se aşteptase la o asemenea supunere şi se trezi lipsit de apărare în faţa ei.

– Nu, murmură el, mângâind-o pe păr, în timp ce ea se agăţă de el. Gennie, nu plânge. E totul bine acum.

– O, Doamne, nu mi s-a mai întâmplat de câteva săptămâni. Îşi îngropă faţa la pieptul lui, inundată de o durere

la fel de ascuțită ca în acea primă oră. La început, imediat după accident, revedeam scena de fiecare dată când închideam ochii.

– Haide. O sărută pe creștet. Stai jos.

– Nu, nu pot – trebuie să umblu. Îl strânse în brațe încă o clipă, ca și cum și-ar fi adunat forțele. Putem să ne plimbăm?

– Sigur. Trăgând-o lângă el, Grant deschise ușa cu plasă. O vreme nu spuse nimic, ținându-și brațul în jurul umerilor ei în timp ce făcură un ocol al golfulețului, plimbându-se fără o direcție anume. Însă știa că avea nevoie să audă la fel de mult cum avea și ea nevoie să spună. Gennie, vorbește cu mine.

– Mi-am amintit accidentul, rosti ea încet, dar vocea îi era mai calmă acum. Uneori, când îl visez, reacționez suficient de rapid, virez și mă dau din calea mașinii și totul se termină atât de diferit. Apoi mă trezesc și descopăr că nu e absolut nimic diferit.

– Este o reacție firească, îi spuse el, deși gândul că Gennie era bântuită de coșmaruri începu să îl roadă în măruntaie. Trecuse și el prin câteva coșmaruri proprii. Vor trece după o vreme.

– Știu. Deja nu se mai întâmplă decât rar. Expiră prelung, părând să se întărească sufletește. Când totuși se întâmplă, totul e atât de clar. Văd stropii de ploaie căzând pe parbriz înainte de a fi îndepărtați de ștergătoare. Sunt bălți pe lângă bordură, iar vocea Angelei e atât de însuflețită. Era atât de frumoasă, Grant, nu doar chipul ei, ci toată persoana ei. Nu și-a pierdut nici o clipă din drăgălășenie. Tocmai îmi povestea despre o petrecere la care fusese și cunoscuse un bărbat. Era îndrăgostită, efervescentă de încântare. Ultimul lucru pe care mi l-a zis a fost că se simțea minunat, absolut minunat. Apoi am ucis-o.

Grant o prinse de umeri, zgâlțâind-o cu forță.

– Ce fel de nebunie infernală mai e și asta?

– A fost vina mea, replică Gennie cu un calm mortal. Dacă aș fi văzut mașina aia, dacă aș fi văzut-o cu doar câteva secunde mai devreme. Sau dacă aș fi făcut ceva, dacă aș fi călcat frâna, sau accelerația, orice. Impactul

a fost în întregime pe partea ei. Eu am avut o comoție ușoară, câteva vânătăi, iar ea...

– Te-ai simți mai bine dacă ai fi fost și tu grav rănită? o întrebă el cu asprime. Poți să jelești după ea, să plângi după ea, dar nu poți să-ți asumi vinovăția.

– Eu eram la volan, Grant. Cum să uit așa ceva?

– Nu uiți, îi aruncă el răstit, speriat de durerea surdă din vocea ei. Dar înveți să privești lucrurile în perspectivă. Nu ai fi putut face nimic, și știi asta.

– Tu nu înțelegi. Înghiți un nod, căci lacrimile o năpădiseră din nou, deși crezuse că terminase cu ele. Am iubit-o atât de mult. Era parte din mine – o parte din mine de care aveam foarte mare nevoie. Când pierzi pe cineva care joacă un rol atât de vital în viața ta, îți sfâșie o bucată din suflet.

Grant înțelegea – durerea, nevoia de a arunca vina pe umerii cuiva. Gennie se învinovățea pe sine fiindcă își expusese sora în fața morții. Grant își învinovățea tatăl pentru că se expusese singur. Nimic din toate acestea nu atenua, însă, pierderea.

– Atunci trebuie să trăiești fără acea bucată.

– Nu ai de unde să știi cum e, începu ea.

– Tatăl meu a fost ucis când aveam șaptesprezece ani, spuse el, rostind cuvintele pe care ar fi preferat să le evite. Aveam nevoie de el.

Gennie își lăsă capul să cadă pe pieptul lui. Nu îi oferi condoleanțe, știind că nu își dorea așa ceva.

– Ce-ai făcut?

– Am urât – foarte mult timp. Asta a fost partea ușoară. Fără a fi conștient, o strângea din nou în brațe, găsind alinare și oferind-o în același timp. Să accepți e mai greu. Fiecare o face în maniera proprie.

– Tu cum ai făcut-o?

– Înțelegând că nu aș fi avut ce să fac pentru a împiedica ceea ce s-a întâmplat. Desprinzând-o puțin din brațele lui, îi ridică bărbia cu mâna. La fel cum nici tu nu ai fi putut să faci nimic.

– E mai ușor, nu-i așa, să îți spui că ai fi putut să faci ceva decât să recunoști că ai fost neputincios?

Nu se gândise niciodată la acest lucru – poate că refuzase să se gândească.

– Da.

– Mulţumesc. Ştiu că nu voiai să-ţi spun asta, la fel cum nici eu nu voiam să-ţi spun. Putem deveni foarte egoişti cu suferinţa noastră – şi cu vinovăţia.

Grant îi dădu la o parte părul de pe tâmple. O sărută pe obrajii pe care lacrimile încă nu se uscaseră complet şi simţi un val de tandreţe care îl zgudui. Lipsită de apărare, Gennie îl făcuse vulnerabil. Dacă o săruta acum, dacă o săruta cu adevărat, ea ar fi avut putere deplină asupra lui. Cu un efort mai mare decât crezuse că ar fi fost necesar, Grant se îndepărtă de ea.

– Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse el, băgându-şi intenţionat mâinile în buzunare. Ai să fii bine?

– Da, dar... mi-ar plăcea să rămâi.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să îşi dea seama că le gândise. Însă nu voia să şi le retragă. Ceva se aprinse în ochii lui. Chiar şi în lumina scăzută, Gennie o văzu. Dorinţă, nevoie, şi ceva rapid stăpânit şi zăvorât.

– Nu în noaptea asta.

Tonul lui îi făcu sprâncenele să se strângă într-o expresie confuză.

– Grant, începu ea şi se întinse spre el.

– Nu în noaptea asta, repetă el, oprind mişcare mâinii ei întinse.

Gennie îşi duse mâna la spate ca şi cum i-ar fi plesnit-o.

– În regulă. Orgoliul ei ieşi la suprafaţă pentru a ascunde durerea proaspetei respingeri. Mulţumesc pentru companie.

Întorcându-se, porni spre casă.

Grant o privi mergând, apoi înjură şi făcu un pas după ea.

– Gennie.

– Noapte bună, Grant.

Uşa cu plasă se închise în urma ei.

capitolul 7

Avea să o piardă. Gennie aruncă o privire furioasă spre norii ce se apropiau furtunos dinspre nord și înjură.

La naiba, avea să piardă lumina și nu era pregătită. Energia se revărsa prin ea, curgându-i din inimă și minte direct în mână, într-unul dintre acele momente rare pe care un artist le recunoaște ca fiind *perfecte*. Totul, absolut totul îi spunea că în dimineața aceea pe pânză avea să apară ceva durabil, ceva important; nu trebuia decât să se lase purtată de val. Dar pentru a fi purtată de el acum, trebuia să se înscrie într-o cursă împotriva furtunii.

Gennie știa că mai avea poate vreo treizeci de minute înainte ca norii să îi strice lumina, o oră înainte ca ploaia să închidă totul. Deja auzea tunete îndepărtate rostogolindu-se peste sunetul valurilor ce se izbeau de țărm. Aruncă o privire sfidătoare spre cer. La naiba, avea să îl înfrângă!

Era posedată de o forță dinamică, de un sentiment de urgență care spunea că azi era ziua – azi avea să se întâmple evenimentul. Tot ceea ce făcuse până atunci – schițele, desenele preliminare, întinsul vopselelor pe pânză – fusese doar o pregătire pentru ceea ce avea să creeze azi.

Entuziasmul îi înfioră pielea deodată cu vântul. Și frustrarea. Părea să aibă nevoie de amândouă pentru a se alimenta din ele. Poate că și în ea se pregătea să izbucnească o furtună. Așa i se păruse încă de noaptea trecută, când starea ei de spirit fluctuase și se sucise, cu Grant, fără el. Ultima respingere o lăsase amorțită, de un calm ce nu prevestea nimic bun. Acum emoțiile ei se dezlănțuiseră din nou cu sălbăticie – furie, pasiune, orgoliu și chin. Gennie le putea transpune în arta ei, eliberându-le pentru a nu le lăsa să clocotească în ea.

Avea nevoie de el? Nu, nu avea nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva, își spuse ea, trecând cu pensula peste pânză. Munca ei îi era suficientă pentru a-i umple viața și a-i curăța rănile. Era întotdeauna proaspătă, întotdeauna constantă.

Atâta timp cât ochii ei puteau vedea, iar degetele ei puteau ține creionul sau pensula, arta avea să fie alături de ea. Fusese prietena ei în copilărie, o alinare în timpul suferințelor din adolescență. Era la fel de solicitantă ca un amant și la fel de lacomă după pasiunea ei. Iar pasiune era ceea ce simțea acum, o pasiune vibrantă, fizică, ce o împingea înainte. Momentul era încărcat de tensiune, iar electricitatea din aer nu făcea decât să intensifice sentimentul de urgență ce clocotea în ea.

Acum! îi striga. Timpul pentru a fuziona, suflet și inimă și minte, era acum. Dacă nu acum, nu avea să mai vină vreodată. Norii se apropiau în goană. Își jură să îi înfrângă.

Cu pielea înfiorată de nerăbdare, cu sângele înfierbântat, Grant ieși din far. Asemenea unui lup, adulmecase ceva în aer și ieșise în căutarea acelui ceva. Fusese prea agitat pentru a lucra, prea tensionat pentru a se relaxa. Ceva îl biciuise toată dimineața, îndemnându-l să se miște, să privească, să găsească. Își spuse că era din cauza furtunii ce se apropia, a lipsei somnului. Dar știuse, fără a înțelege, că fiecare dintre aceste lucruri nu era decât o părticică dintr-un tot. Ceva se pregătea să izbucnească și nu doar în laboratorul unui văzduh.

Îi era foame fără a-și dori să mănânce, era nemulțumit fără a ști ce ar fi vrut să schimbe. Agitat, nesocotit, se zbătuse în spațiul limitat al studioului, alcătuit în exclusivitate din ziduri și sticlă. Instinctul îl îndemnase să caute vântul și marea. Și pe Gennie.

Știuse că urma să fie acolo, deși fusese convins că reușise să-și închidă mintea în fața oricăror gânduri la ea. Dar acum, când o văzu, fu străfulgerat, la fel de limpede cum fu lovit și cerul nordului de prima străfulgerare argintie a unui trăsnet.

Nu o mai văzuse niciodată astfel, dar știuse. Stătea cu capul dat pe spate, abandonată pe deplin muncii ei, cu ochii scânteindu-i verzi de putere. Avea un aer sălbatic ce nu se datora decât parțial vântului ce îi învolbura părul și îi făcea să fluture salopeta subțire pe care o purta. Era forță în mâna care conducea penelul atât de fluid

și, în același timp, atât de hotărât. Arăta ca o regină veghind asupra regatului ei.

Arăta ca o femeie așteptând un amant. Cu sângele gonindu-i mânat de dorință, Grant își spuse că era și una, și alta.

Unde era femeia care plânsese în brațele lui cu doar câteva ore în urmă? Unde era fragilitatea și lipsa de apărare care îl înspăimântaseră? Îi oferise atâta alinare cât se pricepuse, deși știa prea puține despre cum să liniștească o femeie în lacrimi. Îi vorbise despre lucruri pe care nu le mai rostise cu voce tare de cincisprezece ani – fiindcă ea avusese nevoie să le audă, iar el, dintr-un motiv imposibil de definit, avusese nevoie să le spună. Și o părăsise fiindcă se simțise târât în ceva necunoscut și inevitabil.

Acum arăta invulnerabilă și magnifică. Aceasta era o femeie căreia nici un bărbat nu i-ar fi rezistat vreodată, o femeie care putea alege și alunga amanți cu un singur gest. Nu teamă era ceea ce simțea acum, ci provocare, iar odată cu provocarea, o dorință atât de uriașă încât amenința să îl înghită cu totul.

Gennie se opri din pictat la bubuitul unui tunet și ridică privirea spre cer cu un fel de exaltare. O auzi râzând, cu o sfidare excitantă ce îl făcu să lupte împotriva unui nou val de dorință.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine era femeia aceasta? se întrebă el. Și de ce, pe toți sfinții din cer, nu reușea să stea departe de ea?

Freamătul care o împinsese să termine tabloul era încă prezent. Pictura era gata, își spuse Gennie cu un sentiment de triumf amețitor. Și totuși... mai era ceva. Pasiunea ei nu se risipise prin consumarea femeii și a actului artistic, ci continua să se frământe în ea, neliniștită, așteptând.

Atunci îl văzu, având în spate marea și furtuna. Vântul bătu mai sălbatic. Sângele ei bubui în ritm cu el. Preț de o clipă prelungă nu făcură decât să se privească, în timp ce tunetele și fulgerele se tot apropiau.

Ignorându-l și refuzând strălucirea de căldură ce îi cerea să meargă la el, Gennie se întoarse la pânză. Aici și doar aici se găsea ceea ce o chema, își spuse ea. Aici și doar aici era ceea ce îi trebuia.

Grant o privi strângându-și vopselele și pensulele. Era ceva în același timp regal și sfidător în felul în care îi întorsese spatele și își văzuse de ale ei. Însă nici nu putea nega tresărirea de recunoaștere pe care o simțise când privirile li se întâlniseră. Sub picioarele lui pământul fu zguduit de un nou tunet. Se duse la ea.

Lumina se schimbă, scăzând în intensitate când soarele fu acoperit de nori. Aerul era atât de încărcat încât simțea scântei dansându-i pe piele. Gennie își împacheta lucrurile cu mâini abile și sigure. Înfrânsese furtuna în dimineața aceea.

Putea înfrânge orice.

– Genvieve.

Nu mai era Gennie acum. O văzuse pe Gennie în curtea bisericii, răzând pradă unei încântări proaspete și tinerești. Gennie fusese cea care se agățase de el plângând. Râsul acestei femei ar fi fost grav și seducător, iar ea nu ar fi vărsat nici o lacrimă. Oricare dintre ele, oricine ar fi fost, Grant era atras de ea, irevocabil.

– Grant. Închise capacul cutiei de vopsele înainte de a se întoarce. Ai ieșit devreme.

– Ai terminat.

– Da. Vântul îi spulbera părul cu sălbăticie în jurul capului și, deși expresia de pe chipul lui era încremenită, ochii îi erau întunecați și neliniștiți. Gennie știa că propriile ei emoții le reproduceau pe ale lui precum două jumătăți ale aceleiași monede. Am terminat.

– Vei pleca acum.

Văzu emoția triumfului pe chipul ei, îi văzu verdele capricios și imprevizibil al ochilor.

– De aici? Scutură din cap, iar privirea îi alunecă spre mare. Valurile se umflau tot mai mari, și nici o barcă nu mai îndrăznea să le pună la încercare acum. Da, am alte lucruri pe care vreau să le pictez.

Era ceea ce își dorea. Nu își dorise să se descotorosească de ea încă de la bun început? Însă Grant nu spuse

absolut nimic, în timp ce tunetele mânioase continuau să se apropie.

– Ai să-ți recapeți solitudinea. Zâmbetul lui Gennie era relaxat și batjocoritor. Asta e cel mai important lucru pentru tine, nu-i așa? Iar eu am obținut ce-am vrut de aici.

Ochii lui se îngustară, dar nu era sigur ce anume îl înfuriase.

– A, da?

– Aruncă o privire, îl invită ea cu un gest al mâinii.

Grant nu își dorise să vadă pictura, evitase intenționat să îi arunce chiar și cea mai mică privire. Acum ochii ei îl sfidau, iar gestul încheieturii ei se dovedi prea insolent pentru a putea fi ignorat. Băgându-și degetele mari în buzunare, Grant se întoarse spre pânză.

Gennie văzuse prea mult din ceea ce îi trebuia lui acolo, din ceea ce simțea. Puterea mării nemărginite, gloria spațiului și provocarea fără sfârșit. Ignorase culorile discrete și alesese altele îndrăznețe. Înlocuise delicatețea cu tăria. Ceea ce nu fusese decât o pânză goală era acum la fel de plină de forță ca turbulentul Atlantic și la fel de plină de secrete. Secretele îi aparțineau naturii, la fel cum puterea și soliditatea farului îi aparțineau omului. Le surprinsese pe amândouă, punându-le față în față ca într-o luptă, dar arătând în același timp armonia lor veșnică.

Tabloul îl tulbură, îl deranjă, îl atrase la fel de mult ca cea care îl crease.

Gennie simți tensiunea acumulându-i-se la baza gâtului când Grant nu făcu decât să se încrunte spre pictură. Știa că era tot ceea ce își dorise ea să fie, simțea că era, poate, cea mai bună lucrare pe care o crease vreodată. Dar era a lui – lumea lui, forța lui, secretele lui care îi dominaseră emoțiile pe care le trăise cât timp pictase.

Chiar și în clipa în care o terminase, pictura încetase a mai fi a ei și devenise a lui.

Grant se îndepărtă cu un pas de tablou și privi spre mare. Fulgerele erau mai aproape acum; le văzu scânteind primejdios în spatele norilor întunecați și mânioși. Părea să nu-și mai găsească nicidecum cuvintele, frazele

ce îi veneau întotdeauna atât de ușor. Nu se putea gândi la nimic în afară de ea și de dorința care se înălțase și îi strânsese stomacul în noduri.

– E în regulă, spuse el sec.

Nici dacă ar fi lovit-o nu i-ar fi provocat o durere mai mare. Icnetul ei mărunt fu acoperit de geamătul vântului.

Pentru o clipă, Gennie rămase cu privirea ațintită asupra spatelui lui, străpunsă de junghiuri de durere. Respingere... avea să înceteze vreodată să îi mai ofere ocazii de a o respinge?

Durerea se transformă în mânie în doar câteva secunde. Nu avea nevoie de aprobarea lui, de plăcerea lui, de înțelegerea lui. Avea în ea însăși tot ceea ce îi trebuia. Într-o tăcere furioasă, băgă pânza în mapa de transport, apoi își plie șevaletul. Strângându-și lucrurile, se întoarse încet spre el.

– Înainte să plec, aș vrea să-ți spun ceva. Vocea îi rostea calmă vocalele fluide. Nu se întâmplă prea des să constați că prima ta impresie a fost devastator de corectă. În prima noapte când te-am cunoscut, mi-ai părut un bărbat grosolan și arogant, lipsit de calități care să compenseze pentru asta. Vântul îi suflă părul în ochi, iar ea smuci din cap pentru a și-l da pe spate, astfel încât să-și poată păstra privirea de gheață ațintită în ochii lui. E foarte satisfăcător să constat cât de mare dreptate am avut... și să te pot detesta cu atâta intensitate.

Cu bărbia în vânt, Gennie se întoarse și se duse la mașină.

Deschise cu o smucitură portbagajul și își bagă ustensilele și pânza, lăsându-se dusă cu o plăcere perversă de valul de furie ce o consuma. Când mâna lui Grant se închise peste brațul ei, trânti portbagajul și se răsuci pe călcâie, pregătită să lupte în orice condiții, pe orice teren. Orbită de propriile ei emoții, nu observă fierbințeala din ochii lui, nici cât de gâfâit respira.

– Tu crezi că am să te las pur și simplu să pleci? întrebă el. Crezi că poți să apari în viața mea, să îți iei ce vrei și să nu lași nimic în urmă?

Pieptul lui Gennie se ridica sacadat, ochii îi scânteiau. Cu un dispreț calculat, coborî privirea spre degetele încleștate pe brațul ei.

– Ia-ți mâinile de pe mine, spuse ea, rostind rar cuvintele, cu o precizie insolentă.

Cerul fu spintecat de fulgere în timp ce rămaseră cu privirile ațintite unul asupra celuilalt – o flacără de un alb rece pe fundalul cenușiului clocotitor și al violetului mânios. Urletul asurzitor al tunetului înecă înjurătura lui Grant. Urmă o clipă de nehotărâre, fierbinte, apoi balanța se răsturnă în vântul ce urla victorios.

– Ar fi trebuit să-mi asculți sfatul, rosti el printre dinți, și să rămâi la conții și la baronii tăi.

Apoi începu să o tragă prin iarba aspră, împotriva vântului.

– Ce dracu' crezi că faci?

– Ce ar fi trebuit să fac din clipa în care ai dat buzna în viața mea.

Să o ucidă? Gennie privi stâncile și marea turbată de sub ele. Dumnezeu îi era martor că părea capabil să ucidă în acel moment – și poate că voia să o lase să creadă că era în stare să o împingă de pe buza stâncii.

Dar știa ce însemna acea violență din el, știa unde avea să îi aducă pe amândoi. I se împotrivi sălbatic în timp ce el continuă să o târască spre far.

– Cred că ești nebun! Dă-mi drumul!

– Cred că sunt, consimți el tensionat.

Fulgerul lovi din nou, despicând cerul. Din văzduh începu să cadă ploaia.

– Am zis să-ți iei mâinile de pe mine!

Grant se întoarse spre ea atunci, cu fața sculptată și umbrită în lumina nebunească a furtunii.

– Este prea târziu pentru asta! îi strigă el. La naiba, o știi la fel de bine ca mine. A fost prea târziu încă din prima clipă.

Ploaia se revărsă peste ei, răpăitoare și caldă.

– Refuz să mă las târâtă în patul tău, ai auzit?! Îl prinse de tricoul ud cu mâna liberă, în timp ce trupul îi vibra de furie și de dorință. Refuz să mă las târâtă oriunde. Crezi

că poți să decizi pur și simplu că ai nevoie de o amantă și să mă iei pe sus?

Răsuflarea lui intra și ieșea sacadat din plămâni. Ploaia ce cădea torențial pe fața lui nu făcea decât să accentueze întunecimea pasională din ochii lui. Gennie era alunecoasă și udă. Ca o sirenă? Poate că așa și era, dar el deja se zdrobise cu vasul de recif.

– Nu orice amantă. O trase în brațele lui, hainele lor ude lipindu-se între ele, apoi părând să dispară. Pe tine. La naiba, Gennie, știi că e vorba de tine.

Fețele lor erau atât de aproape, privirile înlănțuite. Uitaseră amândoi de furtuna din jurul lor, copleșiți fiecare de uraganul din interior. Inimile lor bubuiau laolaltă. Dorințele lor se ciocneau violent. Plină de teamă și triumf, Gennie își dădu capul pe spate.

– Arată-mi.

Grant o strânse și mai tare în brațe, astfel că nici vântul nu ar fi reușit să treacă printre ei.

– Aici, spuse el aspru. Pe Dumnezeu, aici și acum.

Gura lui o asedie cu sălbăticie pe a ei, iar ea îi răspunse. Descătușată, pasiunea îi împinse cu mult dincolo de rațiune, dincolo de civilizație, adânc în tunelul întunecat al dorinței haotice. Buzele lui goniră peste fața ei, căutând să devoreze tot ceea ce putea fi consumat și mai mult de-atât. Când dinții lui o zgâriară ușor peste tendonul gâtului, Gennie gemu și îl trase cu ea la pământ.

Vântul era brutal și țipător, ploaia, violentă și intensă, marea furtunoasă bubuia și se spărgea asurzitor. Dar nu însemnau nimic în fața acelui uragan. Grant uită de ele, strângând-o lângă trupul lui, simțindu-i fiecare linie și curbă ca și cum i-ar fi smuls deja hainele de pe ea. Inima ei bătea sălbatic. Grant avea impresia că își croise drum în pieptul lui pentru a deveni una cu inima lui.

Trupul ei era asemenea unui cuptor. Nu știuse că putea simți o asemenea fierbințeală de la o altă ființă. Însă era vie, mișcându-se sub el, cu mâinile căutând curioase, cu gura cerând lacomă. Ploaia ce îi lovea din toate părțile ar fi trebuit să stingă acel foc, însă nu făcea decât să-l întețească, astfel că apa ar fi putut să sfârâie la atingere.

Grant nu mai știa nimic în afară de lăcomie, în afară de dorința fără vârstă și de impulsurile primitive. Gennie îl vrăjise încă din prima clipă, iar acum, în cele din urmă, cedase. Mâinile ei erau în părul lui, readucându-i de fiecare dată gura la a ei, ca buzele ei să-i poată tăia răsuflarea, stârnind o foame și mai grozavă.

Se rostogoliră prin iarba udă până când ea ajunse deasupra lui, gura ei devorând-o pe a lui cu o forță și intensitate cărora doar el era capabil să le răspundă. Cu mișcări frenetice, trase de tricoul lui, smucind și smulgând până i-l trase peste cap și îl aruncă. Cu un geamăt jos și prelung, își trecu mâinile peste el. Raționea lui Grant se făcu țăndări.

Cu brutalitate, o împinse pe spate, lăsând-o cu respirația tăiată când fulgerul exploda deasupra capetelor lor. Ignorând nasturii, îi trase bluza de pe ea, disperat să atingă ceea ce îșI refuzase zile întregi. Mâinile lui alunecară peste pielea ei udă, frământând, posedând, grăbindu-se în lăcomia lui de a lua mai mult. Iar când ea se arcui spre el, agilă și poruncitoare, își îngropă gura în sânul ei și se pierdu cu totul.

Simți gustul ploii pe ea, împletit cu cel al tunetului de vară și al propriului ei parfum de noapte. Precum un om pe cale să se înece, se agăță de ea, cufundându-se tot mai departe de suprafață. Știa ce însemna să dorești o femeie, dar nu astfel.

Dorința putea fi controlată, canalizată, ghidată. Deci ce era ceea ce se zvârcolea în el? Degetele lui îi lăsau vânătăi, dar nu era conștient de acest lucru în disperarea lui de a lua totul și de a lua cât mai rapid.

Când îi trase blugii în jos pe șolduri fu în același timp excitat și frustrat când haina i se lipi de piele și de acele rotunjimi fine și înguste. Luptându-se cu materialul ud al blugilor, coborî cu gura pe fiecare centimetru de piele dezgolit, fiind încântat când Gennie se arcui și gemu. Dinții lui o zgâriară ușor pe șold, pe coapsă, alunecând apoi spre interiorul genunchiului când reuși să-i tragă jos de tot, apoi îi aruncă grămadă.

Înnebunit, își cufundă limba în ea și o auzi strigând în vânt. Fu năpădit de fierbințeală. Ploaia îi cădea

pe spate, dar nu o simţea, i se scurgea de pe păr pe pielea ei, dar nu reuşea cu nimic să dilueze din pasiunea ce îi împingea tot mai aproape de momentul culminant.

Apoi se chinuiră amândoi cu pantalonii lui de blugi, mâinile încâlcindu-li-se în timp ce buzele li se contopeau din nou. Sunetele guturale ale lui Gennie ar fi putut fi o încercare de a-i rosti numele sau un nou descântec pe care îl arunca asupra lui. Nu îi mai păsa.

Fulgerele îi luminară faţă o dată, orbitor – linia tăioasă a pomeţilor, ochii oblici şi aproape închişi, buzele pline şi moi întredeschise şi tremurând sub răsuflarea ei. În clipa aceea era o vrăjitoare, iar el se lăsa vrăjit de bunăvoie.

Cu gura lipită de locul unde pulsul îi bubuia în gât, o penetră, posedând-o cu o adoraţie violentă pe care nu o înţelegea. Când ea încremeni şi ţipă, Grant făcu un efort supraomenesc de a-şi găsi atât echilibrul, cât şi raţiunea. Apoi ea se strânse în jurul lui, trăgându-l în întunericul ei învăluit în satin.

Cu răsuflarea tăiată, năucit, golit, Grant rămase cu faţa îngropată în părul lui Gennie. Ploaia încă mai cădea, dar până în acel moment nu îşi dăduse seama că îşi pierduse din forţă. Furtuna trecuse, consumată de ea însăşi, ca tot ceea ce era pasiune. Simţi bătăile mărunte ale inimii ei sub el şi tremurul ei. Închizând ochii, încercă să-şi recapete tăria şi controlul care să-i permită să gândească lucid.

– O, Doamne. Vocea îi era aspră şi răguşită. Nu îşi găsea cuvintele pentru o scuză; i se părea mai mult decât inutilă. De ce nu mi-ai spus? murmură el, rostogolindu-se de pe ea pentru a se întinde pe spate pe iarba udă. La naiba, Gennie, de ce nu mi-ai spus?

Ea rămase cu ochii închişi, lăsând ploaia să îi cadă pe pleoape, peste faţă şi peste trupul ce îi pulsa. Aşa ar fi trebuit să fie? se întrebă ea. Era normal să se simtă atât de istovită, atât de moleşită, în timp ce pielea ei vibra peste tot, peste tot unde o atinsese mâna lui? Era normal să se simtă ca şi cum toate zăvoarele din ea ar fi fost sparte? De către cine, el sau ea, nu mai conta.

Însă intimitatea ei dispăruse și, odată cu ea, și nevoia de intimitate.

Însă acum, auzind întrebarea lui aspră – o acuzație? – simți un junghi de durere mai tăios decât pierderea inocenței. Nu spuse nimic.

– Gennie, m-ai lăsat să cred că ești...

– Ce anume? întrebă ea, deschizând ochii.

Norii erau încă întunecați, văzu ea, dar fulgerele încetaseră.

Blestemându-se în sinea lui, Grant își trecu o mână prin păr.

– Gennie, ar fi trebuit să-mi spui că nu ai mai fost niciodată cu un bărbat.

Și cum era posibil, se întrebă el, să nu mai fi lăsat nici un bărbat să o atingă până atunci?

Să fie el primul ei bărbat... și singurul.

– De ce? spuse ea sec, dorindu-și să-l vadă plecat, dorindu-și să aibă ea tăria de a pleca. Era treaba mea.

Înjurând, Grant își schimbă poziția, aplecându-se deasupra ei. Ochii îi erau întunecați și mânioși, dar când Gennie încercă să se retragă, el o imobiliză.

– Nu am rezerve prea mari de blândețe, îi spuse el, iar cuvintele îi ieșiră tremurătoare de emoție. Dar aș fi folosit tot ceea ce aveam, aș fi încercat să găsesc mai multă, pentru tine. Când ea se mulțumi să îl fixeze cu privirea, Grant își sprijini fruntea de a ei. Gennie...

Toate îndoielile ei, toate temerile ei se topiră în fața acelui cuvânt murmurat cu tandrețe.

– Nu îmi doream blândețe în acel moment, șopti ea. Prinzându-i fața între palme, i-o ridică. Dar acum...

Îi zâmbi și văzu încruntarea pălind din ochii lui.

Grant depuse un sărut pe buzele ei, ușor, mai mult ca o șoaptă, apoi, ridicându-se, o luă pe sus. Gennie râse, savurând senzația de lejeritate și de libertate.

– Ce faci acum?

– Te duc înăuntru să poți să te încălzești, să te usuci și să faci dragoste cu mine din nou – poate nu neapărat în ordinea asta.

Gennie își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Încep să-mi placă ideile tale. Cum rămâne cu hainele noastre?

– Putem să recuperăm mai târziu ce-a mai rămas din ele. Deschise ușa farului. Nu vom avea nevoie de ele o bună bucată de vreme.

– În mod cert îmi plac ideile tale. Își apăsă gura pe gâtul lui. Chiar ai de gând să urci scările alea cu mine în brațe?

– Da.

Gennie aruncă o privire spre scările în spirală și se ținu mai strâns.

– Vreau doar să remarc că nu ar fi teribil de romantic dacă s-ar întâmpla să te împiedici și să mă scapi.

– Femeia îmi pune la îndoială bărbăția.

– Echilibrul, îl corectă ea, în timp ce începură să urce. Se înfioră când pielea ei udă se răci, apoi izbucni brusc în râs. Grant, te-ai gândit ce impresie ar produce grămezile alea de haine aruncate dacă s-ar întâmpla să treacă cineva pe aici?

– Probabil ar sugera în mare măsură exact ceea ce s-a întâmplat, reflectă el. Și ar trebui să descurajeze eventualii trecători de la a ne deranja. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai demult – sunt mult mai bune decât o pancartă „câine periculos".

Gennie oftă, parțial de ușurare când ajunseră la palier.

– Ești un caz fără speranță. Oricine ar crede că ești Clark Kent.

Grant se opri în pragul băii și o fixă cu privirea.

– Poftim?

– Știi tu, că ascunzi o identitate secretă. Deși tu ești orice numai blând și binevoitor nu, adăugă ea, jucându-se cu o buclă umedă ce îi atârna peste ureche. Ți-ai amenajat farul ăsta ca pe un fel de Fortăreață a Solitudinii.

Privirea prelungă și intensă continuă.

– Cum o chema pe mama pământeană a lui Clark Kent?

– Ăsta e un concurs de cultură generală?

– Știi răspunsul?

Ea arcui o sprânceană, văzând că ochii lui deveniseră brusc atât de serioși.

– Martha.

– Fir-aș a naibii, murmură Grant. Râse, apoi o sărută scurt, într-o manieră derutant de prietenoasă având în vedere că erau goi și lipiți unul de celălalt. Continui să mă surprinzi, Genvieve. Cred că sunt nebun după tine.

Cuvintele lui ușoare îi ajunseră direct la inimă, dându-i-o peste cap.

– Fiindcă știu numele mic al mamei adoptive a lui Superman?

Grant o dezmierdă cu obrazul, primul gest cu adevărat tandru pe care îl vedea vreodată la el. În clipa acea se simți pierdută, cum nu se mai pierduse vreodată.

– Printre altele. Simțind-o că tremura, Grant o trase mai aproape de el. Haide, intră la duș, ai înghețat.

Intră în cadă înainte de a o pune jos apoi, continuând să o țină aproape, își apăsă gura pe a ei într-un sărut prelung, plin de alean. În toiul furtunii, al pasiunii, Gennie se simțise invulnerabilă. Acum, odată inocența pierdută, odată conștientă, fu cuprinsă din nou de teamă. Cu puțin timp în urmă i se oferise, poate chiar îi impusese să o posede, dar acum nu putea decât să se agațe de el, năucită de minunăția a ceea ce se petrecuse.

Când apa se revărsă peste ea, torențială și fierbinte, tresări și icni. Cu un hohot vag de râs, Grant o mângâie intim peste șold.

– E plăcut?

Deveni plăcut, după șocul inițial, dar Gennie își dădu capul pe spate și îl privi cu ochii îngustați.

– Ai fi putut să mă avertizezi.

– Viața e plină de surprize.

„Cum ar fi să te îndrăgostești", își spuse ea, „tocmai când nu aveai nici cea mai mică intenție să o faci". Gennie zâmbi, descoperind că brațele ei se încolăciseră în jurul gâtului lui.

– Știi... Își trecu ușor limba peste gura ei. Încep să mă obișnuiesc cu gustul tău – și cu atingerea ta când ești udă. Sunt tentant să rămân aici următoarele câteva ore.

Gennie își îngropă fața la pieptul lui în timp ce mâinile lui coborâră mângâietoare pe spatele ei. Mâini puternice, de o asprime ce contrasta cu eleganța formei lor. Nu existau alte mâini pe care și le-ar fi putut imagina atingând-o.

Înconjurat de aburul ce se ridica în jurul lui și având-o în brațe pe Gennie, moale și maleabilă, Grant simți din nou dorința amețitoare, violentă, crescând în el. Mușchii i se contractară sub efectul ei – întinzându-se, pregătindu-se.

– Nu, nu și de data asta, murmură el, apăsându-și gura pe gâtul ei.

De data asta avea să țină cont de fragilitatea ei și de minunea de a fi singurul bărbat care o avusese vreodată. Oricât tandrețe exista în el, oricâtă ar fi putut găsi, avea să i-o ofere ei.

– Ar trebui să te usuci. O mușcă mărunt de buze înainte de a o desprinde din brațele lui. Gennie zâmbea, dar privirea îi era nesigură. Oprind apa, Grant încercă să ignore teama foarte reală pe care i-o stârnea vulnerabilitatea ei. Luând un prosop de pe suport, îl trecu mângâietor peste fața ei. Haide, ridică brațele.

Ea se supuse, punându-și mâinile pe umerii lui, în timp ce el înfășură prosopul în jurul ei. Lent, presărând săruturi blânde și cuminți pe toată fața ei, petrecu marginile prosopului și îl legă lejer deasupra sânilor ei. Gennie închise ochii pentru a savura pe deplin senzația de a fi răsfățată.

Folosind un alt prosop, Grant începu să îi usuce părul. Atent, leneș, în timp ce inima ei începu să gonească, îi frecționă bine părul cu prosopul.

– Te-ai încălzit? murmură el, plecându-și capul pentru a o mușca mărunt de ureche. Tremuri.

Cum ar fi putut să îi răspundă când inima i se oprise în gât și bubuia acolo? Începea să fie cuprinsă de fierbințeală, însă trupul i se înfiora de nerăbdare, nesiguranță, dor. Grant nu ar fi avut altceva de făcut decât să își atingă gura de a ei și și-ar fi dat seama că, în acel moment, pentru totdeauna, era a lui.

– Te doresc, îi spuse el încet. Te-am dorit de la bun început. Își trecu ușor limba peste urechea ei. Știai asta.

– Da.

Cuvântul ieși susurat, ca un oftat.

– Știi cât de mult mai tare te doresc acum, chiar mai mult decât acum o oră? Gura lui o acoperi pe a ei înainte să apuce să răspundă. Vino în pat, Gennie.

Nu o duse pe sus, ci o luă de mână, pentru a putea păși împreună în lumina cenușie și subțire a camerei lui. Pulsul ei bătea sălbatic. Prima dată se întâmplase fără gânduri și fără îndoieli. Dorința o copleșise, iar puterea se revărsase prin ea. Acum mintea îi era limpede, iar nervii întinși la maximum. Știa unde putea să o ducă Grant cu doar o atingere, doar o degustare. Călătoria îi inspira în egală măsură teamă și dorință.

– Grant...

Însă el nu o atinse aproape deloc, mulțumindu-se să-i prindă fața în palme când se opriră lângă pat.

– Ești foarte frumoasă. Privirea lui era ațintită în ochii ei, intensă, scrutătoare... Prima dată când te-am văzut, mi s-a tăiat răsuflarea. Încă mai ai efectul ăsta.

La fel de tulburată de privirea lui prelungă și de cuvintele calde pe cât fusese de săruturile lui furtunoase, Gennie ridică mâinile și îl prinse de încheieturi.

– Nu am nevoie de cuvintele astea decât dacă vrei tu să mi le oferi. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine.

– Tot ce îți voi spune vreodată va fi adevărat sau nu îți voi spune nimic.

Se aplecă deasupra ei, atingându-și gura de a ei, însă doar mușcând mărunt, testând moliciunea, zăbovind asupra acelui gust infuzat cu miere. Ducând-o în adâncuri de tandrețe, își lăsă degetele să îi alunece pe fața ei, mângâind ușor, dezmierdând. Gennie își simți capul cuprins de amețeală, iar trupul, de moliciune. Aproape nici nu simți mișcarea când se întinseră pe pat.

Apoi păru să simtă totul – minusculele noduri din așternuturi, textura nici foarte fină, nici foarte aspră a palmelor lui, covorul subțire de păr de pe pieptul lui. Totul, simți totul, ca și cum pielea ei ar fi devenit brusc moale și sensibilă ca a unui nou-născut. Iar el o trată

ca și cum într-adevăr ar fi fost atât de prețioasă, cu săruturi lente, ușoare ca o șoaptă, presărate pe fața ei și cu mâini ce o atingeau provocatoare, dar excitând-o fără a-i impune nimic.

Senzația de plutire pe care o trăise în curtea bisericii se lăsă din nou asupra ei, dar însoțită acum de freamătul înfiorat al cunoașterii. Știind unde se puteau împinge reciproc, Gennie oftă. De data aceasta călătoria avea să fie senzuală, leneșă și plină de iubire.

Lumina ce se strecura pe fereastră era subțire, de un cenușiu lăptos din cauza norilor ce încă ascundeau soarele. Proiecta umbre și mistere. Auzea marea – nu mugetul ei titanic și asurzitor, ci ecoul și promisiunea de putere. Iar când Grant îi murmură cuvinte dulci, îi aduse aminte de mare, cu toți curenții și valurile ei furtunoase. Nevoia urgentă pe care o simțise până atunci se transformase într-o plăcere calmă. Deși dorințele ei nu scăzuseră în intensitate, simțea acum o alinare, o încredere oarbă pe care nu se așteptase să o simtă vreodată. Grant ar fi protejat-o dacă ar fi avut nevoie de el, ar fi prețuit-o în stilul lui propriu. Dincolo de poruncile și de nerăbdarea lui se afla un bărbat capabil să ofere fără limite atunci când ținea la cineva. A descoperi acest lucru însemna a descoperi totul.

„Atinge-mă, nu înceta vreodată să mă atingi." Iar el păru să îi audă rugămintea mută, mângâind, zăbovind, explorând. Plăcerea era lichidă și ușoară, ca un râu leneș, ca o ploaie transformată în ceață. Mintea ei era atât de încețoșată de el, doar de el, încât nu își mai considera trupul o entitate separată, ci doar o jumătate dintr-un întreg.

Murmure blânde și suspine ușoare, căldura pe care doar carnea o putea oferi cărnii. Gennie îl descoperi pe bărbatul pe care nu îl dezvăluia decât atât de rar, în fața oricui. Sensibilitatea, fiindcă era ceva ce nu-i stătea în fire, era cu atât mai dulce.

Blândețea, atât de adânc ascunsă, era cu atât mai excitantă.

Aproape că nu-și dădu seama când maleabilitatea ei începu să se încingă, devenind excitație. Însă el, da.

Transformarea subtilă din mișcările ei, din respirația ei, îi stârni un fior de plăcere pe șira spinării. Și se delectă și mai mult privindu-i pur și simplu chipul în lumina scăzută. O scânteiere de pasiune îi aduse aminte că nimeni nu o mai atinsese vreodată așa cum o făcea el. Și nimeni nu avea să o mai facă. Atâta timp avusese grijă să nu permită nimănui să se apropie prea mult, să blocheze orice sentiment de posesiune, să evite să fie posedat. Deși acea tresărire de posesivitate îl deranja, nu o putea înăbuși. Era a lui. Grant își spuse că acest lucru nu însemna, încă, că era și el al ei. Însă nu se putea gândi la nimeni altcineva.

Îi acoperi trupul cu sărutări lente până când gura lui trecu ușor, apoi se opri pe umărul ei. Iar când o simți cedând, complet, fără ezitare, o duse încă o dată, ienind, pe marginea prăpastiei. Când ea gemu, își apăsă buzele peste ale ei, dorindu-și să și simtă sunetul, nu doar să îl audă.

Fără un gând, topită toată, arzând, Gennie se mișcă deodată cu el, răspunzând doar din instinct ritmului lui agonizant de lent. Ar fi vrut să se grăbească, ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în acea lume vagă a viselor. Acum, de-abia acum, înțelegea pe deplin de ce întâlnirea dintre două trupuri diferite se numea a face dragoste.

Se deschise spre el, oferindu-i totul. Când el se strecură în ea, îi simți înfiorarea, auzi geamătul înăbușit pe gâtul ei. Respirația lui răsuna sacadat în urechea ei, dar păstră același ritm delicios de lent. Nu putea fi atât de mult – nu știuse niciodată că ar fi putut fi –, dar el îi arătă.

Alunecă într-un tunel cu marginile moi, neclare, ce deveni tot mai adânc și tot mai fin până când întreaga ei existență se concentră acolo, în acea fierbințeală de catifea ce promitea veșnicia. Se dezbrăcă de rațiune strat după strat, până când trupul ei rămase ghidat doar de simțuri. Grant tremura – sau poate ea? Lăsându-și mâinile să îi alunece peste umerii lui, îi simți mușchii tari și tensionați, în timp ce mișcările lui erau blânde și relaxate. Prin ceața de plăcere își dădu seama că își

refuza propriile nevoi pentru a se ocupa de ale ei. Fu năpădită de un val de emoție de sute de ori mai intensă decât pasiunea.

– Grant. Numele lui ieși ca o șoaptă, în timp ce brațele ei se strânseră în jurul lui. Acum. Ia-mă acum.

– Gennie.

Ridică fața pentru a privi pentru o clipă ochii ei atât de întunecați, înainte ca gura lui să o întâlnească pe a ei. Controlul lui păru să cedeze în momentul contactului și îi înghiți suspinele, năpustindu-se cu ea spre punctul culminant.

Trecură dincolo de gânduri și de nevoia de ele.

capitolul 8

Întinzându-se leneș și oftând prelung, Gennie se trezi. Un obicei adânc înrădăcinat o făcea să se trezească devreme și rapid. Prima ei senzație de dezorientare păli aproape imediat. Nu, fereastra inundată de soare nu era a ei, dar știa a cui era. Știa a cui era și de ce.

Căldura dimineții avea o textură nouă – ca de la trup la trup, bărbat la femeie, amant la amantă. Fu năpădită în același timp de un fior de fericire și de unul de încântare ce alungară și ultimele urme de somnolență. Întorcând capul, Gennie îl privi pe Grant dormind.

Se lăfăia în pat, descoperi Gennie amuzată, ocupând aproximativ trei sferturi din el. Peste noapte o tot împinsese până ajunsese la vreo zece centimetri de margine. Brațul lui era petrecut neglijent peste trupul ei – nu ca al unui amant, își spuse ea cu regret, ci fiindcă se întâmplase pur și simplu să se afle în spațiul lui. Acaparase cea mai mare parte din perna ei. Pe fundalul albului simplu, fața lui era profund bronzată, umbrită de barba subtilă ce îi crescuse pe obraji. Privindu-l, Gennie își dădu seama că era complet relaxat, cum nu îl mai văzuse decât o singură dată până atunci – în timpul plimbării lor pe plajă.

„Ce te motivează în viață, Grant?" se întrebă ea, cedând tentației de a se juca puțin cu capetele părului lui

ciufulit. „Ce te face atât de intens, atât de solitar? Şi de ce îmi doresc cu atâta disperare să te înţeleg şi să îţi împarţi cu mine secretele pe care le păstrezi?"

Cu vârful unui deget, atent, delicat, Gennie trasă conturul obrazului lui. O faţă puternică, îşi spuse ea, aproape aspră, şi totuşi, ocazional, în ochii lui apăreau pe neaşteptate sclipiri de umor şi de sensibilitate. Atunci asprimea dispărea şi nu mai rămânea decât forţa.

Grosolan, distant, arogant; erau toate lucruri ce îl caracterizau. Iar ea îl iubea – în ciuda acestor lucruri, sau poate datorită lor.

Doar datorită blândeţii pe care o dovedise faţă de ea se simţise în stare să recunoască, să admită această revelaţie, dar fusese adevărat de la bun început.

Tânjea să i-o spună, să rostească acele cuvinte simple, delicioase. Îşi împărţise trupul cu el, îi oferise inocenţa ei şi încrederea ei. Acum voia să îşi împărtăşească şi emoţiile. Iubirea, credea ea, era ceva ce trebuia oferit liber, fără condiţii. Însă îl cunoştea suficient de bine pentru a înţelege că el era cel care trebuia să facă primul acel pas. Natura lui o impunea. Un alt bărbat ar fi fost, poate, flatat, încântat, chiar uşurat să audă o femeie declarându-şi sentimentele cu atâta uşurinţă. Grant, reflectă Gennie, s-ar fi simţit încolţit.

Stând nemişcată şi privindu-l, se întrebă dacă din cauza unei femei ajunsese să se izoleze astfel. Gennie era convinsă că doar o suferinţă sau o dezamăgire îl determinaseră atât de ferm să devină inabordabil. Exista în el o bunătate elementară pe care o ascundea, un talent pe care aparent nu îl folosea şi o căldură sufletească pe care o ţinea doar pentru el. De ce? Oftând, îi dădu la o parte părul de pe frunte. Acestea erau misterele lui; nu putea decât să spere că avea să fie suficient de răbdătoare să aştepte până se simţea pregătit să i le împărtăşească.

Încălzită, satisfăcută, Gennie se cuibări lângă el, murmurându-i numele. Răspunsul lui Grant fu un murmur indescifrabil, apoi se întoarse pe burtă, îngropându-şi faţa în pernă. Mişcarea îi mai răpi lui Gennie câţiva centimetri preţioşi din saltea.

– Hei! Râzând, se împinse în umărul lui. Dă-te la o parte.

Nici o reacție.

„Ce diavol romantic ești", își spuse Gennie amuzată, apoi, apăsându-și buzele pe acel umăr de neclintit, se dădu jos din pat. Grant profită imediat de tot spațiul disponibil.

Era un singuratic, reflectă Gennie, privindu-l cum stătea întins de-a curmezișul peste așternuturile boțite. Nu era un bărbat obișnuit să facă loc altcuiva. Cu o ultimă privire gânditoare, Gennie ieși pe coridor și se duse la duș.

Treptat, sunetul apei curgând îl trezi. Amețit, Grant rămase nemișcat, întrebându-se somnoros de cât efort ar fi fost nevoie pentru a deschide ochii. Era un obicei adânc înrădăcinat al lui să amâne momentul trezirii până nu mai putea fi evitat.

Cu fața îngropată în pernă, simți mirosul lui Gennie. Îi stârni imagini de vis, imagini fierbinți, dar nu pe deplin formate. Erau scene neclare, vagi, ce reușeau în același timp să îl stârnească și să îl liniștească.

Doar pe jumătate treaz, Grant se foi suficient cât să descopere că era singur în pat. Căldura ei încă nu se risipise – plutea în așternuturi și pe pielea lui. Rămase cufundat în ea pentru o clipă, neștiind prea bine de ce i se părea atât de bună, neîncercând să găsească rațional un răspuns.

Își aminti ce simțise când o atinsese, gustul ei, felul în care pulsul ei tresărise sub atingerea degetelor lui.

Mai existase vreodată o femeie care să îl facă să o dorească atât de intens? Care să îl poată face să se simtă când confortabil, când scos din minți? Cât de aproape era de granița dintre dorință și nevoie, sau nu cumva o trecuse deja?

Erau mai multe întrebări decât putea el duce – cel puțin nu câtă vreme mintea îi era încețoșată de somn și de gândul la Gennie. Trebuia să se scuture de rămășițele somnului și să se distanțeze de Gennie înainte să poată găsi răspunsuri.

Ameţit, Grant se ridică în capul oaselor, trecându-şi o mână peste faţă când Gennie reintră în cameră.

– Bună dimineaţa.

Cu părul înfăşurat într-un prosop şi cu halatul lui Grant legat larg la brâu, Gennie se aşeză pe marginea patului. Împletindu-şi mâinile în spatele gâtului lui, se aplecă şi îl sărută.

Mirosea a săpunul şi a şamponul lui – ceea ce făcu acel sărut simplu devastator de intim. Chiar în timp ce gândul începu să i se furişeze în minte, Gennie se retrase şi îi zâmbi prietenos.

– Te-ai trezit?

– Aproape. Fiindcă voia să îi vadă părul, Grant îi trase prosopul de pe cap şi îl lăsă să cadă pe podea. Tu te-ai trezit de mult?

– Doar de când m-ai împins din pat. Râse când sprâncenele lui se strânseră într-o expresie încruntată. Nu am exagerat prea mult. Vrei cafea?

– Da.

Când Gennie se ridică, Grant o prinse de mână, ţinându-i-o până când zâmbetul ei deveni nedumerit. Oare ce voia să îi spună? se întrebă Grant. Ce voia să îi mărturisească – sau lui însuşi? Nu era sigur de nimic în afară de faptul că, indiferent ce s-ar fi întâmplat în el în acel moment, lucrurile ajunseseră deja prea departe pentru a mai putea fi oprite.

– Grant?

– Cobor şi eu într-un minut, mormăi el, simţindu-se ca un neghiob. Pregătesc eu micul dejun de data asta.

– În regulă.

Gennie ezită, întrebându-se dacă avea să-i spună ceea ce intenţionase cu adevărat să spună, apoi îl lăsă în pace.

Grant mai rămase în pat o clipă, ascultând sunetul paşilor ei pe scările lui. Paşii ei – scările lui. Cumva linia de demarcaţie dintre cele două începea să pălească. Nu era sigur că avea să mai poată sta vreodată în propriul lui pat fără să şi-o imagineze pe Gennie cuibărită lângă el.

Însă avusese şi alte femei, îşi aminti Grant. Se bucurase de compania lor, o apreciase. Apoi le uitase. De ce era

atât de sigur că în ceea ce o privea pe Gennie nu avea să uite nimic? Absolut nimic, nici măcar acel minuscul semn de naștere palid pe care îl descoperise pe șoldul ei – o semilună pe care o putea acoperi cu degetul lui mic. În mod prostesc, se bucurase să o dea la iveală – era ceva ce nici un alt bărbat nu văzuse sau atinsese.

Se purta ca un idiot, își spuse el – era încântat de faptul că era primul ei iubit, obsedat de ideea de a fi și ultimul, unicul. Trebuia să fie singur o vreme, atâta tot, să își poată privi sentimentele cu o oarecare detașare. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să înceapă să o lege cu frânghii care, la rândul lor, l-ar fi legat și pe el.

Ridicându-se, scotoci prin sertare până găsi o pereche de pantaloni scurți. Avea să pregătească micul dejun, să o trimită acasă, apoi să se întoarcă la muncă.

Însă când ajunse la baza scărilor simți mirosul de cafea, o auzi cântând. Grant fu lovit de o puternică impresie de déjà-vu. Era explicabil, își spuse el, era explicabil fiindcă aceeași scenă să petrecuse în prima dimineață după ce o cunoscuse. Însă nu era așa – era o justificare mult, mult prea logică pentru intensitatea sentimentului care îl năpădise. Era mai mult decât senzația a ceva ce se întâmplase deja – era un sentiment de bine, de permanență, de plăcere atât de simplă încât durea. Dacă ar fi intrat în bucătărie de o sută de ori, an după an, nu avea să-i mai pară niciodată echilibrată, nu avea să-i mai pară niciodată întreagă, dacă nu o găsea pe Gennie așteptându-l în ea.

Grant se opri în prag să o privească. Cafeaua era fierbinte și gata, iar ea se întinse să ia cănile la care el ajungea cu ușurință. Soarele își revărsa lumina pe părul ei, scoțând în evidență acele umbre de roșu-închis până le făcu să scânteieze ca niște flăcări pe catifea. Gennie se întoarse, icnind surprinsă când îl văzu, apoi zâmbi.

– Nu te-am auzit coborând. Își dădu părul după umeri și începu să toarne cafeaua. E superb afară. Ploaia a făcut totul să strălucească, iar oceanul e mai mult albastru decât verde. Nici nu se vede că ar fi fost vreo furtună. Luând câte o cană în fiecare mână, se întoarse spre el.

Deși intenționase să meargă la el, expresia din ochii lui o opri. Nedumerirea se transformă rapid în tensiune. Era furios? se întrebă ea. De ce? Poate că regreta deja ceea ce se întâmplase. De ce fusese atât de neghioabă încât să creadă că ceea ce se petrecuse între ei fusese la fel de special și de unic pentru el cum fusese și pentru ea?

Degetele ei se încleștară pe toartele cănilor. Nu avea să-i dea voie să-și ceară iertare sau să găsească scuze. Nu avea să-i facă o scenă. Durerea era reală, fizic reală, dar își spuse să o ignore. Mai târziu, după ce rămânea singură, urma să se ocupe de ea. Dar acum avea să îl înfrunte fără lacrimi, fără rugăminți.

– E ceva în neregulă?

A ei era vocea aceea atât de calmă, atât de controlată?

– Da, ceva e în neregulă.

Degetele ei se strânseră atât de tare pe căni încât se minună că nu rupse toartele. Însă îi împiedică mâinile să tremure.

– Poate ar fi bine să stăm jos.

– Nu vreau să stau jos. Vorbi pe un ton tăios ca o palmă, dar ea nu tresări. Îl privi pornind cu pași mari spre chiuvetă și sprijinindu-se de ea, bombănind și înjurând. Într-un alt moment, acel gest atât de tipic lui Grant ar fi amuzat-o, dar acum se mulțumi să stea și să aștepte. Dacă avea de gând să o rănească, ar fi fost bine să o facă rapid, imediat, înainte să se fărâme. Grant se răsuci pe călcâie, aproape violent, și o privi acuzator. La naiba, Gennie. Tocmai am fost scurtat de cap.

Fu rândul ei să se holbeze. Degetele ei amorțiră pe cănile de ceramică. Pulsul păru să i se oprească suficient cât să o facă să amețească, înainte de a-și reveni galopant. Culoarea i se scurse din obraji până deveniră ca de porțelan, contrastând cu verdele scânteietor al ochilor ei. Înjurând din nou, Grant își trecu o mână prin păr.

– Verși cafeaua, bombăni el, apoi își băgă mâinile în buzunare.

– Oh. Gennie coborî rușinată privirea spre cele două bălți gemene ce începuseră să se formeze pe podea, apoi puse jos cănile. O să... o să curăț.

– Lasă. Grant o prinse de braţ înainte să apuce să se întindă după un şervet. Ascultă, mă simt ca şi cum cineva tocmai mi-ar fi dat un şut zdravăn direct în burtă – genul care te face să te îndoi de la mijloc şi, în acelaşi timp, face să îţi sune apa în cap. Simt asta mult prea frecvent atunci când te privesc. Când ea nu spuse nimic, o prinse şi de celălalt braţ şi o zgâlţâi. În primul rând, nu am cerut niciodată să apari în viaţa mea şi să mă dai peste cap. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi stai în cale, dar ai făcut-o. Aşa că acum sunt îndrăgostit de tine şi, dă-mi voie să îţi spun, nu mă încântă deloc ideea.

Gennie îşi regăsi vocea, deşi nu era deloc sigură ce ar fi trebuit să spună.

– Ei bine, reuşi ea după o clipă, cu asta în mod cert m-ai pus la locul meu.

– O, ai chef de glume. Dezgustat, Grant îi eliberă braţul şi porni furtunos spre cafea. Luând o cană, bău jumătate din conţinutul ei, savurând sadic faptul că îi opări gâtul. Ei bine, să te văd cum râzi de asta, sugeră el, trântind cana pe masă şi privind-o mânios. Nu mergi nicăieri până nu mă dumiresc ce naiba o să mă fac cu tine.

Luptându-se cu emoţii contrastante de amuzament, iritare şi simplă mirare, Gennie îşi puse mâinile în şolduri. Gestul mişcă halatul prea mare de pe ea, ameninţând să îi dezgolească un umăr.

– A, da? Deci ai de gând să te dumireşti ce să te faci cu mine, ca şi cum aş fi o răceală nesuferită.

– Al naibii de nesuferită, bombăni el.

– Poate nu ai observat, dar sunt femeie în toată firea, gândesc de capul meu şi sunt obişnuită să iau singură deciziile care mă privesc. Tu nu ai să faci nimic cu mine, îi spuse ea, în timp ce mânia începu să se impună peste orice altceva. Împunse aerul cu degetul în direcţia lui, făcând halatul să se deschidă şi mai tare. Dacă eşti îndrăgostit de mine, asta e problema ta. Am şi eu una a mea, fiindcă şi eu sunt îndrăgostită de tine.

– Minunat! țipă el. Asta e de-a dreptul minunat! Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ai fi așteptat într-un șanț să treacă furtuna, în loc să vii aici.

– Nu-mi spui nimic nou cu asta, replică Gennie, apoi se răsuci pe călcâie pentru a ieși din încăpere.

– Stai așa! Grant o prinse din nou de braț, împingând-o cu spatele spre un perete. Nu mergi nicăieri până nu lămurim asta.

– E lămurit! Dându-și părul la o parte de pe față, îl privi furioasă. Suntem îndrăgostiți unul de celălalt, iar eu mi-aș dori să te duci să sari de pe stâncă. Dacă ai avea cât de puțină finețe...

– Nu am.

– Cât de puțină sensibilitate, continuă ea, nu ai anunța că ești îndrăgostit de cineva pe același ton pe care l-ai folosi ca să sperii copiii.

– Nu sunt îndrăgostit de cineva! strigă el la ea, enervat fiindcă Gennie avea dreptate și nu putea face nimic în această privință. Sunt îndrăgostit de tine și, la naiba, nu îmi place.

– Mi-ai arătat asta cât se poate de clar.

Își îndreptă umerii și ridică bărbia.

– Nu lua atitudinea asta regală față de mine, începu Grant. Ochii ei deveniră tăioși ca două vârfuri de pumnal. Pielea i se coloră într-o roșeață maiestuoasă. Pe neașteptate, Grant izbucni în râs. Când Gennie își dădu capul pe spate furioasă, Grant se mulțumi să se prăbușească în brațele ei. O, Doamne, Gennie! Nu pot suporta când mă privești ca și cum te-ai pregăti să poruncești să fiu aruncat în temniță.

– Dă-te jos de pe mine, măgarule!

Mânioasă, insultată, îl îmbrânci, dar el nu făcu decât să o strângă mai tare în brațe. Doar reflexele lui rapide îl salvară de la un genunchi bine țintit spre un punct strategic.

– Stai așa.

Continuând să chicotească, își apăsă gura peste a ei. Apoi, la fel de brusc cum începuse, râsul se stinse. Cu blândețea pe care nu o dovedea decât atât de rar,

ridică mâinile pentru a-i prinde fața în palme, iar ea fu pierdută.

– Gennie. Cu buzele în lipite de ale ei, îi murmură numele, făcând sunetul să îi stârnească un fior prin tot trupul. Te iubesc. Își trecu degetele prin părul ei, dându-i capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. Nu-mi place, s-ar putea să nu mă obișnuiesc niciodată cu asta, dar te iubesc. Oftând, o trase din nou mai aproape. Mă faci să fiu beat de tine.

Cu obrazul lipit de pieptul lui, Gennie închise ochii.

– Poți să-ți lași răgaz să te obișnuiești, murmură ea. Promite-mi doar că n-o să regreți niciodată că s-a întâmplat.

– Fără regrete, consimți el expirând prelung. Sunt puțin înnebunit, dar nu regret. Trecându-și o mână peste părul ei, Grant simți un nou val de dorință față de ea, mai blând, mai calm decât înainte, dar cu nimic mai puțin vibrant. Își îngropă fața în gâtul ei, căci acolo părea a fi locul lui. Chiar ești îndrăgostită de mine sau ai spus asta doar fiindcă te-am enervat?

– Ambele. Am decis azi-dimineață că va trebui să mă mulez după orgoliul tău și să te las pe tine să o spui primul.

– Chiar așa? Cu sprâncenele împreunate, îi împinse din nou capul pe spate. Orgoliul meu.

– Tinde să cam încurce fiindcă e exagerat de mare.

Îi zâmbi dulce. Drept răzbunare Grant îi strivi gura sub a lui.

– Știi, reuși el să spună după un moment. Mi-a dispărut pofta de mic dejun.

Zâmbind din nou, Gennie își întoarse fața spre el.

– Chiar așa?

– Aha. Și îmi pare rău că trebuie să o spun... Prinse între degete marginile halatului, jucându-se cu el înainte de a-și lăsa mâinile să alunece până la cordon. Dar nu ți-am dat voie să îmi folosești halatul.

– O, ce obrăznicie din partea mea! Zâmbetul ei deveni provocator. Vrei să ți-l dau înapoi acum?

– Nu e nici o grabă. Își strecură mâna într-a ei și porni spre trepte. Poți aștepta până ajungem sus.

De la fereastra dormitorului lui, Grant o privi plecând cu mașina. Era început de după-amiază deja, iar soarele era scânteietor. Avea nevoie să se distanțeze puțin de ea – și poate că și ea avea nevoie. Își spuse acest lucru chiar în timp ce se întreba cât timp avea să reușească să stea departe.

Munca îl aștepta în studioul de deasupra capului lui, o rutină care, știa prea bine, era direct legată de calitatea și de cantitatea a ceea ce producea. Avea nevoie de acea unică disciplină strictă din viața lui, de orele din zi și din noapte care erau dedicate creativității și motivației lui. Însă cum ar fi putut să lucreze când mintea îi era atât de plină de ea, când trupul lui era încă încălzit de la al ei?

Iubirea. Reușise să o evite atâția ani, apoi îi deschisese ușa fără să aibă habar. Dăduse buzna peste el, reflectă Grant, neinvitată, nedorită. Acum era vulnerabil, dependent – tot ceea ce își promisese cândva că nu avea să mai fie niciodată. Dacă ar fi putut schimba situația, era sigur că ar fi făcut-o. Trăise atâta timp după propriile lui reguli, propria lui judecată, propriile lui nevoi, încât nu mai era sigur dacă era dispus sau capabil să facă acele compromisuri pe care le presupunea iubirea.

Avea să sfârșească prin a o răni, își spuse Grant sumbru, iar durerea urma să ricoșeze, lovindu-l și pe el. Era soarta inevitabilă a tuturor îndrăgostiților. Ce voiau unul de la celălalt? Clătinând din cap, Grant întoarse spatele ferestrei. Deocamdată, timpul și afecțiunea erau suficiente, dar acest lucru avea să se schimbe. Ce urma să se întâmple odată ce între ei începeau să se strecoare prerențiile, funiile? Avea să dea bir cu fugiții? Nu trebuia să se îndrăgostească de cineva ca Gennie, o femeie al cărei stil de viață era la ani-lumină de viața pe care și-o alesese el, a cărei simplă inocență o făcea cu atât mai vulnerabilă în fața suferinței.

Ea nu s-ar fi mulțumit niciodată să trăiască acolo cu el, pe acea limbă de pământ izolată, iar el nu i-ar fi cerut niciodată așa ceva. El nu putea renunța la liniștea lui în schimbul petrecerilor, a camerelor, a tumultului social. Dacă ar fi semănat mai mult cu Shelby...

Grant se gândi la sora lui și la cât de mult îi plăceau mulțimile, oamenii, gălăgia. Fiecare dintre ei compensase în felul său trauma de a-și fi pierdut tatăl într-o manieră atât de oribilă și publică. Dar, după cincisprezece ani, el încă purta cicatricile. Poate că Shelby se vindecase mai frumos sau poate că dragostea ei pentru Alan MacGregor era suficient de puternică să înfrângă acea teamă sâcâitoare. Teama de expunere, de pierdere, de dependență.

Își aminti vizita pe care i-o făcuse Shelby înainte de a lua decizia de a se căsători cu Alan. Fusese nefericită, temătoare. El se purtase cu asprime cu ea fiindcă își dorise să o țină în brațe, să o lase să-și elibereze prin plâns amintirile care îi bântuiau pe amândoi. Îi spusese adevărul fiindcă adevărul fusese ceea ce avusese ea nevoie să audă, însă Grant nu era sigur că putea trăi după acel adevăr.

„Te vei izola de viață din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani?"

Îi pusese această întrebare pe un ton usturător, în timp ce ea stătuse în bucătăria lui cu ochii înotându-i în lacrimi. Și își amintea răspunsul ei furios, perspicace.

„Tu nu ai făcut-o?"

În felul lui, o făcuse, deși munca lui și pasiunea față de ea îl păstraseră conectat în permanență cu restul lumii. Desena pentru oameni, pentru plăcerea și amuzamentul lor, fiindcă, într-o manieră pe care poate că doar el o înțelegea, îi plăceau oamenii – cusururile lor și punctele lor forte, neghiobia lor și rațiunea lor. Pur și simplu nu voia să fie în mijlocul lor. Și reușise, până la Gennie, să evite să se implice prea profund într-o relație cu o altă persoană la nivel individual. Era atât de simplu să le facă față oamenilor la modul general. Capcanele apăreau atunci când te concentrai pe unul singur.

Capcane, își spuse el pufnind. Căzuse într-una mare. Deja era nerăbdător să o aibă din nou lângă el, să îi audă vocea, să o vadă zâmbindu-i.

Probabil că acum se pregătea pentru acuarela la care îi spusese că intenționa să înceapă să lucreze. Poate că încă purta tricoul pe care i-l împrumutase Grant. Propriul

ei tricou fusese prea rupt pentru a mai putea fi salvat. Fără nici un efort, și-o imagină instalându-și șevaletul lângă golfuleț. Părul probabil și-l dăduse la o parte de pe față, lăsându-l să îi cadă pe umeri. Tricoul lui îi atârna până mai jos de șolduri...

Iar în timp ce ea își făcea treaba, el stătea și tânjea ca un adolescent. Scoțând un sunet frustrat, Grant ieși în hol tocmai când telefonul începu să sune. Vru să îl ignore, ceva ce făcea cu ușurință, apoi se răzgândi și coborî în grabă scările. Avea un singur telefon, în bucătărie, fiindcă refuza să fie deranjat de orice atunci când se afla în studioul lui sau în pat. Grant smulse receptorul de pe perete și se sprijini de cadrul ușii.

– Da?

– Grant Campbell?

Deși nu îl întâlnise decât o singură dată, Grant nu avu dificultăți în a identifica vocea. Era distinctivă, chiar și cu ușoara pronunție neclară a numelui de Campbell.

– Bună, Daniel.

– Ești greu de găsit. Ai fost plecat din oraș?

– Nu. Grant rânji. Nu răspund întotdeauna la telefon.

Pufnetul lui Daniel făcu rânjetul lui Grant să se lățească. Și-l putea imagina pe marele MacGregor așezat în camera lui privată din turn, fumând unul dintre trabucurile lui interzise din spatele biroului masiv. Grant îi făcuse o caricatură exact într-o astfel de scenă, apoi îi strecurase schița lui Shelby în timpul recepției de nuntă. Distrat, se întinse după o pungă de chipsuri de porumb de pe blat și o deschise.

– Ce mai faci?

– Sunt bine. Mai mult decât bine. Vocea tunătoare a lui Daniel căpătă note de mândrie și aroganță. Sunt bunic – de două săptămâni.

– Felicitări.

– E băiat, îl informă Daniel, pufăind satisfăcut din trabucul lui cubanez gros. Trei kilograme trei sute, și puternic ca un taur. Robert MacGregor Blade. Îi vor spune Mac. E de viță bună. Inspiră adânc, aducând nasturii

cămășii în pragul unei explozii. Băiatul mi-a moștenit urechile.

Grant ascultă veștile despre cel mai nou membru al familiei MacGregor cu un amestec de amuzament și afecțiune. Prin căsătorie, sora lui ajunsese să facă parte dintr-o familie pe care el, personal, o găsea irezistibilă. Știa că diverse scene din viața lor aveau să apară în benzile lui desenate mulți ani de-acum încolo.

– Cum se simte Rena?

– A trecut prin asta ca o campioană. Daniel mușcă din trabuc. Desigur, am știut că așa va fi. Mama ei și-a făcut griji. Femeile astea!

Nu pomeni că el fusese cel care insistase să angajeze un avion privat din clipa în care aflase că Serena intrase în travaliu. Nici că se învârtise prin sala de așteptare ca un nebun, în timp ce soția lui, Anna, terminase calmă broderia la o pătură pentru bebeluș.

– Justin a stat cu ea de la un capăt la altul.

Cuvintele lui nu trădară decât o umbră de resentiment – suficient cât să îi arate lui Grant că personalul spitalului le interzisese soților MacGregor să intre în sala de nașteri. Și probabil nu le fusese ușor să o facă.

– Shelby și-a cunoscut nepotul?

– Erau plecați în luna de miere când a venit pe lume, îi spuse Daniel cu un oftat șuierat. Îi era greu să înțeleagă de ce fiul și nora lui nu își anulaseră planurile pentru a fi prezenți la o astfel de ocazie însemnată. Pe de altă parte, ea și Alan vor recupera weekendul ăsta. De asta te-am sunat. Vrem să vii și tu, băiete. Vine toată familia, inclusiv nou-născutul. Anna se agită să își vadă toți copiii laolaltă din nou. Știi cum sunt femeile.

Grant știa cum era Daniel și rânji din nou.

– Mamele au nevoie să se agite, îmi închipui.

– Da, așa e. Și acum că apare o nouă generație, va fi mai rău ca niciodată. Daniel aruncă o privire circumspectă spre ușa închisă. Nu se știa niciodată când trăgea cineva cu urechea. Bun, deci, să vii, vineri seara.

Grant se gândi la programul lui și făcu rapid câteva calcule în minte. Își dorea să își revadă sora și pe restul familiei MacGregor. Mai mult, simțea nevoia

să o prezinte pe Gennie oamenilor pe care, fără a şti de ce, îi considera familia lui.

– Aş putea să vin pentru câteva zile, Daniel, dar aş vrea să mai aduc pe cineva.

– Pe cineva? Daniel ciuli urechile. Se aplecă în faţă cu trabucul arzând încet în mână. Cine ar fi acest cineva?

Recunoscând tonul, Grant ronţăi un chip de porumb.

– O artistă pe care o cunosc şi care momentan pictează în New England, în Windy Point. Cred că ar fi interesată de casa voastră.

„O ea", îşi spuse Daniel cu un rânjet imposibil de stăpânit. Doar fiindcă reuşise să îşi vadă copiii aşezaţi confortabil la casele lor nu însemna că trebuia să renunţe la hobby-ul lui de a face pe peţitoarea. Tinerii aveau nevoie să fie ghidaţi în astfel de probleme – sau împinşi de la spate. Iar Grant – deşi era un Campbell – făcea oarecum parte din familie...

– O artistă... da, e interesant. Întotdeauna se găseşte loc pentru încă o persoană, fiule. Vino cu ea. O artistă, repetă el, scuturându-şi scrumul din trabuc. Şi tânără, şi drăguţă, sunt sigur.

– Are aproape şaptezeci de ani, replică Grant relaxat, încrucişându-şi gleznele şi sprijinindu-se de perete. Puţin cam rotofeie, are o faţă ca de broască. Picturile ei sunt fără vârstă, enorme prin conţinutul lor emoţional şi prezenţa fizică. Sunt nebun după ea. Făcu o pauză, imaginându-şi chipul lui Daniel colorându-s într-un roşu-maroniu aprins. Emoţia autentică trece dincolo de vârstă şi frumuseţe fizică, nu crezi?

Daniel se înecă, apoi îşi regăsi vocea. Băiatul avea nevoie de ajutor, de foarte mult ajutor.

– Vino mai devreme vinerea astea, fiule. Vom avea nevoie de timp să discutăm. Îşi aţinti privirea asupra raftului de cărţi din capătul opus al încăperii. Şaptezeci de ani, zici?

– Aproape. Dar adevărata senzualitate nu are vârstă. Să vezi, doar noaptea trecută ea şi cu mine...

– Nu, nu-mi spune, îl întrerupse Daniel în grabă. Vom avea o discuţie lungă după ce ajungi aici. O discuţie

serioasă, adăugă el după ce inspiră adânc. Dar Shelby a cunoscut... Nu, lasă, decise el. Vineri, spuse Daniel pe un ton mai ferm. Vorbim despre toate astea vineri.

– Vom veni.

Grant închise, apoi, sprijinindu-se de cadrul uşii, râse până îl duru burta. Conversaţia avea să îl ţină pe bătrân în priză până vineri, îşi spuse Grant. Continuând să rânjească, o luă spre scări. Avea să lucreze până la lăsarea întunericului – până la Gennie.

capitolul 9

Gennie nu se ştiuse niciodată a fi genul de persoană care să se lase convinsă atât de rapid. Înainte să se dumirească exact ce se petrecea, se trezi acceptând să îşi împacheteze ustensilele de pictură şi o valiză de haine şi să se îmbarce într-un avion pentru a petrece un weekend cu oameni pe care nu îi cunoştea.

O parte din motiv, îşi dădu ea seama când avu răgaz să se lămurească, era faptul că Grant era atât de entuziasmat de familia MacGregor. Descoperise destule despre el în ceva mai mult de o săptămână cât să ştie că rareori simţea o afecţiune sinceră faţă de cineva – sau, în orice caz, suficientă afecţiune cât să renunţe la preţioasele lui intimitate şi timp. Acceptase în primul rând fiindcă voia pur şi simplu să se afle unde se afla şi el, iar în al doilea rând fiindcă fusese molipsită de încântarea lui. Şi în ultimul rând fiindcă voia să îl vadă şi în alte circumstanţe, interacţionând cu oamenii, departe de locul lui izolat de pe glob. Avea să o cunoască pe sora lui. Faptul că avea o soră fusese o surpriză pentru ea. Deşi recunoştea că era o prostie, Gennie îşi închipuise că Grant apăruse pur şi simplu pe lume ca adult, singur singurel, pregătit din start să lupte pentru dreptul lui la propriul loc şi la intimitate.

Acum începu să îşi pună întrebări în privinţa copilăriei lui – cine îl formase? Ce îl transformase în Grant Campbell pe care îl cunoştea ea? Fusese bogat sau sărac, sociabil sau închis în el? Fusese fericit, iubit, ignorat?

El rareori vorbea despre familia lui, despre trecutul lui... de fapt, chiar şi despre prezentul lui.

În mod bizar, fiindcă răspunsurile erau atât de importante, nu putea să pună ea întrebările. Gennie descoperise că avea nevoie ca acel pas să vină din partea lui, ca dovadă a iubirii pe care susţinea că o simţea. Nu, poate că dovadă nu era cuvântul potrivit, îşi spuse ea. Credea că Grant o iubea, în felul lui, dar voia o garanţie. Pentru ea, iubirea era imposibil de separat de încredere, fiindcă una fără cealaltă ar fi fost doar un cuvânt lipsit de conţinut. Ea nu credea în secrete.

Din copilărie şi până la moartea surorii ei, în viaţa lui Gennie existase acea persoană specială căreia îi împărtăşise totul – îndoielile, nesiguranţa, dorinţele, visurile ei. Când o pierduse pe Angela fusese ca şi cum ar fi pierdut o parte din ea însăşi, o parte pe care doar acum începea să o simtă din nou. Era cel mai firesc lucru din lume pentru ea să îi ofere acea încredere şi afecţiune lui Grant. Atunci când iubea, Gennie iubea fără graniţe.

De dincolo de bucuria pe care o simţea răzbea o durere surdă născută din conştiinţa faptului că Grant încă nu se deschisese în faţa ei. Până nu o făcea, Gennie simţea că viitorul lor nu mergea mai departe de momentul prezent. Se forţă să accepte acest lucru, fiindcă gândul de a trăi momentul prezent fără el era insuportabil.

Grant îi aruncă o privire când coti pe îngustul drum de stâncă ce ducea la domeniul MacGregor. Întrezări profilul lui Gennie, expresia ei calmă, ochii visători şi nu tocmai fericiţi.

– La ce te gândeşti?

Gennie întoarse capul, iar când zâmbi umbra de tristeţe se risipi.

– Că te iubesc.

Era atât de simplu. Făcea să i se taie picioarele. Simţind nevoia să o atingă, Grant opri maşina la marginea drumului. Gennie continuă să zâmbească în momentul în care îi prinse faţa în palme şi coborî genele, anticipând sărutul.

Încet, cu o veneraţie pe care nu se aşteptase să o simtă vreodată, Grant îşi trecu uşor buzele peste obrajii ei,

mai întâi unul, apoi celălalt. Gennie își simți respirația oprindu-i-se în gât, laolaltă cu inima. Rarele lui episoade de tandrețe reușeau fără greș să o dărâme. Orice sau tot ce i-ar fi putut cere în acel moment, i-ar fi oferit fără să ezite. Șoapta genelor lui pe pielea ei o lega de el mai ferm decât orice lanț.

Îi rosti numele ca într-un suspin în timp ce presără săruturi pe pleoapele ei închise. Când ea începu să tremure, gândurile lui o luară razna. Ce era această magie pe care o aruncase asupra lui? Acum scânteia, acum pulsa. Era oare doar imaginația lui sau fusese dintotdeauna acolo, așteptând să țâșnească în viața lui și să îl înrobească? Ce anume, forța sau moliciunea ei îl făcea să-și dorească să ucidă sau să moară pentru ea? Mai conta?

Știa că ar fi trebuit să conteze. Când un bărbat se lăsa fascinat prea profund – de o femeie, un ideal, un scop – devenea vulnerabil. Atunci instinctul de supraviețuire trecea pe locul doi. Grant înțelesese dintotdeauna că era exact ceea ce i se întâmplase și tatălui lui.

Dar în acel moment nu se putea gândi decât că ea era atât de moale, atât de generoasă. A lui.

Ușor, Grant își atinse buzele de ale ei. Gennie își dădu capul pe spate și se deschise pentru el. Degetele lui se încleștară pe ea, respirația i se acceleră, năpustindu-se în gura ei chiar înainte de limba lui. Trecerea de la blând la sălbatic se făcu prea rapid pentru a putea fi măsurată. Degetele ei se împletiră în părul lui pentru a-l trage mai aproape, în timp ce el îi răvăși gura ce era mai mult poruncitoare decât doritoare. Prinsă în negura emoției, Gennie își spuse că pasiunea ei se înălța tot mai sus și tot mai repede de fiecare dată când o atingea până când, într-o bună zi, avea să explodeze de la o simplă privire.

– Te doresc.

Simți cuvintele smulgându-se din ea. Când se strecurară din gura ei într-a lui, Grant o strivi într-o îmbrățișare în care nu mai era nici urmă de blândețe. Buzele lui o asaltară, asediară, absorbiră până rămaseră amândoi muți. Cu un murmur nearticulat, Grant își îngropă fața în părul ei și se chinui să își regăsească rațiunea.

– Dumnezeule, peste încă un minut am să uit că e încă lumină afară și că ne aflăm pe un drum public.

Gennie coborî cu degetele pe ceafa lui.

– Eu am uitat deja.

Grant se forță să inspire și să expire adânc de trei ori, apoi ridică și el capul.

– Ai grijă, o avertiză el încet. Mi-e mai greu să-mi amintesc să fiu civilizat decât să fac ceea ce îmi vine în mod firesc. În momentul ăsta mi s-ar părea foarte firesc să te trag pe bancheta din spate, să îți sfâșii hainele și să te iubesc până îți pierzi mințile.

Gennie simți un fior de încântare străbătând-o în sus și în jos pe șira spinării, provocând-o, stârnind-o. Se aplecă mai aproape până când buzele ei ajunseră aproape peste ale lui.

– Nu ar trebui niciodată să te împotrivești impulsurilor firești.

– Gennie...

Controlul lui atârna de un fir de ață atât de subțire încât deja își putea imagina trupul ei încălzindu-se și înmuindu-se sub al lui. Parfumul ei contrazicea soarele ce cobora, povestind în șoaptă despre miezul nopții. Când Gennie își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe pieptul lui, Grant își simți bătaia propriei inimi vibrând sub palma ei. Ochii ei erau învăluiți ca într-o ceață, însă, cumva, erau cu atât mai puternici. Grant nu reușea să își desprindă privirea din ei. Se vedea acolo prizonier, bucurându-se de greutatea lanțurilor lui.

Tocmai când firul era pe punctul de a se rupe, făcându-l să uite de rațiune, sunetul unui motor apropiindu-se îl făcu să înjure și să întoarcă brusc capul. Gennie aruncă o privire peste umăr în timp ce un Mercedes opri lângă ei. Șoferul era în umbră, deci nu văzu decât o siluetă masculină întunecată, în timp ce pasagera coborî geamul portierei.

Prin deschizătură apăru o claie de păr roșcat și sălbatic în jurul unei fețe osoase. Femeia își sprijini brațele pe baza geamului și rânji atrăgător.

– V-ați pierdut?

Grant o privi mânios, cu ochii îngustați, apoi o ului pe Gennie scoțând mâna și răsucindu-i nasul între primele două degete.

– Șterge-o.

– Unii oameni pur și simplu nu merită ajutați, spuse femeia înainte de a da arogantă din cap și a dispărea înapoi în mașină.

Mercedesul toarse discret, apoi dispăru după prima curbă.

– Grant! Sfâșiată între amuzament și neîncredere, Gennie se holbă la el. Chiar și din partea ta, a fost o obrăznicie incredibilă.

– Nu pot suferi băgăcioșii, spuse el relaxat și porni din nou mașina.

Gennie scoase un suspin delicat și se lăsă pe spate pe spetează.

– Cu siguranță i-ai arătat asta cât se poate de clar. Încep să cred că a fost un miracol că nu mi-ai trântit pur și simplu ușa în nas în acea primă noapte.

– A fost un moment de slăbiciune.

Gennie îi aruncă o privire piezișă, apoi se dădu bătută.

– Cât mai avem? Poate nu ar fi rău să îmi prezinți distribuția ca să am habar cine... Se întrerupse. O, Doamne.

Era incredibil, imposibil. Minunat. De un gri sever în ultimele raze ale soarelui, era întocmai castelul din poveste în care se visau închise toate fetițele din lume. Ar fi fost nevoie de un cavaler viteaz ca să o elibereze dintre pereții înalți de piatră ai turnului. Simpla existență a acelui castel, în acea eră a rachetelor și a vieții trăite în grabă, era un miracol în sine.

Structura se înălța și se lățăia în toate direcțiile, dominând pur și simplu stânca pe care se afla. Nu era nici urmă de iederă pe zidurile ei. Ce fel de iederă ar fi îndrăznit să încalce acele granițe? Erau în schimb flori – trandafiri sălbatici, flori în mărăcini, culori obsedante ce țipau cu încăpățânare că era vară în timp ce copacii din apropiere purtau deja semnele primelor adieri de toamnă.

Gennie nu simți că voia pur și simplu să îl picteze. Trebuia să îl picteze, o nevoie la fel de esențială ca aceea de a respira.

– Mă gândeam eu.

Năucită, Gennie continuă să se holbeze la castel.

– Poftim?

– E aproape ca și cum ai avea deja în mână un penel.

– Cât mi-aș dori să am!

– Dacă pictezi asta cu doar jumătate din puterea de pătrundere și forța pe care le-ai folosit în studiul tău despre stânci și far, vei obține o operă de artă magnifică.

Gennie se întoarse spre el atunci, derutată.

– Dar eu... nu păreai să ai o impresie prea grozavă despre tablou.

El pufni în râs, intrând în ultimul viraj.

– Nu fi prostuță.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că Gennie avea nevoie de confirmare. Grant își cunoștea propriul talent și accepta oarecum indiferent faptul că era considerat unul dintre cei mai buni din domeniul lui. Ce credeau alții conta prea puțin, fiindcă își cunoștea capacitățile. Presupunea că și Gennie simțea exact la fel în ceea ce o privea.

Dacă ar fi știut prin ce agonie trecea înaintea fiecăreia dintre expozițiile ei, ar fi fost uluit. Dacă ar fi știut cât de mult o rănise prin comentariul lui nepăsător în ziua când terminase pictura, ar fi rămas mut.

Gennie se încruntă spre el, concentrându-se.

– Deci ți-a plăcut?

– Ce anume să-mi placă?

– Pictura, se răsti ea iritată. Pictura pe care am făcut-o în curtea ta din față.

Cum mințile lor funcționau în sensuri diferite, Grant nu detectă nesiguranța din întrebarea ei.

– Doar fiindcă eu nu pictez, începu el pe un ton tăios, nu înseamnă că trebuie să fiu neapărat copleșit de geniu ca să îl recunosc.

Se cufundară în tăcere, nici unul dintre ei nefiind sigur de dispoziția celuilalt, nici de cea proprie.

Dacă îi plăcea tabloul, fumegă Gennie în gând, de ce nu o spunea pur și simplu, în loc să o forțeze să-i smulgă cuvintele cu cleștele?

Grant se întrebă dacă ea considera că arta serioasă era singurul mijloc de exprimare cu adevărat valoros. Oare ce naiba ar fi avut de spus dacă i-ar fi mărturisit că își câștiga existența ilustrând oamenii așa cum îi vedea el, prin intermediul unor benzi desenate? Chestii comice. Avea să râdă sau să facă o criză de isterie dacă dădea ochii cu Veronica lui în ediția de peste câteva săptămâni a ziarului *New York Daily?*

Opriră în fața casei cu o smucitură a frânelor ce îi readuse pe amândoi în prezent.

– Așteaptă până ajungem înăuntru, începu el, reluând firul conversației lor de mai devreme. Nici mie nu mi-a venit să cred decât jumătate din ceea ce vedeam.

– Se pare că tot ce-am citit sau auzit vreodată despre Daniel MacGregor e adevărat. Gennie coborî din mașină cu ochii ațintiți din nou asupra casei. Tiranic, excentric, un om care își rezolvă treburile proprii în stil propriu. Dar nu știu decât lucruri vagi la capitolul detalii personale. Soția lui e doctor?

– Chirurg. Sunt trei copii și, după cum vei auzi de nenumărate ori de-a lungul weekendului, un nepot. Sora mea s-a căsătorit cu cel mai mare dintre fii, Alan.

– Alan MacGregor... E....

– Senatorul MacGregor, iar peste câțiva ani...

Ridicând din umeri, lăsă fraza neterminată.

– Ah, da, ai avea o linie directă la Casa Albă dacă se vor confirma zvonurile despre aspirațiile lui Alan MacGregor. Îi rânji bărbatului în pantaloni sport care se sprijinea de capota mașinii închiriate, în timp ce vântul se juca prin părul lui. Ce părere ai avea despre asta?

Grant îi oferi un zâmbet ciudat, gândindu-se la Macintosh.

– Lucrurile sunt neclare în prezent, murmură el. Dar am nutrit dintotdeauna o afecțiune oarecum ironică față de politică în general. Luând-o de mână, porni spre treptele de piatră neșlefuită. Apoi vine Caine, fiul cu numărul doi, un avocat care recent s-a căsătorit

cu o avocată, care, întâmplător, e sora soțului mezinei din familia lui Daniel.

– Nu sunt sigură că reușesc să le țin evidența.

Gennie studie capul de leu îmbrăcat în alamă ce servea drept ciocănel de bătut la ușă.

– Trebuie să fii capabilă să înveți repede. Grant puse mâna pe ciocănel și îl ridică, lăsându-l apoi să cadă răsunător. Rena s-a căsătorit cu un parior. Ea și soțul ei dețin mai multe cazinouri și locuiesc în Atlantic City.

Gennie îi aruncă o privire gânditoare.

– Pentru cineva care trăiește atât de izolat, ești bine informat.

– Da.

Îi rânji când ușa se deschise. Roșcata pe care Gennie o recunoscu din Mercedes se sprijini de tocul gros al ușii și îl studie pe Grant din cap până în picioare.

– Tot pierdut ești?

De data aceasta Grant o trase în brațele lui și îi oferi un sărut apăsat.

– Se pare că ai supraviețuit unei luni întregi de căsnicie, dar tot ești prea slabă.

– Iar complimentele tot ți se rostogolesc nestăpânite de pe limbă, replică ea, dându-se în spate. După o clipă râse și îl îmbrățișă strâns. La naiba, detest să recunosc asta cu voce tare, dar mă bucur să te văd. Rânjind peste umărul lui Grant, o țintui pe Gennie cu o privire curioasă, nu lipsită de prietenie. Bună, eu, sunt Shelby.

Sora lui Grant, își dădu seama Gennie, surprinsă de lipsa oricărei asemănări de familie. Ea dădea impresia unei ființe populate de torente de energie, restrânse într-un trup înalt și zvelt, cu bucle sălbatice de un roșu aprins și ochi umbriți. În timp ce Grant era atrăgător într-un stil neglijent, primitiv, sora lui era o combinație de porțelan și flăcări.

– Eu sunt Gennie. Răspunse instinctiv zâmbetului pe care i-l aruncă Shelby înainte de a se desprinde din brațele fratelui ei. Mă bucur să te cunosc.

– Se apropie de șaptezeci de ani, ei? îi spuse Shelby enigmatic lui Grant înainte de a strânge mâna lui Gennie. Va trebui să ne cunoaștem mai bine ca să îmi spui

cum poți să tolerezi compania acestui ticălos pentru mai mult de cinci minute o dată. Alan e în sala tronului cu marele MacGregor, continuă ea înainte ca Grant să apuce să răspundă. Ți-a prezentat Grant populația rezidentă?

– Doar pe scurt, spuse Gennie, fermecată instant.

– Tipic pentru el. Își petrecu un braț pe sub cel al lui Gennie. Ei, uneori e mai bine să intri direct în pâine. Cel mai important lucru de reținut e să nu îl lași pe Daniel să te intimideze. Care sunt originile tale?

– Franțuzești, în cea mai mare parte. De ce?

– Se va vorbi despre asta.

– Cum a fost luna de miere? întrebă Grant, dorindu-și să abată discuția de la subiectul care avea, într-adevăr, să fie pomenit.

Shelby îi zâmbi radios.

– Am să te anunț când se termină. Ce mai face stânca ta?

– Încă rezistă.

Aruncă o privire în stânga lui când Justin începu să coboare scările principale. Expresia lui Justin de ușoară curiozitate se transformă în surpriză – ceva ce rareori apărea pe chipul lui – apoi de încântare.

– Gennie!

Coborî restul scărilor cu pași lungi și rapizi, apoi o învârti în brațele lui.

– Justin.

Râzând, își petrecu brațele în jurul gâtului lui, în timp ce ochii lui Grant se îngustară până deveniră două despicături.

– Ce cauți aici? se întrebară deodată.

Chicotind, Justin îi luă ambele mâini, dându-se în spate pentru a o studia îndelung și temeinic.

– Ești superbă, îi spuse el. Întotdeauna.

Grant o privi roșind de încântare și cunoscu primul junghi de gelozie autentică din viața lui. I se păru o senzație foarte neplăcută.

– S-ar părea, spuse el pe un ton periculos de blând ce o făcu pe Shelby să ridice din sprâncene, că voi doi vă cunoașteți.

– Da, desigur, începu Gennie, înainte de a avea momentul de revelație. Pariorul! exclamă ea. Oh, nu am legat niciodată detaliile. Rena – Serena. Vestea că te căsătorești a fost un șoc în sine, am regretat enorm că nu am fost la nuntă... și ești și tată acum! Își încolăci din nou brațele în jurul lui, râzând. Dumnezeule, sunt înconjurată de verișori.

– Verișori? repetă Grant.

– Din partea mea franțuzească, răspunse Justin ironic. O rudenie îndepărtată, ignorată cu grijă de majoritate, cu câteva excepții remarcabile, adăugă el, întorcând fața lui Gennie spre a lui.

– Mătușa Adelaide e o babă scorțoasă și plictisitoare, spuse Gennie cu fermitate.

– Tu reușești să ții pasul cu ei? îl întrebă Shelby pe Grant.

– Cu greu, bombăni el.

Râzând din nou, Gennie îi întinse mâna.

– Ca să nu ne complicăm prea mult, eu și Justin suntem verișori, de gradul trei, cred. Întâmplarea a făcut să ne întâlnim cu vreo cinci ani în urmă la una dintre expozițiile mele din New York.

– Nu eram... ăăă... apropiat de acea parte a familiei mele, continuă Justin. Din vorbă în vorbă am ajuns să descoperim legătura dintre noi.

Când Justin îi zâmbi lui Gennie, Grant văzu. Ochii lor, ochii lor verzi. Ai bărbatului, ai femeii, erau aproape identici în nuanță. Dintr-un motiv tainic, acea constatare, mai mult decât explicațiile lor, îl făcu să-și relaxeze mușchii care se încordaseră în clipa în care Justin o luase pe sus pe Gennie. Oaia cea neagră, își dădu el seama, care se descurcase mai bine decât toți.

– Fascinant, decise Shelby. Toate acele clișee despre cât de mică e lumea sunt uimitor de corecte. Gennie a venit aici cu Grant.

– Oh?

Justin îi aruncă o privire, întâlnind ochii întunecați și pătrunzători ai lui Grant. Ca parior își făcuse un obicei din a cântări oamenii pe care îi întâlnea, organizându-i în mintea lui în compartimente. La nunta lui Shelby,

cu o lună înainte, Justin văzuse în el un bărbat inteligent şi cu secrete, care refuza să se lase încadrat într-un compartiment anume. Se înţeleseseră bine, poate fiindcă nevoia de intimitate era înnăscută în amândoi. Acum, amintindu-şi descrierea plină de vervă pe care i-o făcuse Daniel femeii care urma să-i ţină companie lui Grant peste weekend, Justin îşi înăbuşi un rânjet.

Daniel a pomenit că vei veni cu o artistă.

Grant recunoscu, aşa cum doar puţini ar fi făcut-o, sclipirea de umor din ochii lui Justin.

– Sunt sigur că da, răspunse el pe acelaşi ton neutru. Nu am apucat încă să te felicit pentru că ai asigurat continuitatea liniei genealogice.

– Salvându-ne pe noi, restul, de presiunea de a o face imediat, încheie Shelby.

– Nu te baza pe asta, o avertiză o voce fină.

Gennie ridică privirea şi văzu o femeie blondă coborând scările, purtând un pachetel într-o păturică albastră.

– Bună, Grant. Mă bucur să te revăd. Serena îşi sprijini fiul pe un braţ şi se aplecă să îl sărute pe Grant pe obraz. A fost drăguţ din partea ta să răspunzi convocării regale.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Incapabil să se abţină, împinse pătura deoparte cu un deget.

Era atât de mititel. Bebeluşii fuseseră întotdeauna fascinanţi pentru el – perfecţiunea lor în miniatură. Acesta avea obrajii netezi şi era cât se poate de treaz, fixându-l cu ochi albaştri-închis care, i se păru lui, deja sugerau violetul din ochii mamei sale. Poate că Mac moştenise urechile lui Daniel şi ochii Serenei, dar în rest era pur Blade. Avea oase de războinic, îşi spuse Grant, şi părul izbitor de negru ce îi trăda sângele de indian comanş.

Mutându-şi privirea dincolo de fiul ei, Serena o studie pe femeia care îl privea pe Grant cu o expresie calmă şi gânditoare. O surprinse să vadă ochii soţului ei pe o faţă feminină. Aşteptând până când ochii ei se întoarseră spre ea, îi zâmbi.

– Eu sunt Rena.

– Gennie e o prietenă a lui Grant, o anunță Justin, petrecându-și relaxat un braț pe după umerii soției lui. Întâmplarea face să fie și verișoara mea. Înainte ca Serena să apuce să reacționeze la prima surpriză, el i-o oferi și pe cea de-a doua. Genvieve Grandeau.

– O, autoarea acelor picturi superbe! exclamă ea, în timp ce Shelby făcu ochi mari.

– Naiba s-o ia de treabă, Grant. După ce îi aruncă o privire dezgustată, Shelby se întoarse spre Gennie. Mama noastră avea două dintre peisajele tale. Am tot cicălit-o până mi l-a dat pe unul dintre ele ca dar de nuntă. Seară, preciză ea. Vreau să construiesc o casă în jurul lui.

Încântată, Gennie îi zâmbi.

– Atunci poate o să mă ajuți să îl conving pe domnul MacGregor că ar trebui să îi pictez casa.

– Stai să vezi cum va trebui să-i forțezi mâna, spuse Serena sec.

– Ce e asta, o întâlnire la nivel înalt? întrebă Alan, apărând în hol. Una e să fii cel scos la înaintare, continuă el, cuprinzând cu o mână ceafa soției lui, și alta este să fii mielul de sacrificiu. Tata e teribil de ocupat să geamă și să se plângă că familia i s-a împrăștiat în toate direcțiile.

– Cea mai grea parte fiindu-i rezervată lui Caine, interveni Serena.

– Da. Alan rânji o dată, seducător. Păcat că întârzie. Privirea lui se mută asupra lui Gennie apoi – cu ochii întunecați și intenși și un zâmbet lent și serios. Ne-am mai întâlnit... Ezită scurt, răsfoind prin dosarul mintal de nume și chipuri. Genvieve Grandeau.

Ușor surprinsă, Gennie îi zâmbi la rândul ei.

– O întâlnire foarte scurtă la un dineu caritabil foarte aglomerat, cu aproximativ doi ani în urmă, domnule senator.

– Alan, o corectă el. Deci tu ești artista lui Grant. Îi aruncă lui Grant o privire îndulcită de sclipirile de umor. Trebuie să recunosc, ești chiar mai frumoasă decât te-a descris Grant. Mergem să ne prezentăm în fața marelui MacGregor înainte să înceapă să mugească?

– Poftim. Justin luă bebelușul de la Serena cu un gest expert. Mac o să-l îmbuneze.

– Cum m-ai descris? îi murmură Gennie lui Grant în timp ce începură să traverseze holul larg.

Văzu rânjetul întinzându-se pe un colț al gurii lui înainte de a-și petrece un braț în jurul umerilor ei.

– Mai târziu.

Gennie înțelese imediat de ce Shelby se referise la acea încăpere drept sală a tronului. Podeaua întinsă era acoperită cu un covor roșu. Tot ce era din lemn era bogat sculptat, în timp ce pe pereți atârnau tablouri superbe în rame prețioase. Mirosea vag a ceară de lumânări, deși nu era aprinsă nici o lumânare. Erau lămpi ce ardeau, adăugându-se luminii blânde a amurgului ce se strecura prin numeroasele ferestre cu ancadramente de piatră.

Văzu din prima clipă că mobilierul era antic și minunat, în întregime la scară mare și perfect pentru încăperea enormă. Șemineul enorm avea deja bușteni pregătiți pentru frigul ce avea să se lase în serile când vara se lupta cu toamna.

Însă camera, superbă în stilul ei unic, pălea în comparație cu bărbatul care domina întreaga scenă din scaunul lui gotic cu spătar înalt. Masiv, cu un păr roșcat bogat și arzător, privi procesiunea intrând în încăpere cu ochi albaștri tăioși, îngustați, prinși pe o față lată și ridată.

Lui Gennie îi evocă imaginea unui general sau a unui rege – sau poate amândouă, în maniera secolelor de altădată, când monarhul era în fruntea trupelor sale în bătălie. O mână uriașă bătea darabana în brațul de lemn al scaunului, în vreme ce cealaltă ținea un pahar pe jumătate plin cu lichid. Avea un aer suficient de aprig cât să poruncească execuții după bunul plac. Degetele lui Gennie ardeau de nerăbdare să prindă un creion și un carnet de schițe.

– Ei, spuse el cu o voce profundă și tunătoare ce transformă silaba într-o acuzație.

Shelby fu prima care se duse la el, vitează, își spuse Gennie, sărutându-l zgomotos pe buze.

– Bună, bunicule.

El roşi în acel moment şi se luptă cu plăcerea pe care i-o stârnise titlul.

– Deci ai decis să îmi acorzi un moment din timpul tău.

– M-am simţit obligată să merg mai întâi să mă închin în faţa celui mai tânăr MacGregor.

Ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, Justin se apropie şi îl puse pe Mac în scobitura braţului lui Daniel. Gennie privi gigantul aprig transformându-se într-un mieluşel.

– la uite băiatul, croncăni el, întinzându-i paharul lui Shelby, apoi ciupind afectuos bebeluşul sub bărbie. Când copilul îl prinse de degetul gros, se umflă în pene ca un cocoş. E puternic ca un taur. Rânji prosteşte către toţi cei din încăpere, apoi privirea i se opri asupra lui Grant. Ei, Campbell, deci ai venit. Vezi aici, începu el, legănând bebeluşul, de ce clanul MacGregor nu a putut fi niciodată cucerit. Avem sânge puternic.

– Sânge bun, murmură Serena, luând copilaşul de la bunicul lui mândru.

– Aduceţi ceva de băut pentru Campbell, porunci el. Bun, deci unde e artista?

Privirea lui cutreieră încăperea, se opri asupra lui Gennie şi se încleştă pe ea. Gennie păru să deslueşească în ea surpriză, rapid ascunsă, apoi amuzament, la fel de rapid înăbuşit, jucându-i în colţurile gurii.

– Daniel MacGregor, spuse Grant cu o formalitate ironică, Genvieve Grandeau.

O strălucire de recunoaştere străbătu chipul lui Daniel înainte de a se ridica la o înălţime uluitoare şi a-i întinde mâna.

– Bine ai venit.

Mâna lui Gennie fu strânsă, apoi acoperită complet. Fu izbită în acelaşi timp de o impresie de forţă, compasiune şi încăpăţânare.

– Aveţi o casă grandioasă, domnule MacGregor, spuse ea, studiindu-l făţiş. Vi se potriveşte.

Daniel scoase un hohot de râs asurzitor ce ar fi putut zgâlţâi ferestrele.

– Da. Şi trei dintre tablourile tale sunt expuse în aripa de vest. Privirea îi alunecă scurt spre ochii lui Grant înainte de a se întoarce la ai ei. Nu îţi arăţi vârsta, fetiţo.

Gennie îi aruncă o privire nedumerită, iar Grant se înecă sorbind din scotch.

– Mulţumesc.

– Aduceţi-i artistei ceva de băut, porunci el, apoi îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă al lui. Bun, spune-mi de ce îţi iroseşti timpul cu un Campbell.

– Întâmplarea face ca Gennie să fie o verişoară de-a mea, rosti Justin blând, aşezându-se pe canapea lângă fiul lui. Din partea franţuzească aristocrată.

– Verişoară. Privirea lui Daniel deveni mai pătrunzătoare, apoi pe chipul lui se lăţi o expresie ce nu ar fi putut fi descrisă altfel decât de încântare vicleană. Da, ne place să păstrăm totul în familie. Grandeau – e un nume bun şi puternic. Arăţi ca o regină, cu o mică doză de vrăjitoare.

– Asta a fost spus ca un compliment, zise Serena, întinzându-i lui Gennie un pahar de cristal plin cu vermut.

– Am fost avertizată. Gennie îi aruncă lui Grant o privire relaxată peste buza paharului. Una dintre străbunicile mele a avut o... întâlnire cu un ţigan, aducând apoi pe lume gemeni.

– Gennie are şi un pirat în arborele genealogic, interveni Justin.

Daniel dădu din cap aprobator.

– Sânge puternic. Familia Campbell are nevoie de cât mai mult ajutor posibil.

– Ai grijă, MacGregor, îl avertiză Shelby, când Grant îi aruncă o scurtă privire furtunoasă.

Existau acolo şi lucruri nespuse care ar fi putut deruta un nou-venit, dar nu atât de subtile încât Gennie să nu prindă ideea.

Daniel încerca să pună la cale o partidă, îşi spuse ea, şi se chinui să îşi înăbuşe un chicot. Vederea expresiei posomorâte şi iritate a lui Grant făcu să-i fie cu atât mai greu să se stăpânească. Jocul era irezistibil.

– Familia Grandeau se trage tocmai dintr-una dintre curtezanele favorite ale regelui Filip al IV-lea cel Frumos.

Surprinse privirea de respect amuzat a lui Shelby. În cele câteva clipe până li se întâlniră privirile, între ele se formă o legătură afectuoasă.

Deşi se bucura de semnalele care circulau prin încăpere, Alan îşi aminti foarte clar că se aflase şi el în poziţia de care... se bucura în acel moment Grant.

– Mă întreb ce îl reţine pe Caine, spuse el indiferent, ştiind că remarca avea să îi distragă atenţia tatălui său.

– Hah! Daniel dădu pe gât jumătate din conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură. Băiatul e prea prins cu legile lui ca să se gândească pentru o clipă şi la mama lui.

Când Gennie ridică din sprâncene, Serena îşi strânse picioarele sub ea.

– Mama e încă la spital, îi explică ea, cu umbra unui zâmbet pândindu-i în preajma gurii. Sunt sigură că ar fi devastată dacă ar ajunge înaintea lui Caine.

– Îşi face griji pentru copiii ei, interveni Daniel, pufnind pe nas. Eu tot încerc să îi spun că au propriile vieţi de trăit, dar mama tot mamă rămâne.

Serena îşi dădu ochii peste cap şi spuse ceva indescifrabil, vorbind către pahar. Fu suficient, însă, pentru a-l face pe Daniel să roşească. Înainte să apuce să răspundă, sunetul ciocănelului izbindu-se în uşa de lemn făcu să vibreze pereţii.

– Mă duc eu, spuse Alan, considerând că astfel câştiga un răgaz cât să îl avertizeze pe Caine în privinţa dispoziţiei tatălui lor.

Simţind că în acel moment el şi Caine se aflau cam în aceeaşi oală, Grant se întoarse spre Daniel, într-o încercare de a-o schimba starea de spirit.

– Gennie a fost fascinată de casă, începu el. Speră să te convingă să-i dai voie să o picteze.

Daniel reacţionă imediat. Similar felului în care se purtase cu nepotul lui, se umflă în pene.

– Ei bine, ar trebui să reuşim să organizăm ceva care să fie convenabil pentru amândoi.

O pânză semnată Grandeau, reprezentând fortăreața MacGregor. Cunoștea valoarea financiară a unei astfel de picturi, fără a mai vorbi de ce ar fi însemnat pentru mândria lui. Moștenirea lăsată nepoților lui.

– Vom discuta, spuse el, dând hotărât din cap când în încăpere intrară și ultimii membri ai familiei MacGregor. Daniel aruncă o privire spre ei. Ha!

Gennie văzu un bărbat înalt și zvelt, cu aerul unui lup inteligent, trecând relaxat pragul camerei. Oare toți cei din familia MacGregor erau exemplare atât de reușite ale speciei umane? se întrebă ea. Persoana lui emana putere, aceeași pe care o simțise în Alan și în Serena. Fiindcă nu era în întregime asemenea puterii lui Daniel, Gennie speculă că o moșteniseră de la mama lor. Oare ce fel de femeie era, mai exact?

Apoi atenția ei fu captată de femeia care intră alături de Caine. Sora lui Justin. Gennie își privi verișorul și îl văzu studiindu-și sora cu o ușoară încruntare. Și înțelese de ce. Tensiunea pe care o aduseseră Caine și Diana în încăpere era palpabilă.

– Am fost reținuți în Boston, spuse Caine pe un ton neutru, ignorând expresia posomorâtă a tatălui său și mergând să își privească nepotul. Liniile oarecum aspre ale chipului lui se înmuiară când ridică ochii spre sora lui. Bună treabă ai făcut, Rena.

– Ai putea să dai un telefon când știi că o să întârzii, declară Daniel. Ca să nu-și facă griji mama ta.

Caine cuprinse întreaga încăpere dintr-o privire și observă absența mamei lui, apoi ridică ironic din sprânceană.

– Desigur.

– E vina mea, spuse Diana încet. O întâlnire de-a mea s-a prelungit.

– Îl mai ții minte pe Grant, începu Serena, sperând să liniștească apele ce păreau foarte agitate.

– Da, desigur.

Diana reuși să îi ofere un zâmbet ce nu se reflectă și în ochii ei mari și întunecați.

– Iar ea e invitata lui Grant, continuă Serena, dorindu-și să fi avut câteva momente între patru ochi

cu Diana. Care se pare că e și o verișoară de-a ta, Genvieve Grandeau.

Diana încremeni instant, întorcând spre Gennie un chip rece și lipsit de orice expresie.

– Verișoară? întrebă Caine curios, venind lângă soția lui.

– Da, interveni Gennie, dorindu-și să atenueze din tensiunea pe care nu o înțelegea. Ne-am întâlnit o dată, continuă ea, oferindu-i un zâmbet, când eram copii, la o zi de naștere, cred. Familia mea se afla în Boston, în vizită.

– Îmi amintesc, murmură Diana.

Deși se strădui, Gennie nu reuși să își amintească nimic ce ar fi făcut la acea mică petrecere caraghioasă ca să justifice privirea distantă și rece pe care i-o aruncă Diana. Reacționă instinctiv. Ridică ușor bărbia și își arcui sprâncenele. Îmbrăcând acel aer regal, sorbi din vermut.

– După cum a remarcat și Shelby, lumea e mică.

Caine recunoscu expresia Dianei și, deși îl exaspera, își puse o mână liniștitoare pe umărul ei.

– Bine ai venit, verișoară, îi spuse el lui Gennie, oferindu-i un zâmbet neașteptat de fermecător. Se întoarse spre Grant apoi, iar zâmbetul deveni poznaș. Tare aș vrea să discut cu tine – despre broaște.

Grant îi răspunse cu un rânjet fulgerător de rapid.

– Oricând.

Înainte ca Gennie să apuce măcar să încerce să înțeleagă schimbul de replici sau hohotele de râs care urmară, în încăpere intră o femeie măruntă și oacheșă. Aici se afla celălalt pol al puterii. Gennie simți acest lucru imediat, căci femeia deveni brusc centrul atenției. Avea un aer ce trăda forță interioară și o frumusețe serioasă ce fusese moștenită și de fiul ei cel mare. Se purta cu o demnitate ciudată, deși părul îi era ușor ciufulit, iar costumul o idee șifonat.

– Mă bucur atât de mult că ai putut să vii, îi spuse ea lui Gennie când se făcură prezentările. Mâinile îi erau mici și capabile și, descoperi Gennie, înghețate.

Îmi pare rău că nu am fost aici când ai sosit. Am fost... reținută la spital.

Pierduse un pacient. Fără a înțelege de unde știa acest lucru, Gennie era totuși sigură. Instinctiv, acoperi mâinile lor împreunate cu mâna ei liberă.

– Aveți o familie minunată, doamnă MacGregor. Un nepot superb.

Anna lăsă să-i scape un oftat mărunt ce aproape nu se auzi deloc.

– Mulțumesc. Se apropie și depuse un sărut ușor pe obrazul soțului ei. Să mergem la cină, spuse ea, când el o mângâie pe păr. Probabil sunteți toți lihniți până la ora asta.

Distribuția era completă, reflectă Gennie, ridicându-se pentru a lua mâna lui Grant. Se anunța un weekend foarte interesant.

capitolul 10

Era deja târziu când Gennie se întinse într-o cadă supradimensionată, plină cu apă fierbinte și parfumată. Familia MacGregor, de la Daniel și până la Mac, nu era genul care se ducea la culcare devreme. Îi plăceau – fanfaronada lor, contrastele lor, unitatea lor evidentă și neînduplecată. Și, cu excepția Dianei, toți o făcuseră să se simtă bine-venită în sânul familiei lor.

Gândindu-se la Diana acum, Gennie se încruntă și își săpuni piciorul. Poate că Diana Blade MacGregor era retrasă din fire. Nu fusese nevoie de prea multă perspicacitate pentru a observa tensiunea dintre Caine și soția lui, nici că Diana se închisese în ea din această cauză, însă Gennie simțea că era ceva mai personal în atitudinea Dianei față de ea.

„Lasă-mă în pace." Semnalul fusese limpede ca lumina zilei, iar Gennie se conformase. Nu toată lumea era prietenoasă din fire – nu toată lumea o plăcea de cum o vedea. Însă o deranja faptul că Diana nu fusese nici prietenoasă, nici deosebit de ostilă, ci pur și simplu distantă.

Scuturându-se de acea stare de spirit, trase de lanțul de modă veche al dopului pentru a lăsa apa să se scurgă. Mâine avea să petreacă puțin timp cu noii ei verișori prin căsătorie și să realizeze cât mai multe schițe posibile cu impunătoarea casă MacGregor. Poate că ea și Grant aveau să facă o plimbare pe stânci sau să se scalde în piscina despre care auzise că s-ar fi aflat la capătul unuia dintre coridoarele răsunătoare, nesfârșite. Nu îl văzuse niciodată pe Grant atât de relaxat pentru o perioadă atât de lungă de timp. În mod ciudat, deși era tot bărbatul distant și arogant de care se îndrăgostise fără voia ei, se simțise confortabil în mijlocul numeroasei și gălăgioasei familii MacGregor. Într-o singură seară mai descoperise ceva despre el: îi plăceau oamenii și să fie printre ei, să discute cu ei – câtă vreme totul se desfășura așa cum voia el.

Gennie surprinsese un capăt de conversație pe care Grant o purtase cu Alan după cină. Fusese pe un subiect de politică și vizibil profundă, ceea ce fusese o surpriză pentru ea. Ceea ce o uimise însă și mai mult fusese să îl vadă legănând copilașul Serenei pe un genunchi, în timp ce el și Caine dezbăteau un proces controversat ce se judeca în tribunalele din Boston. Apoi o târâse pe Shelby într-o dispută aprinsă pe tema valorii sociale a telenovelei de după-amiază.

Clătinând din cap, Gennie își tamponă pielea pentru a o usca. Ce determina un bărbat cu gusturi și opinii atât de eclectice să trăiască precum un sihastru? De ce alegea un bărbat care în mod evident se simțea în largul lui în situații sociale să alunge sălbatic turiștii rătăciți prin zona lui?

O enigmă.

Gennie îmbrăcă un halat scurt de mătase. Da, Grant era o enigmă, dar a ști și a accepta nu era același lucru. Cu cât afla mai multe despre el, cu cât întrezărea mai multe bucățele din forul lui interior, cu atât tânjea să știe mai multe.

„Răbdare, încă puțină răbdare", se avertiză Gennie singură, intrând în dormitorul alăturat.

Camera era uriașă, tapetul vechi și superb. Conținea o canapea fără brațe, bogat decorată și tapițată cu satin trandafiriu, și o măsuță de toaletă sculptată cu îngerași. Avea întregul farmec ostentativ al secolului optsprezece, inclusiv în goblenurile prețioase, înrămate, care probabil erau opera Annei.

Cuprinsă de o oboseală plăcută, Gennie se așeză pe scăunelul drapat din fața măsuței de toaletă cu trei oglinzi și începu să își perie părul.

Când Grant deschise ușa, își spuse că arăta ca o prințesă din basme - parțial ingenuă, parțial seducătoare. Privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă și îi zâmbi, coborându-și pentru ultima dată peria prin păr.

- Ai nimerit ușa greșită?

- Ba am nimerit-o pe cea corectă.

Închise ușa în urma lui, apoi trase zăvorul.

- Chiar așa? Bătând cu peria în palmă, Gennie arcui o sprânceană. Credeam că tu ai camera de la capătul coridorului.

- Gazdele au uitat să-mi pună ceva acolo.

Rămase unde se afla, încântat să o privească pur și simplu.

- Oh? Ce anume?

- Pe tine. Apropiindu-se de ea, Grant îi luă peria din mână. Parfumul băii ei plutea prin toată încăperea. Rămânând cu privirea ațintită în ochii ei în oglindă, începu să îi treacă peria prin păr. Atât de moale, murmură el. Totul la tine e prea moale pentru a putea să-ți rezist.

Putea întotdeauna să îi încingă sângele cu pasiunea lui, cu poruncile lui, dar când era blând, când atingerea lui era tandră, rămânea fără apărare în fața lui. Ochii i se deschiseră larg, întunecându-se, și rămaseră fixați într-ai lui.

- Îți dorești să o faci? reuși ea să întrebe.

Pe chipul lui apăru un zâmbet ușor în timp ce continuă să îi perie părul cu mișcări prelungi și lente.

- Nu ar conta deloc, dar nu, nu vreau să îți rezist, Genvieve. Ceea ce vreau să fac... Trecu cu degetele pe unde trecuse cu peria. E să te ating, să te gust, până uit

de orice altceva. Nu ești prima mea obsesie, murmură el, cu o expresie bizară în ochi, dar ești singura pe care am reușit să o ating cu mâinile mele, să o gust cu gura mea. Nu ești singura femeie pe care am iubit-o. Lăsă perla să cadă, eliberându-și mâinile pentru a le cufunda în părul ei. Dar ești singura femeie de care am fost îndrăgostit.

Gennie știa că ceea ce spunea era nici mai mult nici mai puțin decât adevărul. Cuvintele lui treziră în ea o putere măreață. Și-ar fi dorit să o împartă cu el, să-i dea înapoi o parte dintre minunățiile pe care le adusese în viața ei. Ridicându-se, se întoarse spre el.

– Lasă-mă să fac dragoste cu tine, îi șopti ea. Lasă-mă să încerc.

Dulceața rugăminții ei îl tulbură mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Dar când se întinse după ea, Gennie își puse mâinile pe pieptul lui.

– Nu. Își lăsă mâinile să îi alunece în sus spre gât, cu degetele răsfirat. Lasă-mă pe mine.

Atentă, privindu-i chipul, începu să îi descheie nasturii cămășii. Ochii ei reflectau încredere, degetele îi erau calme, dar știa că avea să fie nevoită să se bazeze pe instinct și pe ceea ce el doar începuse să o învețe.

Făceai dragoste cu un bărbat așa cum ai fi vrut să facă el dragoste cu tine? Urma să afle.

Dorințele lui nu puteau fi cu nimic mai prejos de ale ei, își spuse ea, trecându-și ușor degetele peste pielea lui. Ar fi fost foarte diferite? Cu un sunet ce era în același timp plăcere și aprobare, coborî cu mâinile peste coastele lui, apoi urcă din nou înainte de a-i împinge cămașa desfăcută de pe umeri.

Era zvelt, aproape prea subțire, dar pielea îi era netedă și bine întinsă pe oase. Deja se încălzea sub atingerea mâinilor ei. Apropiindu-se, Gennie își apăsă gura pe inima lui și îi simți bătaia rapidă și neuniformă. Experimentând, își folosi vârful limbii pentru a umezi locul. Îl auzi inspirând șuierat înainte ca brațele din jurul ei să își întețească strânsoarea.

– Gennie...

– Nu, vreau doar să te ating o vreme.

Presără săruturi scurte peste pieptul lui și îi ascultă bătăile galopante ale inimii.

Grant închise ochii, cu pielea încinsă de săruturile ei umede și ușoare. Își stăpâni cu greu impulsul de a o trage pe pat sau pe podea și încercă să găsească autocontrolul pe care Gennie părea să și-l dorească de la el. Degetele ei curioase îl explorară cu talentul supranatural de a descoperi și exploata slăbiciuni despre a căror existență nu știuse nici el. În tot acest timp ea îi murmură, oftă, promise. Grant se întrebă dacă așa ajungeau oamenii să își piardă încet-încet mințile.

Când Gennie coborî încet cu degetele până la fermoarul blugilor lui, mușchii abdomenului i se înfiorară, apoi se contractară. Îl auzi gemând în timp ce coborî fața spre creștetul capului ei. Gâtul îi era uscat, iar palmele umede când îi desfăcu fermoarul. Zăbovi asupra procesului, în egală măsură din nesiguranță și din dorința de a seduce.

Boxerii lui se opreau în partea de jos a șoldurilor, strâmți și, pentru Gennie, fascinant de moi. Mânată de dorința de a învăța, îl atinse și simți tresărirea înfiorată, rapidă și spasmodică, ce îi cutremură trupul. Atât de multă putere, își spuse ea, atât de multă forță. Și totuși, îl putea face să tremure.

– Culcă-te cu mine, îi șopti ea, apoi își dădu capul pe spate pentru a-l privi în ochii întunecați și înnourați de dorință.

Gura lui se năpusti spre a ei, posedând-o ca și cum ar fi fost mort de foame. Chiar în timp ce simțurile ei începură să se învălmășească, conștiința puterii ei asupra lui se extinse. Știa ce voia de la ea, iar ea avea să-i ofere cu mare drag. Dar voia să îi ofere mult, mult mai mult. Și avea să o facă.

Cu mâinile de o parte și cealaltă a feței lui, îl desprinse din sărut. Răsuflarea lui rapidă, gâfâită, tremura pe fața ei.

– Culcă-te cu mine, repetă ea, și se duse la pat. Așteptă până veni și el, apoi îl îndemnă să se întindă. Salteaua veche oftă când îngenunche lângă el. Ador să te privesc.

Dându-i la o parte părul de pe tâmple, îl înlocui cu buzele ei.

Și astfel începu, cutreierând, explorând cu o lentoare ce îl făcu să tânjească dureros. Simți finețea de satin a buzelor ei, mătasea foșnitoare a halatului ei în timp ce ea îl seduse încet până deveni neputincios în fața ei. Pielea lui se umezi sub atingerile și rotocoalele desenate de limba ei și sub efectul propriei dorințe. În jurul lui, infiltrându-se până și în aerul pe care îl respira, simțea mirosul apei parfumate în care se îmbăiase. Gennie oftă, apoi își lipi buzele de ale lui, mușcând mărunt și sorbind până când Grant nu mai auzi nimic în afară de vuietul din propriul cap.

Trupul ei se lipi de al lui când se întinse peste el și începu să-l tortureze cu dinții și cu limba pe gât. Încercă să îi rostească numele, dar nu reuși să scoată decât un geamăt, în timp ce mâinile lui – întotdeauna atât de sigure – încercau stângaci să o atingă.

Pielea ei era la fel de umedă ca al lui, înnebunindu-l când se lăsă să alunece peste el, din ce în ce mai jos, pentru a permite buzelor ei să guste și mâinilor ei să se desfete. Nu cunoscuse niciodată ceva mai îmbătător decât libertatea ce se năștea din întâlnirea dintre putere și pasiune. Aceasta avea un parfum specific – ceva bărbătesc, secret – pe care îl inspiră adânc; gustul ei era același și îl devoră. Coborând tot mai mult cu limba pe trupul lui, fu copleșită de bucuria amețitoare de a ști că bărbatul ei era absorbit de ea.

Grant părea să fi încetat să mai respire, mulțumindu-se doar să geamă. Gennie nu își auzea propriile suspine de plăcere adăugându-se gemetelor lui. Nu se putea gândi decât la cât de frumos era sculptat. Cât de incredibil era că îi aparținea ei. Era goală acum, fără să fi simțit când el o dezbrăcase de halat. Gennie nu știa decât că mâinile lui o dezmierdau pe umeri, calde, aspre, disperate, apoi coborâră pe sânii ei într-un fel de adorație frenetică.

Cât timp se scursese rămase o enigmă. Nici unul dintre ei nu auzi un ceas bătând ora exact de undeva din măruntaiele casei. Obloanele fură trase. Undeva afară,

o pasăre – poate o privighetoare – se lansă într-un cântec prelung, rugător, chemându-și iubitul. Câțiva nori inofensivi se risipiră, dezvăluind luna. Nici unul dintre ei nu conștientiză nici un sunet, nici o mișcare, în afară de ceea ce se petrecea în acel pat mare și moale.

Gura ei o găsi din nou pe a lui, lacomă și nerăbdătoare. Răsuflarea lor caldă se contopi, limbile li se împletiră. Mințile li se tulburară.

Grant murmură ceva în gura ei, o rugăminte fierbinte. Mâinile lui se încleștară pe șoldurile ei ca și cum ar fi căzut. Gennie se strecură mai jos și îl primi în ea, apoi icni în fața fiorului exploziv, înspăimântător. Se cutremură, trupul ei aruncându-se în spate când atinse instantaneu punctul culminant, apoi se agăță de el, se agăță cu disperare de acel delir.

Grant încercă să mai păstreze ultimele raze de lumină ale rațiunii când o simți prăbușindu-se fără vlagă peste el. Dar era prea târziu. Îi răpise mințile. Tot ceea ce era animal în el se zbătea să iasă la iveală. Cu ceva ce aducea mai mult a mârâit decât a geamăt, o aruncă pe spate și o posedă ca un nebun. Deși se crezuse epuizată, Gennie se trezi readusă la viață, umplându-se cu el. Trupul ei scăpă de sub control, răspunzând forței și vitezei din trupul lui. Din ce în ce mai sus, din ce în ce mai rapid, fierbinte, intens și întunecat. Se năpustiră de pe o culme pe alta, și mai abruptă, până când, satisfăcuți, căzură unul peste altul.

Cu trupurile încă împreunate, cu lumina încă aprinsă lângă pat, adormiră.

Era una dintre acele zile rare, perfecte. Aerul era călduț, înfiorat doar de o briză ușoară, iar soarele era fierbinte și strălucitor. Gennie doar ronțăise ceva la micul dejun informal, pus la dispoziția lor pentru oricând ar fi vrut să mănânce, în timp ce Grant mâncase cât pentru amândoi. Apoi se îndepărtase, pomenind ceva vag despre o partidă de pocher și lăsând-o pe Gennie liberă să iasă singură să schițeze. Deși întâmplarea făcu să nu aibă parte decât de prea puțină solitudine.

Voia să aibă mai întâi o perspectivă completă asupra casei, aceeași perspectivă care se dezvăluia prima dată când veneai pe drum. Indiferent dacă Daniel o plănuise sau nu astfel – iar ea credea că da – era fantastică.

Trecu pe lângă tufele spinoase de trandafiri, așezându-se pe iarbă lângă un castan. O vreme stătu cufundată în tăcere, însoțită doar de sunetul pescărușilor, al păsărilor de uscat și al valurilor izbindu-se de stânci. Schița începu cu linii largi, trasate îndrăzneț, apoi, incapabilă să reziste tentației, Gennie începu să o rafineze – adăugând umbre, detaliind. Se scurse aproape o jumătate de oră până când umbra unei mișcări îi atrase atenția. Shelby ieșise pe o ușă laterală cât timp Gennie stătuse concentrată asupra turnului și deja traversase pe jumătate suprafața neregulată a curții.

– Bună. O să te deranjez?

– Nu. Gennie îi zâmbi și își lăsă carnetul de schițe în poală. Am să-mi petrec zile întregi schițând aici dacă nu mă oprește cineva.

– E fabulos, nu-i așa? Cu o grație abilă ce o făcu pe Gennie să se gândească la Grant, Shelby se așeză lângă ea. Studie schița din poala lui Gennie. La fel e și asta, murmură ea, și se gândi și ea la Grant. În copilărie o înfuriase că nu era la fel de talentată ca el când ținea în mână un creion negru sau colorat. Pe măsură ce creșcuseră, invidia se transformase în mândrie – aproape exclusiv. Tu și Grant aveți multe în comun.

Încântată de idee, Gennie coborî privirea spre ceea ce desenase.

– E destul de talentat, nu-i așa? Desigur, eu nu am văzut decât o caricatură făcută pe neașteptate, dar e atât de evident. Mă întreb... de ce nu face nimic cu el.

Era o încercare directă de a o iscodi, știau amândouă. Întrebarea ei îi spuse lui Shelby și că Grant încă nu îi încredințase secretul lui femeii de lângă ea. Femeii de care era îndrăgostit, Shelby era convinsă. Nerăbdarea se luptă cu loialitatea. De ce naiba se purta ca un idiot încăpățânat? Însă loialitatea ieși victorioasă.

– Grant cam face ce vrea el. Îl cunoști de mult timp?

– Nu, nu tocmai. Doar de câteva săptămâni. Smulse leneș un fir de iarbă și începu să îl învârtă între degete. Mi s-a stricat mașina în toiul unei furtuni, pe drumul ce duce la far. Chicoti, în mintea ei apărând o imagine perfect clară cu fața lui posomorâtă. Grant nu a fost prea încântat când s-a trezit cu mine în prag.

– Adică a fost grosolan, posac și imposibil, replică Shelby, răspunzând rânjetului lui Gennie.

– Cel puțin.

– Slavă Domnului că unele lucruri nu se schimbă niciodată. E nebun după tine.

– Nu știu cine a fost mai șocat de asta, el sau eu. Shelby... Nu ar fi trebuit să își bage nasul, își spuse Gennie, dar simțea că trebuia să afle ceva, orice ar fi putut să o ajute să îl înțeleagă pe bărbatul de dincolo de suprafață. Cum era în copilărie?

Shelby ridică privirea spre norii ce pluteau inofensivi deasupra capetelor lor.

– Lui Grant i-a plăcut dintotdeauna să se refugieze în solitudine. Ocazional, când mă țineam de capul lui, mă tolera. I-au plăcut dintotdeauna oamenii, deși îi privește printr-o lentilă oarecum strâmbă. În felul lui, continuă ea, ridicând din umeri.

Shelby se gândi la paza ce existase în jurul lor în copilărie, la campanii, la presă. Și își spuse în trecere că, devenind soția lui Alan, se întorsese direct în acea vâltoare. Cu un oftat ușor pe care Gennie nu îl înțelese, Shelby se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate.

– Era monstruos la mânie, avea o părere foarte fermă despre ce era bine și ce era rău – pentru el însuși și societate în general. Și nu erau întotdeauna aceleași lucruri. Însă în cea mai mare parte era un copil relaxat și bun la suflet, cred eu, pentru un frate mai mare.

Shelby continuă să se încrunte spre cer, iar Gennie o privi fără a spune nimic.

– Grant are resurse uriașe de iubire și de bunătate, zise Shelby, dar le distribuie în doze mici și în felul lui aparte. Nu îi place să depindă de nimeni. Ezită, apoi, privind chipul calm și ochii expresivi ai lui Gennie, simți nevoia să îi ofere ceva. Ne-am pierdut tatăl. Grant avea

șaptesprezece ani, vârsta intermediară dintre a fi băiat și bărbat. Eu am fost devastată și abia după mult timp mi-am dat seama că la fel de afectat a fost și el. Eram amândoi de față când a fost ucis.

Gennie închise ochii, gândindu-se la Grant, amintindu-și de Angela. Era ceva ce putea înțelege cât se poate de bine. Vinovăția, durerea, șocul care nu trecea niciodată cu totul.

– Cum a fost ucis?

– Asta e ceva ce ar trebui să-ți povestească Grant, rosti Shelby încet.

– Da. Gennie deschise ochii. Ar trebui.

Dorindu-și să risipească acea stare de spirit și propriile ei amintiri, Shelby o atinse pe mână.

– Ești bună pentru el. Mi-am dat seama de asta de la bun început. Ești o persoană răbdătoare, Gennie?

– Nu mai sunt sigură dacă da sau nu.

– Să nu fi prea răbdătoare, o sfătui Shelby cu un zâmbet. Grant are nevoie de cineva care să îi dea câte un ghiont scurt și la obiect, din când în când. Știi, când l-am întâlnit prima dată pe Alan, eram absolut hotărâtă să nu am nimic de-a face cu el.

– Sună cunoscut.

Shelby chicoti.

– Iar el era absolut hotărât că da. A avut răbdare, dar – rânji când își aminti – nu prea multă răbdare. Iar eu nu sunt nici pe departe atât de dificilă ca Grant.

Gennie râse, apoi dădu pagina și începu să o schițeze pe Shelby.

– Cum l-ai cunoscut pe Alan?

– O, la o petrecere în Washington.

– De acolo ești tu?

– Eu locuiesc în Georgetown – noi locuim în Georgetown, se corectă ea. Tot acolo e și atelierul meu.

Gennie arcui o sprânceană și desenă linia subtilă a nasului lui Shelby.

– Ce fel de atelier?

– Sunt ceramistă.

– Serios? Interesată, Gennie se opri din schițat. Îți faci singură obiectele de ceramică? Grant nu mi-a pomenit niciodată de asta.

– Nu o face niciodată, spuse Shelby sec.

– Are un bol în dormitor, își aminti Gennie. Într-o nuanță de roșu brun, cu flori de câmp gravate. E opera ta?

– I-am făcut-o cadou de Crăciun acum câțiva ani. Nu știam ce a făcut cu ea.

– Reflectă superb lumina, îi spuse Gennie, remarcând că Shelby fu în același timp surprinsă și încântată. Nu prea sunt alte lucruri în farul ăla pe care să se obosească să le șteargă de praf.

– E delăsător, spuse Shelby cu afecțiune. Vrei să îl corectezi?

– Nu neapărat.

– Mă bucur. Deși aș detesta să mă audă spunând asta, îmi place așa cum e. Întinse brațele către cer. Mă duc în casă să pierd câțiva dolari în fața lui Justin. Ai jucat vreodată cărți cu el?

– O singură dată. Gennie rânji. A fost suficient.

– Știu ce vrei să spui, murmură Shelby, ridicându-se. Dar de regulă reușesc să îl păcălesc pe Daniel suficient cât să fac să merite.

Cu un ultim zâmbet fulgerător, se îndepărtă. Gânditoare, Gennie coborî privirea spre schiță și sortă bucățelele de informații pe care i le oferise Shelby.

– Cu față de broască? întrebă Caine când îl întâlni pe Grant în hol.

– Frumusețea e în ochii privitorului, răspunse Grant relaxat.

Rânjind apreciativ, Caine se sprijini de una dintre numeroasele arcade.

– L-ai pus pe jar pe tata. Am primit fiecare unul dintre acele telefoane de la el, anunțându-ne că Grant Campbell a luat-o pe căi greșite și că este de datoria noastră – având în vedere că faci parte din familie – să te ajutăm. Rânjetul îi deveni hain. Se pare că te descurci bine și singur.

Grant recunoscu acest lucru cu un gest scurt din cap.

– Ultima dată când am fost aici, a încercat să mă combine cu o fată pe nume Judson. Nu voiam să îmi asum nici un risc.

– Tata crede cu tărie în căsătorie și în procreare. Rânjetul lui Caine păli puțin când se gândi la soția lui. E ciudat că Gennie a ta e verișoara Dianei.

– O coincidență, murmură Grant, remarcând expresia lui tulburată. Nu am văzut-o pe Diana azi-dimineață.

– Nici eu, spuse Caine cu regret, apoi ridică din umeri. Nu cădem de acord asupra unui caz pe care a decis să îl preia. Norul de supărare îi umbri din nou chipul. E dificil să fii căsătorit cu cineva din același domeniu profesional, mai ales când ai o perspectivă diferită asupra profesiei respective.

Grant se gândi la el însuși și la Gennie. Ar fi putut doi oameni să privească arta din perspective mai diferite de-atât?

– Îmi închipui că așa e. Am avut impresia că se simțea prost în preajma lui Gennie.

– Diana a avut o viață grea în copilărie. Băgându-și mâinile în buzunare, Caine își ațintì în depărtare privirea posomorâtă. Încă se adaptează la asta. Îmi pare rău.

– Nu e cazul să îți ceri scuze față de mine. Iar Gennie e perfect capabilă să rezolve asta singură.

– Cred că mă duc să o caut pe Diana. Revenind în prezent, apoi rânjind, arătă din cap spre scările turnului. Justin e urmărit de noroc, ca de obicei, dacă vrei să îți asumi riscul.

Afară, Diana ocoli lateralul casei și ieși în grădina din față înainte de a o observa pe Gennie.

Primul ei instinct fu să se întoarcă pur și simplu, dar Gennie ridică privirea. Ochii li se întâlniră. Țeapănă, Diana traversă pajiștea, dar, spre deosebire de Shelby, nu se așeză pe iarbă.

– Bună dimineața.

Gennie îi răspunse cu o privire la fel de rece.

– Bună dimineața. Trandafirii sunt minunați, nu-i așa?

– Da. Nu vor mai rezista mult timp. Diana își băgă mâinile în buzunarele adânci ale pantalonilor ei verde jad. Ai să pictezi casa.

– Așa intenționez. Dintr-un impuls de moment, îi întinse verișoarei ei carnetul de schițe. Ce părere ai?

Diana studie schița și văzu toate lucrurile care o impresionaseră la început la acea structură – soliditatea, aura de basm, farmecul superb. O tulbură. O făcu să se simtă inconfortabil. Cumva, desenul crea între ele o legătură pe care ea voia să o evite.

– Ești foarte talentată, murmură ea. Mătușa Adelaide te ridica mereu în slăvi.

Gennie râse fără să vrea.

– Mătușa Adelaide n-ar ști să deosebească un Rubens de un Rembrandt, deși crede că știe. Îi veni să își muște limba. Femeia de lângă ea, își aminti singură, fusese crescută de Adelaide și nu avea nici un drept să o vorbească de rău în fața cuiva care poate ține la ea. Ai văzut-o recent?

– Nu, răspunse Diana sec și îi dădu schița înapoi lui Gennie.

Iritată, Gennie își puse mâna streașină la ochi și o studie pe Diana atent și în detaliu. Cu un aer nepăsător, întoarse o pagină și, la fel cum făcuse cu Shelby, începu să o schițeze.

– Nu mă placi.

– Nu te cunosc, replică Diana cu răceala.

– E adevărat, ceea ce face purtarea ta cu atât mai derutantă. Mă așteptam să semeni mai mult cu Justin.

Înfuriată fiindcă vorbele rostite cu nonșalanță o răniseră, Diana coborî spre ea o privire mânioasă.

– Eu și Justin avem purtări diferite fiindcă am dus vieți diferite.

Răsucindu-se pe călcâie, făcu trei pași mari și rapizi înainte să se oprească. De ce se purta ca o scorpie? se întrebă ea, apoi își puse o mână pe abdomen. Diana își îndreptă umerii și se întoarse.

– Am să-mi cer scuze pentru lipsa mea de politețe, fiindcă Justin ține la tine.

– O, mulțumesc din suflet, replică Gennie sec, deși începu să simtă o tresărire de compasiune observând lupta ce se ducea în ochii Dianei. Ce-ar fi să-mi spui de ce simți, totuși, nevoia să te porți urât cu mine?

– Pur și simplu nu îmi place ramura Grandeau a familiei.

– Asta e o perspectivă cam îngustă pentru un avocat, reflectă Gennie. Și pentru o femeie care nu m-a mai întâlnit decât o singură dată când aveam – cât, opt, zece ani?

– Erai atât de în largul tău acolo, spuse Diana înainte să apuce să se gândească. Cred că Adelaide mi-a spus de câteva zeci de ori că trebuie să te urmăresc și să mă port cum te purtai tu.

– Adelaide a fost dintotdeauna o femeie neghioabă și plină de sine, replică Gennie.

Diana se holbă la ea. Da, știa acest lucru – acum –, dar pur și simplu nu crezuse că și altcineva din acea parte a familiei credea la fel.

– Îi cunoșteai pe toți cei de acolo, continuă ea, deși începea să se simtă ca o proastă. Și aveai părul legat la spate cu o panglică asortată cu rochia ta. Era din organdi verde mentă. Eu nici măcar nu știam ce înseamnă organdi.

Fiindcă mărturisirea ei îi stârnise instantaneu și pe deplin simpatia, Gennie se ridică. Nu îi întinse mâna încă, gestul nu ar fi fost bine primit.

– Eu auzisem că ești comanș. Am așteptat pe tot parcursul acelei petreceri caraghioase să te văd executând un dans de război. Am fost teribil de dezamăgită când nu ai făcut-o.

Diana se holbă din nou la ea preț de treizeci de secunde bune. Simți acea nevoie disperată de a plânge care o copleșea mult prea frecvent în ultima vreme. Însă se trezi râzând.

– Măcar de-aș fi știut să dansez – și aș fi avut curajul să o fac. Mătușa Adelaide ar fi leșinat. Se opri, ezită, apoi îi întinse mâna. Mă bucur să te reîntâlnesc – verișoară.

Gennie acceptă mâna, apoi duse prietenia lor un pas mai departe apăsându-și buzele pe obrazul Dianei.

– Poate, dacă ne dai o șansă, vei descoperi că există și în familia Grandeau persoane aproape la fel de umane ca cei din familia MacGregor.

Diana zâmbi. Sentimentul de a face parte dintr-o familie era întotdeauna ușor copleșitor pentru ea.

– Da, poate.

Când zâmbetul Dianei păli, Gennie urmări direcția privirii ei și îl văzu pe Caine așteptând printre trandafiri. Tensiunea reveni imediat, dar nu avea nici o legătură cu ea.

– Trebuie să găsesc o nouă perspectivă pentru schițele mele, spuse ea relaxată.

Caine așteptă până când Gennie se îndepărtă suficient înainte de a veni lângă soția lui.

– Te-ai trezit devreme, zise el, studiindu-i atent chipul. Arăți obosită, Diana.

– Sunt bine, spuse ea prea rapid. Nu-ți mai tot face griji pentru mine, îi spuse ea și îi întoarse spatele.

Frustrat, Caine o prinse de braț.

– La naiba, te dai de ceasul morții cu dosarul acela și....

– Încetează odată! strigă ea la el. Știu ce fac.

– Poate, răspunse Caine calm, prea calm. Ideea e că nu te-ai mai ocupat niciodată de un caz de crimă, iar acuzarea și-a construit un caz ca la carte.

– Păcat că nu ai mai mare încredere în capacitățile mele.

– Nu-i vorba de asta. Furios, o prinse de brațe și o zgâlțâi. Știi bine că nu e asta. Nu despre asta e vorba în toată povestea asta.

Tonul lui deveni mai mult frustrat decât mânios acum, în timp ce ochii îi scrutară chipul, încercând să deslușească secretele pe care i le ascundea.

– Credeam că am ajuns mai departe de-atât, dar tu m-ai zăvorât afară. Vreau să știu despre ce e vorba în asta, Diana. Vreau să știu ce naiba e în neregulă cu tine!

– Sunt însărcinată! îi strigă ea, apoi își apăsă o mână pe gură.

Năucit, Caine îi eliberă brațele și se holbă la ea.

– Însărcinată? Valul de șoc fu urmat de un val de plăcere, atât de brusc, atât de amețitor, încât pentru o clipă nu fu în stare să se miște. Diana. Când se întinse după ea, Diana se dădu înapoi, iar plăcerea fu sfâșiată de durere. Foarte lent, își băgă mâinile în buzunare. De cât timp știi?

Ea înghiți un nod și se chinui să nu își lase vocea să îi tremure.

– De două săptămâni.

De data asta Caine se întoarse și își ațintì privirea asupra trandafirilor sălbatici, fără a-i vedea cu adevărat.

– Două săptămâni, repetă el. Nu ai considerat necesar să îmi spui și mie?

– Nu știam ce să fac! Cuvintele îi zburară de pe buze într-un torent de teamă și emoții. Nu plănuisem... nu încă... și mi-am spus că poate e o greșeală, dar...

Se întrerupse neputincioasă, iar el rămase cu spatele spre ea.

– Ai fost la doctor?

– Da, desigur.

– Desigur, repetă el, râzând fără umor. Cât de avansată e sarcina?

Ea își umezi buzele.

– Aproape două luni.

Două luni, își spuse Caine. De două luni copilul lor creștea în ea, iar el nu știuse.

– Ți-ai făcut vreun plan?

Planuri? se întrebă ea înnebunită. Ce planuri ar fi putut să-și facă?

– Nu știu! Își ridică mâinile la față. Nu îi stătea deloc în fire să se poarte astfel; unde erau controlul ei, logica ei? Ce fel de mamă aș fi? vru ea să știe, lăsându-și gândurile să se reverse în cuvinte. Nu știu nimic despre copii, nici nu prea am avut ocazia să fiu eu unul.

Durerea îl străbătu ca un fier înroșit, foarte tăioasă și foarte reală. Se forță să se întoarcă spre ea.

– Diana, încerci să-mi spui că nu-ți dorești copilul?

Cum să nu-l dorească? se întrebă ea frenetică. Cum adică să nu îl dorească? Era deja real – aproape că-l putea simți în brațele ei. Gândul o speria de moarte.

– E o parte din noi, rosti ea tremurător. Cum aș putea să nu-mi doresc o parte din noi? E copilul tău. Sunt însărcinată cu pruncul tău și deja îl iubesc atât de mult încât mă înspăimântă.

– Oh, Diana. O atinse atunci, cu blândețe, punându-și mâinile pe fața ei. Ai lăsat să treacă două săptămâni, când am fi putut fi înspăimântați împreună.

Ea lăsă să-i scape un oftat înfiorat. Lui Caine îi era teamă? Lui nu îi era teamă niciodată, de nimic.

– Ți-e frică și ție?

– Da. Sărută o lacrimă de pe obrazul ei. Da, mi-e frică. Cu câteva luni înainte să se nască Mac, Justin ne-a spus mie și lui Alan ce simțea la gândul că va deveni tată. Zâmbind, îi ridică ambele mâini și își apăsă buzele pe palmele ei. Acum știu.

– M-am simțit atât de... legată. Degetele ei se încleștară pe ale lui. Voiam să îți spun, dar nu eram sigură ce reacție vei avea. S-a întâmplat atât de rapid – nici măcar nu ne-am terminat casa încă, și credeam... pur și simplu nu eram sigură ce vei simți tu.

Cu mâinile încă strângându-le pe ale ei, Caine le puse pe abdomenul ei.

– Vă iubesc, murmură el, pe amândoi.

– Caine. Iar numele lui răsună înăbușit pe gura lui. Am atât de multe de învățat în doar șapte luni.

– Avem multe de învățat în șapte luni, o corectă el. Hai să mergem sus. Își îngropă fața în părul ei și îl inhală parfumul. Viitoarele mame trebuie să petreacă mult timp – ridică ochii pentru a-i rănji – culcate.

– Cu viitorii tați, consimți Diana, râzând când Caine o ridică în brațe.

Totul avea să fie bine, își spuse ea. Familia ei avea să fie pur și simplu perfectă.

Gennie îi privi dispărând în casă. Orice ar fi existat între ei, își spuse ea cu un zâmbet, părea să se fi rezolvat.

– Ce ușurare.

Surprinsă, Gennie se întoarse și îi văzu pe Serena și Justin în spatele ei. Serena ținea bebelușul într-un sling petrecut de-a curmezișul sânilor. Intrigată de acesta,

Gennie se aplecă și îl văzu pe Mac cuibărit strâns la pieptul mamei sale și dormind adânc.

– Serena nu a reușit să se apropie suficient de Diana cât să o iscodească despre ce o supăra, interveni Justin.

– Eu nu iscodesc, replică Serena, apoi rânji. Prea mult. Faci schițe casei. Pot să văd?

Îndatoritoare, Gennie îi dădu carnetul de schițe. În timp ce Serena îl studia, Justin luă mâna lui Gennie.

– Cum ești?

Știa la ce se referea. Ultima dată când îl văzuse fusese la înmormântarea Angelei. Vizita fusese scurtă, discretă și foarte importantă pentru ea. În timpul relativ scurt de când se cunoșteau, Justin devenise o parte vitală a familiei ei.

– Mai bine, îi spuse ea. Sincer. Trebuia să stau departe de familie o vreme – și de îngrijorarea lor tăcută, permanentă. Asta m-a ajutat. Se gândi la Grant și zâmbi. Multe lucruri m-au ajutat.

– Ești îndrăgostită de el, afirmă Justin.

– Acum cine iscodește? întrebă Serena.

– Era o simplă observație, replică el. Asta e cu totul altceva. Te face fericită? întrebă el, apoi își trase soția de păr. Acum chiar că am iscodit-o, remarcă el.

Gennie râse și își puse creionul în spatele urechii.

– Da, mă face fericită – și mă face nefericită. Astea fac parte toate din întreg, nu-i așa?

– O, da. Serena își sprijini capul de umărul soțului ei. Îl văzu pe Grant ieșind pe ușa din față. Gennie, spuse ea, punând o mână pe brațul ei. Dacă se mișcă prea încet, cum se întâmplă cu unii bărbați, adăugă ea aruncându-i o privire cu subînțeles lui Justin, am o monedă pe care am să ți-o împrumut.

Văzând expresia nedumerită a lui Gennie, chicoti.

– Adu-mi aminte de ea cândva.

Își petrecu brațul pe sub cel al lui Justin și se îndepărtară, sugerând să meargă să vadă dacă folosea cineva piscina. Gennie îl auzi pe Justin murmurând ceva ce o făcu pe Serena să izbucnească într-un râs jos, delicios.

Erau familie, își spuse ea. Era minunat că dăduse peste familie aici. Familia ei și a lui Grant.

Exista aici o legătură ce avea să îl împingă, poate, puțin mai aproape de ea. Fericită, traversă în fugă pajiștea pentru a-i ieși în întâmpinare.

El o prinse când, cu răsuflarea tăiată, se aruncă în brațele lui.

- Ce-i asta?

- Te iubesc! îi spuse ea râzând. Mai e ceva?

Brațele lui se strânseră în jurul ei.

- Nu.

capitolul 11

Viața lui Gennie fusese întotdeauna plină de oameni, de diverse persoane din diferite clase sociale. Dar nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni comparabil cu clanul MacGregor. Înainte să se apropie sfârșitul de weekend avea deja impresia că îi cunoștea de o veșnicie. Daniel era zgomotos, lăudăros și viclean - și atât de moale când era vorba de familia lui încât risca să se topească. Era evident că toți îl adorau suficient cât să îl lase să creadă că îi manipula.

Anna era caldă și calmă ca o scurtă ploaie de vară. Și, înțelese Gennie intuitiv, suficient de puternică încât să țină familia laolaltă în orice situație de criză. Cu cea mai blândă mână posibilă, își ducea soțul de nas. Iar el, cu toate strigătele și pufniturile lui, o știa.

Din cea de-a doua generație, considera că Serena și Caine îi semănau cel mai mult. Volatili, franci, emotivi, moșteniseră temperamentul tatălui lor. Însă atunci când se gândea la Alan, i se părea că acel exterior serios și calm pe care îl moștenise de la Anna ascundea o putere enormă... și un temperament vulcanic ce s-ar fi putut dovedi periculos odată dezlănțuit. Își găsise bine perechea în Shelby Campbell.

Tinerii familiei MacGregor își aleseseră parteneri contrastanți - Justin cu secretele și calmul lui de parior, Diana, rezervată și emotivă, Shelby, nestăpânită și inteligentă; împreună alcătuiau un grup fascinant, cu bulboane și curenți interesanți.

Nu îi fu prea greu lui Gennie să îi convingă să pozeze pentru o schiță de familie.

Deși acceptară rapid și în unanimitate, se dovedi cu mult mai dificil să îi aranjeze. Gennie voia să îi vadă în sala tronului, unii așezați, alții stând în picioare, ceea ce stârni nenumărate discuții despre cine și ce avea să facă.

– Eu țin bebelușul, anunță Daniel, apoi își îngustă ochii în caz că voia cineva să i se împotrivească. Anul viitor poți să mai faci una, fetiță, adăugă el, adresându-i-se lui Gennie, când nu întâlni rezistență, iar atunci voi ține doi copilași. Îi zâmbi radios Dianei înainte de a-și muta privirea asupra lui Shelby. Sau trei.

– Ar trebui să-l pui pe tata să stea pe tron – în scaunul lui, se corectă Alan rapid, oferindu-i lui Gennie unul dintre rânjetele lui rare. Ar fi cel mai clar mesaj posibil.

– Exact. Ochii îi dansau veseli, dar își păstră trăsăturile sobre. Și, Anna, tu vei sta așezată lângă el. Eventual ai putea ține una dintre broderiile tale, fiindcă arată atât de firesc.

– Soțiile ar trebui să se așeze la picioarele soților lor, spuse Caine netulburat. Așa e firesc.

Replica lui atrase aprobare generală în rândul bărbaților și un dispreț fățiș din partea femeilor.

– Cred că o să facem o combinație între toate astea – strict în scopuri estetice, spuse Gennie sec peste hărmălaia ce se institui.

Cu simțul de organizare și cuvintele tăioase ale unui sergent de instrucție, începu să îi aranjeze cum voia ea.

– Alan aici... Îl luă de brațe și îl puse între scaunele părinților lui. Și Shelby. O împinse pe Shelby lângă el. Caine, tu așază-te pe podea. Îl trase de mână până când acesta, rânjind, se supuse. Și Diana... Caine își trase soția în jos și o așeză în poala lui înainte ca Gennie să apuce să termine. Da, e bine așa. Justin, tu vii aici cu Rena. Și Grant...

– Eu nu..., dădu el să spună.

– Fă cum ți se spune, băiete, tună Daniel spre el, apoi i se adresă direct nepotului său. Te poți aștepta de la un Campbell să facă probleme.

Mormăind, Grant se duse în spatele scaunului lui Daniel și coborî spre el o privire posomorâtă.

– E ceva când apare un Campbell într-un portret de familie al clanului MacGregor.

– Doi Campbell, se grăbi Shelby să îi amintească fratelui ei. Și cum va reuși Gennie să deseneze și să pozeze în același timp?

Chiar în clipa în care Gennie îi aruncă o privire surprinsă, răsună vocea tunătoare a lui Daniel.

– O să se deseneze ulterior. E o fată deșteaptă.

– În regulă, consimți ea, încântată de provocare și de gândul de a fi inclusă în scena de familie. Acum relaxați-vă, nu va dura teribil de mult – și nu e ca la o fotografie, să trebuiască să stați perfect nemișcați. Se instală pe capătul canapelei și începu, folosind micul șevalet portabil pe care și-l adusese cu ea. Sunteți un grup foarte colorat, decise ea, alegând din trusă un creion colorat. Va trebui să refacem scena în ulei la un moment dat.

– Da, vom dori un tablou pentru galerie, nu-i așa, Anna? Unul mare. Daniel rânji la acest gând, apoi se lăsă pe spate, ținând bebelușul în scobitura cotului. Apoi Alan va avea nevoie să i se facă portretul după ce se va instala la Casa Albă, adăugă el cu satisfacție.

În timp ce Gennie schița, Alan îi aruncă tatălui său o privire blândă.

– E puțin prematur să comanzi un astfel de tablou de pe acum.

Brațul lui se încolăci în jurul lui Shelby și rămase acolo.

– Ha! exclamă Daniel și gâdilă bărbia nepotului său.

– Ți-ai dorit dintotdeauna să pictezi, Gennie? o întrebă Anna, trecându-și distrată acul prin broderia la care lucra.

– Da, cred că da. Cel puțin nu țin minte să îmi fi dorit vreodată să fac altceva.

– Caine își dorea să devină doctor, rememoră Serena cu un zâmbet inocent. Cel puțin asta le spunea tuturor fetițelor.

– Era o aspirație naturală.

Caine se apără, ridicând o mână pe genunchiul mamei sale, în timp ce brațul lui o ținea ferm pe Diana lângă el.

– Grant a încercat o altă abordare, își aminti Shelby. Cred că avea vreo paisprezece ani când a convins-o pe Dee-Dee O'Brian să îi pozeze – nud.

– Aia a fost strict în scopuri artistice, replică el, când Gennie îl privi cu o sprânceană ridicată. Și aveam cincisprezece ani.

– Studiul de nud e o parte esențială a oricărui curs de artă, spuse Gennie, reîncepând să schițeze. Îmi amintesc de un anumit model masculin... Se întrerupse când Grant își îngustă ochii. Ah, expresia aia posomorâtă ți se potrivește mănușă, Grant, încearcă să nu o pierzi.

– Deci și tu desenezi, băiete?

Daniel îi aruncă o privire speculativă. Îl interesa în mod deosebit fiindcă nu reușise încă să smulgă nici de la Grant, nici de la Shelby cum își câștiga Grant existența.

– O mai fac din când în când.

– Ești artist, deci?

– Eu nu... pictez, spuse Grant, sprijinindu-se de scaunul lui Daniel.

– E excelent când un bărbat și o femeie au interese comune, începu Daniel pe un ton august. Asigură o căsnicie solidă.

– Nici nu vă pot spune de câte ori m-a asistat Daniel la intervențiile mele chirurgicale, interveni Anna blând.

El pufni.

– Am spălat destui genunchi însângerați la vremea mea cât i-am crescut pe ăștia trei.

– Și a mai fost și episodul acela când Rena i-a spart nasul lui Alan, completă Caine.

– Ar fi trebuit să fie nasul tău, îi aminti sora lui.

– Asta nu a făcut să doară mai puțin.

Alan își mută privirea asupra surorii lui, în timp ce soția lui pufni în râs, deloc impresionată.

– Cum se face că Rena i-a spart nasul lui Alan și nu știe? vru Diana să știe.

– Eu m-am ferit, îi spuse Caine.

Gennie îi lăsă să discute în timp ce îi schiță. Erau un grup interesant, își spuse ea din nou, ascultându-i cum se certau – și se apropiau aproape imperceptibil unii de alții. Grant îi spuse ceva lui Shelby, făcând-o întâi să fumege, apoi să râdă. Se eschivă de la o altă întrebare iscoditoare a lui Daniel printr-un non-răspuns, apoi făcu un comentariu deosebit de reușit privind secretarul de presă, ceea ce îl făcu pe Alan să izbucnească în hohote asurzitoare de râs.

Per ansamblu, își spuse Gennie, alegând un alt creion colorat, se potrivea între ei ca și cum ar fi fost de la bun început unul de-al lor. Spiritual, sociabil, docil – și totuși și-l putea imagina singur pe stânca lui, mârâind spre oricine ar fi ajuns din greșeală în zona lui. Se schimbase pentru a se adapta situației, dar nu pierduse nimic din cine era el. Era docil fiindcă alegea el să fie și cu asta, basta.

Aruncând o ultimă privire spre ceea ce realizase, își mângâli semnătura în colț.

– Gata, anunță ea, apoi întoarse desenul spre întregul grup. Clanul MacGregor și prietenii lor.

O înconjurară cu toții, râzând, fiecare având o opinie foarte fermă despre cât de bine semănau ceilalți. Gennie simți o mână pe umărul ei și știu, fără a se uita, că era Grant.

– E superb, murmură el, studiind felul în care se desenase și pe ea lângă el. Se aplecă și o sărută pe ureche. Și la fel ești și tu.

Gennie râse, iar sentimentul prețios de apartenență îi rămase în suflet preț de câteva zile.

Septembrie se prelungi în vara indiană – o perioadă splendidă, de aur, când florile câmpului încă mai înfloreau, iar tufele de afine ardeau în roșu. Gennie picta oră după oră, descoperind toate colțurile și ungherele

din Windy Point. Rutina lui Grant se modificase atât de subtil încât nu observă nici o clipă. Lucra mai puține ore, dar mai intens. Pentru prima dată după mulți ani, tânjea lacom după companie. Compania lui Gennie.

Ea picta, el desena. Apoi se întâlneau. Unele nopți și le petreceau în imensul pat cu pene din căsuța ei, cufundați împreună în mijlocul lui. Alteori dimineața îi prindea în clădirea farului, în țipăt de pescăruși și bubuit de valuri. Ocazional o surprindea apărând pe neașteptate în timp ce lucra, uneori aducând și o sticlă de vin – uneori venind cu o pungă de chipsuri de cartofi.

O dată îi adusese un buchețel de flori de câmp. Fusese atât de înduioșată încât plânsese la vederea lor, până când, frustrat, el o trăsese în căsuță și făcuse dragoste cu ea.

Fu o perioadă de liniște pentru amândoi. Zilele calde, nopțile răcoroase, văzduhul albastru – toate contribuiau la senzația de seninătate – sau poate de așteptare.

– E perfect! strigă Gennie peste sunetul motorului în timp ce barca lui Grant spinteca marea. Mă simt ca și cum am putea merge astfel tocmai până în Europa.

El râse și îi ciufuli părul spulberat de vânt.

– Dacă mi-ai fi zis mai devreme, aș fi făcut plinul de combustibil.

– O, nu fi atât de practic, imaginează-ți, insistă ea. Am putea fi în larg zile la rând.

– Și nopți. Se aplecă și îi prinse lobul urechii între dinți. Nopți cu lună plină, bântuite de rechini.

Ea râse încet și își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe pieptul lui.

– Cine pe cine va proteja?

– Noi, scoțienii, suntem prea ațoși. Rechinii probabil preferă ceva mai fraged – limba lui se strecură în urechea ei – cum ar fi niște delicatese franțuzești.

Cu un fior de plăcere, Gennie se sprijini de el, privind cum barca își croia drum printre valuri.

Soarele coborâse mult spre apus; vântul îi biciuia, plin de sare și de mare. Însă căldura încă se făcea simțită. Ocoliră una dintre insulițele pietroase și pustii și priviră pescărușii înălțându-se în văzduh. În depărtare, Gennie

văzu câteva dintre bărcile pescarilor de homari pornind cu un pufăit înapoi spre portul din Windy Point.

Geamandurile cu clopot zăngăniră cu o precizie solidă.

Poate că vara nu avea să se sfârşească niciodată cu adevărat, îşi spuse ea, deşi zilele deveneau tot mai scurte, iar dimineaţa aceea adusese o urmă de îngheţ. Poate că aveau să rămână în larg pentru totdeauna, fără responsabilităţi care să îi cheme înapoi, fără o vocaţie care să îi sâcâie. Gennie se gândi la expoziţia pe care se angajase să o organizeze în noiembrie. New York-ul era prea departe, cerul gri şi copacii goliaşi ai lunii noiembrie prea distanţi. Dintr-un motiv de neînţeles, Gennie simţea că era de o importanţă vitală să se gândească la prezent, la acel moment. Atât de multe se puteau întâmpla în două luni. Nu se îndrăgostise în doar o fracţiune din acel timp?

Plănuise să fie înapoi în New Orleans deja. Acolo probabil era cald şi umed. Străzile erau aglomerate, traficul, sufocant. Soarele se strecura prin dantelăria balconului ei, proiectând desene pe pământ. Simţi un junghi de dor de casă. Iubea oraşul – mirosurile lui intense, farmecul lui de lume veche şi agitaţia de lume nouă. Însă îi plăcea la nebunie şi aici – impresia de spaţiu gol, stâncile zimţate şi marea nesfârşită.

Aici se afla Grant, iar asta conta cel mai mult. Putea renunţa la New Orleans pentru el dacă asta şi-ar fi dorit. O viaţă aici, cu el, ar fi fost atât de uşor de construit. Şi copii...

Se gândi la vechea casă ţărănească, goală, dar aşteptând sub geamurile farului. În camerele mari şi aerisite ar fi fost loc suficient pentru copii. Ar fi putut să îşi amenajeze un studio la etaj, iar Grant ar fi putut să se refugieze în farul lui de fiecare dată când îşi dorea solitudine. Când venea momentul să organizeze o expoziţie, avea să-l poată ţine de mână pe Grant, şi poate că emoţiile şi teama s-ar fi spulberat în cele din urmă. Ar fi plantat flori – tufe bogate şi înalte de muşcate, panseluţe cu petale catifelate şi narcise care ar fi înflorit şi s-ar fi înmulţit în fiecare primăvară. Noaptea

ar fi putut asculta marea și respirația uniformă a lui Grant lângă ea.

– Ce faci, adormi?

Se aplecă să o sărute pe creștet.

– Doar visam, murmură ea. Nu erau decât vise, deocamdată. Aș vrea ca vara să nu se mai sfârșească.

Grant simți un fior și o strânse mai aproape.

– Trebuie să se întâmple la un moment dat. Îmi place marea iarna.

Dar Gennie avea să fie tot acolo cu el și atunci? se întrebă el. O dorea în viața lui și totuși nu simțea că ar fi putut să o rețină. Nici nu simțea că ar fi putut să plece cu ea. Viața lui era atât de strâns înfășurată în nevoia lui de solitudine, încât știa că ar fi pierdut o parte din el dacă s-ar fi deschis prea mult. Ea își trăia viața în lumina reflectoarelor. Cât de mult ar fi pierdut ea dacă i-ar fi cerut să se închidă? Cum ar fi putut să-i ceară așa ceva? Și totuși îi era imposibil să își imagineze cum ar fi fost să trăiască fără ea.

Grant își spuse că nu ar fi trebuit să lase ca lucrurile să ajungă atât de departe. Își spuse că nu ar fi renunțat la nici o clipă din timpul pe care îl petrecuse cu ea. În sufletul lui continuă să se dea o bătălie între două extreme. Când o lăsa să plece, când o zăvora lângă el. Când își relua vechea viață, când o implora să rămână.

Întorcând barca spre țărm, văzu soarele străpungând apa. Nu, vara nu ar fi trebuit să se termine niciodată. Dar avea să se întâmple.

– Ești tăcut, murmură Gennie, când el opri motorul și lăsă barca să alunece spre doc.

– Mă gândeam. Sări din barcă pentru a lega parâma, apoi se întinse după ea. Că nu îmi pot imagina locul ăsta fără tine.

Gennie tresări, aproape pierzându-și echilibrul când păși pe ponton.

– E... aproape că a devenit acasă pentru mine.

Grant coborî privirea spre mâna pe care o ținea într-a lui – acea mână frumoasă și capabilă de artist.

– Povestește-mi despre locuința ta din New Orleans, îi ceru el pe neașteptate, când porniră amândoi pe scândurile de lemn nesigure.

– Se află în Cartierul Francez. Din balconul meu se vede Jackson Square, cu lojele artiștilor peste tot și turiștii și studenții îmbulzindu-se. E un loc gălăgios. Râse, amintindu-și. Mi-am izolat fonic studioul, dar uneori cobor doar ca să ascult oamenii și muzica.

Se cățărară pe bolovanii aspri și nu se mai auzi nimic în afară de mare și pescărușii.

– Uneori, noaptea, îmi place să ies să mă plimb, ascultând pur și simplu cântecele ce răsună din praguri. Inspiră adânc aerul înțepător și sărat. Miroase a whisky și a Mississippi, și a mirodenii.

– Ți-e dor de oraș, murmură el.

– Sunt plecată de multă vreme. Porniră spre far împreună. Am plecat – poate că am fugit – cu aproape șapte luni în urmă. Era prea mult din Angela acolo, și nu eram în stare să îi înfrunt prezența. E ciudat că trecusem cu bine peste un an, deși avusesem grijă să fiu cufundată până la gât în muncă. Apoi m-am trezit într-o dimineață și nu am mai suportat gândul de a fi acolo, știind că ea nu era – că nu avea să mai fie niciodată. Oftă. Poate că atât de mult a durat până s-a risipit complet șocul. Când am ajuns în punctul în care eram nevoită să mă forțez să circul cu mașina prin oraș, mi-am dat seama că am nevoie de puțină distanță.

– Va trebui să te întorci, spuse Grant sec, și să înfrunți realitatea.

– Am făcut-o deja. Așteptă până deschise ușa. Am înfruntat-o, da, deși încă îmi lipsește teribil de mult. New Orleans va fi cu atât mai special fiindcă mi-a rămas atât de mult din ea acolo. Locurile ne pot ține prizonieri, cred. Când păși înăuntru, îi zâmbi. Locul ăsta te ține pe tine.

– Da. I se păru că simțea iarna furișându-se tot mai aproape și o trase în brațele lui. Îmi oferă ceea ce îmi trebuie.

Gennie coborî genele, ochii ei devenind două fante cu pupilele de un verde-deschis și strălucitor.

– Dar eu?

Grant îi strivi gura cu a lui cu atâta disperare încât Gennie fu zdruncinată – nu de forța gestului, ci de emoția ce părea să explodeze din el fără avertizare. Îi cedă fiindcă părea să fie ceea ce aveau nevoie amândoi. Iar când o făcu, el se dădu înapoi, chinuindu-se să se stăpânească. Gennie era atât de mică – îi era dificil să își amintească acest lucru când se afla în brațele lui. Îi era frig. Și Doamne, cât de tare avea nevoie de ea!

– Vino sus, îi murmură el.

Ea urcă în tăcere, conștientă că, deși atingerile și tonul lui erau blânde, starea lui de spirit era instabilă. Acest lucru o intriga și o stârnea în același timp. Tensiunea din el părea să crească în salturi uriașe pe măsură ce urcau spre dormitor. „E ca prima dată", își spuse ea, cutremurându-se odată de nerăbdare. „Sau ca ultima."

– Grant...

– Nu vorbi.

O împinse pe pat, apoi îi scoase pantofii. Deși mâinile lui își doreau să gonească, să posede, le forță să rămână lente și ușoare. Așezându-se lângă ea, Grant și le puse pe umerii ei, apoi coborî pe brațele ei în timp ce își atinse gura de a ei.

Sărutul fu ușor, aproape în glumă, dar Gennie simți pasiunea torențială, vibrantă, de dincolo de el. Trupul lui rămase tensionat chiar în timp ce o mușcă mărunt, trăgându-i buza de jos în gura lui, dezmierdând-o cu degetul mare peste încheieturile mâinilor.

Nu era într-o dispoziție blândă, însă se străduia să fie blând. Gennie simți pe el mirosul mării, evocându-i amintiri de la acea primă întâlnire tumultoasă a trupurilor lor, când făcuseră dragoste pe iarbă, printre fulgere și trăsnete. Era ceea ce îi trebuia și acum. Și, descoperi ea, când pulsul începu să îi bubuie sub degetele lui, era ceea ce îi trebuia și ei.

Trupul ei nu se topi, ci se tensionă ca un arc. Sunetul pe care îl scoase nu fu un oftat, ci un geamăt, când îl trase spre ea și își apăsă agresiv gura deschisă peste a lui.

Apoi el deveni ca un fulger, un foc incandescent, o furie rece, când o strivi sub el pe pat. Mâinile lui

înnebunită, căutând, găsind, trăgându-i hainele ca și cum nu ar fi reușit să o atingă suficient de repede. Controlul lui cedă și, ca într-o reacție în lanț, cedă și al ei, până se treziră încleștați într-o îmbrățișare ce trăda întreaga violență a iubirii.

Se supuseră reciproc unui șir nesfârșit de porunci neînduplecate. Degetele apăsau, gurile răvășeau. Hainele erau smulse într-un uragan de nerăbdare de a poseda pielea fierbinte și umedă. Atingerea nu îi mai mulțumea, se grăbeau să guste tot ceea ce era fin și umed, și sărat de la mare și de la pasiunea lor comună.

Dorințe întunecate și violente, un infern de pofte; se abandonară și unora și altora, luând unul de la celălalt. Iar ceea ce se lua se refăcea, din nou și din nou, iubindu-se cu energia fără limite născută din disperare. Trupul ei căzu sub degetele lui nerăbdătoare. Trupul lui fu cucerit de gura ei avidă. Controlul nu mai era în mâinile nici unuia dintre ei, ci se lăsau mânați de impulsurile primitive care îi răscoleau sălbatic.

Răsuflarea sacadată, gâfâită, pielea ce tremura la atingere, gusturi întunecate și încinse, mirosul mării și al dorinței – toate acestea le încețoșară mințile, făcându-i în același timp victime și cuceritori. Privirile li se întâlniră o dată, și fiecare dintre ei se văzu prizonier în mintea celuilalt. Apoi începură să se miște în același ritm, gonind spre delirul absolut.

De-abia se iviseră zorile când Gennie se trezi. Lumina era trandafirie și caldă, dar geamul era acoperit de o pojghiță subțire de gheață. Își dădu seama imediat că era singură; atingând așternuturile de lângă ea, constată că erau reci. Trupul îi era satisfăcut după noaptea îndelungată de iubire, dar se ridică în capul oaselor și îl strigă pe nume. Simplul fapt că se trezise înaintea ei o îngrijora – întotdeauna ea era cea care se trezea prima.

Gândindu-se la starea lui de spirit din seara precedentă, nu știu dacă să se încrunte sau să zâmbească. Nevoia lui urgentă nu pălise nici o clipă. Din nou și din nou, se întorsese spre ea și de fiecare dată făcuseră dragoste în aceeași notă sălbatică, disperată. Odată,

când mâinile și gura lui goniseră peste trupul ei – peste tot – avusese impresia că părea hotărât să își întipărească în minte tot ceea ce era ea, ca și cum avea de gând să plece, luând cu el doar amintirea ei.

Clătinând din cap, Gennie coborî din pat. Erau gânduri neghioabe; Grant nu avea de gând să plece nicăieri. Dacă se trezise devreme era din cauză că nu putuse dormi și nu voise să o deranjeze. Cât și-ar fi dorit să o fi făcut.

„Doar a coborât la bucătărie", își spuse ea, ieșind pe coridor. „E așezat la masa din bucătărie, bând cafea și așteptându-mă." Dar când ajunse la scări, auzi radioul, discret și indistinct.

Nedumerită, ridică privirea. Sunetul se auzea de deasupra ei, nu de jos.

Ciudat, își spuse ea; nu își imaginase că folosea vreodată etajul doi. Grant nu îi spusese niciodată nimic. Împinsă de curiozitate, Gennie începu să urce scările în spirală. Radioul se auzi tot mai tare pe măsură ce se apropia, deși buletinul de știri era dat încet și părea sinistru de nelalocul lui în farul cufundat în tăcere. În afară de acel weekend petrecut în casa familiei MacGregor, vara ei fusese petrecută în întregime pe insulă și învăluită exclusiv în prezența lui Grant.

Se opri în pragul unei încăperi scăldate în lumina soarelui. Era un studio. Grant căutase lumina dinspre nord și spațiul. Privirea ei alunecă rapid peste rafturile pline cu ziare și reviste, peste televizor și peste singura canapea deformată. Nu erau șevalete, nici pânze, dar era cuibul unui artist.

Grant se afla la masa de lucru, cu spatele spre ea. Gennie detectă un miros aparte – cerneală, își dădu ea seama, și poate și o urmă de lipici. În dulapul închis cu sticlă de lângă el se afla o mare varietate de instrumente bine organizate.

Era arhitect? se întrebă ea derutată. Nu, nu se potrivea și cu siguranță nici un arhitect nu ar fi rezistat tentației de a-și folosi abilitățile pe casa țărănească aflată atât de aproape. Grant bombănea în barbă, aplecat asupra muncii lui. Poate că imaginea ar fi făcut-o să zâmbească

dacă nu ar fi fost atât de nedumerită. Când mișcă mâna, văzu că ținea o pensulă de artist – din păr de samur și foarte scumpă. Și o ținea cu ușurința născută dintr-un exercițiu îndelungat.

Dar el spusese că nu picta, își aminti Gennie încurcată. Nu părea să picteze – și de ce ar fi avut nevoie un pictor de un compas și un teu? Oricum nu puteai picta cu fața spre un zid, în orice caz, dar... ce anume făcea?

Înainte să apuce să spună ceva, Grant ridică fruntea. În oglinda din fața lui, privirile li se întâlniră.

Nu putuse să doarmă. Nu putuse să stea lângă ea fără să o dorească. Cumva, peste noapte, reușise să se convingă că era mai bine să își vadă fiecare de viața lui. Și că putea supraviețui despărțirii.

Gennie trăia într-o altă lume, nu doar într-un alt colț al țării. Strălucirea făcea parte din viața ei – strălucirea și mulțimile, și celebritatea. Simplitatea era parte din viața lui – simplitatea și singurătatea, și anonimatul. Cele două erau imposibil de combinat.

Se ridicase din pat în întuneric, amăgindu-se singur că putea lucra. După aproape două ore de frustrare, începea să vadă rezultate. Dar acum Gennie ajunsese și aici, într-un colț din ultima părticică din el pe care fusese hotărât să o țină departe de ea. După ce pleca, își dorise să îi rămână măcar acel sanctuar.

Prea intrigată pentru a-i observa iritarea, Gennie traversă încăperea.

– Ce faci?

El nu îi răspunse când ea se opri lângă el, coborând o privire încruntată spre hârtia prinsă pe planșa de lucru. Era străbătută în lung și în lat de linii albastru-deschis și împărțită în secțiuni. Chiar și atunci când văzu desenele în peniță și cerneală ce începuseră să capete formă în prima secțiune, tot nu fu sigură ce avea sub ochi.

Cu siguranță nu o schiță tehnică, reflectă ea. Ceva mecanic... un tip de artă comercială, poate? Fascinată, se aplecă puțin mai aproape asupra primei secțiuni. Apoi recunoscu silueta.

– Oh! Benzi desenate. Încântată de descoperire, se apropie și mai mult. O, dar asta e o serie pe care

am văzut-o de sute de ori. Îmi place la nebunie! Râse și își împinse părul peste umăr. Ești caricaturist.

– Așa e.

Nu voia ca Gennie să fie impresionată sau încântată. Era pur și simplu ocupația lui și nimic mai mult.

Și înțelese că dacă nu o alunga atunci, azi, nu avea să o mai poată face vreodată. Cu mișcări studiate, puse jos pensula.

– Deci așa se pregătește așa ceva, continuă ea, fascinată de idee, fermecată de ea. Liniile astea albastre pe care le-ai trasat pe hârtie sunt pentru perspectivă? Cum îți vin idei pentru așa ceva șapte zile pe săptămână?

Grant nu voia ca ea să înțeleagă. Dacă înțelegea, i-ar fi fost aproape imposibil să o alunge din viața lui.

– Asta e munca mea, spuse el sec. Sunt ocupat, Gennie. Am un termen de predare de respectat.

– Îmi pare rău, dădu ea să spună din reflex, apoi surprinse expresia rece și distantă din ochii lui. Își dădu brusc seama că îi ascunsese acest lucru, această parte esențială din viața lui. Nu îi spusese – mai mult, făcuse un efort ca ea să nu afle. O durea, descoperi ea, când plăcerea inițială se stinse. O durea ca naiba. De ce nu mi-ai spus?

Grant se așteptase la acea întrebare, dar nu mai era sigur că avea răspunsul. În schimb, ridică din umeri.

– Nu am avut ocazia.

– Nu ai avut ocazia, repetă ea calm, fixându-l cu privirea. Nu, presupun că ai avut tu grijă să nu apară. De ce?

Putea să îi explice că era un obicei adânc înrădăcinat în el? Putea să îi împărtășească adevărul esențial că se obișnuise să păstreze acel secret, și aproape orice altceva, doar pentru el, încât o făcuse fără a se gândi? Că apoi continuase să o facă într-un fel de apărare automată. Dacă păstra acest lucru doar pentru el, ar fi însemnat că nu îi oferise totul – fiindcă gândul de a-i oferi totul îl înspăimânta. Nu, era prea târziu pentru explicații. Era timpul să își amintească politica lui de a refuza să dea explicații oricui.

– De ce ar fi trebuit să-ți spun? replică el. Asta e munca mea, nu are nici o legătură cu tine.

Culoarea dispăru brusc de pe chipul ei, dar Grant, întorcându-se să coboare de pe scăunel, nu o văzu.

– Nu are nici o legătură cu mine, repetă Gennie în șoaptă. Munca ta e importantă pentru tine, nu-i așa?

– Bineînțeles că da, se răsti Grant. E profesia mea. Ceea ce sunt eu.

– Da, așa mă gândesc și eu. Simți răceala inundând-o până o lăsă complet amorțită. M-ai primit în patul tău, dar nu și în asta.

Lovit, Grant se întoarse furtunos spre ea. Privirea rănită din ochii ei se dovedi a fi cel mai dificil lucru pe care îl înfruntase vreodată.

– Ce naiba are de-a face una cu alta? Ce te interesează pe tine cum îmi câștig eu existența?

– Nu mi-ar fi păsat cu ce te ocupi. Nu mi-ar fi păsat dacă nu ai fi făcut absolut nimic. M-ai mințit.

– Nu te-am mințit niciodată! strigă el.

– Poate nu înțeleg eu demarcația fină dintre minciună și rea-credință.

– Ascultă, munca mea e ceva privat. Așa vreau eu să fie. Explicația se revărsă tumultoasă din el, fără voia lui, furioasă și fierbinte. O fac fiindcă iubesc să o fac, nu fiindcă sunt nevoit, nici fiindcă aș avea nevoie de recunoaștere. Recunoașterea e ultimul lucru pe care mi-l doresc, adăugă el, în timp ce ochii i se întunecară de mânie. Eu nu țin cursuri sau seminarii și nici nu dau interviuri presei fiindcă nu vreau să-mi sufle nimeni în ceafă. Aleg anonimatul exact așa cum tu alegi să te expui, fiindcă asta funcționează pentru mine. Asta e arta mea, asta e viața mea. Și intenționez să o păstrez complet neschimbată.

– Înțeleg. Era încremenită de durere, zdruncinată de frig. Gennie înțelegea suferința suficient de bine ca să știe ce simțea. Iar dacă mi-ai fi spus, dacă mi-ai fi împărtășit acest secret, ar fi însemnat să te expui. Adevărul e că nu ai avut încredere în mine. Nu ai avut încredere că îți voi păstra prețiosul secret sau îți voi respecta prețiosul stil de viață.

– Adevărul este că stilurile noastre de viață sunt complet opuse. Durerea îl sfâșie. O alunga din viața lui, simțea clar acest lucru. Și chiar în timp ce o împingea tot mai departe, tânjea să o aducă înapoi. E imposibil să amestecăm nevoile tale și nevoile mele și să ieșim întregi din asta. Nu are nici o legătură cu încrederea.

– Întotdeauna are legătură cu încrederea, replică ea.

Grant o privea acum așa cum o făcuse prima dată – mânios, ca un străin distant care nu își dorea decât să fie lăsat în pace. Acum ea îi încălca teritoriul, așa cum o făcuse cu o viață în urmă, în timpul unei furtuni. Atunci, cel puțin, nu îl iubise.

– Ar fi trebuit să înțelegi cuvântul iubire înainte de a-l folosi, Grant. Sau poate ar fi trebuit să înțelegem fiecare cum privește celălalt lumea. Vocea îi redevenise calmă, neclintită ca o stâncă, așa cum era doar când se controla din răsputeri. Pentru mine iubirea înseamnă încredere și compromis, și dorință. Aceste lucruri nu ți se aplică și ție.

– La naiba, nu-mi spune tu cum gândesc. Compromis? îi aruncă el, începând să se învârtă prin încăpere. Ce fel de compromis am fi putut să facem? Ai fi fost dispusă să te căsătorești cu mine și să te îngropi aici? Pe toți dracii, știm amândoi că presa ți-ar fi prins urma la un moment dat, chiar dacă tu ai fi putut să înduri. Te-ai fi așteptat să mă mut în New Orleans până s-ar fi ales praful de munca mea, iar eu mi-aș fi pierdut pe jumătate mințile din disperarea de a scăpa?

Se răsuci din nou spre ea, întorcând spatele ferestrei dinspre est, ceea ce făcu soarele ce răsărea să se reverse scânteietor în jurul lui.

– Cât ar fi durat până când cineva ar fi devenit suficient de curios cât să își bage nasul în viața mea? Am motive pentru care țin asta doar pentru mine, naiba s-o ia de treabă, și nu e cazul să le explic.

– Nu, nu e cazul. Nu avea să plângă, își spuse ea, fiindcă odată ce începea nu avea să se mai poată opri vreodată. Dar nici nu vei afla niciodată răspunsul la vreuna dintre aceste întrebări, așa-i? Fiindcă nu te-ai obosit niciodată să mi le împărtășești. Nu mi-ai împărtășit

întrebările și nu mi-ai împărtășit motivele. Presupun că ăsta e un răspuns destul de limpede.

Se întoarse și ieși din încăpere, coborând scările lungi în spirală. Nu începu să alerge decât când ajunse afară, în frigul dimineții.

capitolul 12

Gennie își privi cărțile și reflectă. Avea un nouă și un opt. Ar fi trebuit să joace prudent cu șaptesprezece; o nouă carte ar fi însemnat să își asume un risc prostesc. Viața era plină de ele, decise ea, și îi făcu semn dealerului. Cartea de patru pe care o trase o făcu să zâmbească ironic. Cine avea noroc la cărți...

Ce căuta așezată la o masă de blackjack la șapte și un sfert într-o dimineață de duminică? Ei bine, își spuse ea, era cu siguranță o modalitate convenabilă de a-și petrece timpul. Mai productivă decât să se tot plimbe prin cameră sau să lovească într-o pernă. Deja se săturase de ambele activități. Însă, cumva, norocul de care se bucurase de o oră încoace nu îi îmbunătățise starea de spirit. În mod sadic, ar fi preferat să fi pierdut usturător.

Astfel ar fi avut un motiv în plus prin care să își justifice depresia.

Agitată, își strânse fisele și își băgă în geantă câștigurile. Poate avea să reușească să le piardă mai târziu la masa de zaruri.

În tot cazinoul nu mai erau decât o mână de oameni acum. O doamnă în vârstă, foarte mărunță, era așezată pe un scăunel în fața unui slot machine, introducând sistematic monede de douăzeci și cinci de cenți. Ocazional, Gennie auzea zăngănitul monedelor vărsându-se pe tavă. Mai târziu încăperea gigantică și destul de elegantă avea să se umple de lume, iar atunci Gennie ar fi putut să se piardă în fum și gălăgie. Dar deocamdată ieși pe holul mare de sticlă și privi marea.

Era acesta motivul pentru care venise aici în loc să se întoarcă acasă, așa cum intenționase? Când își aruncase în mașină valiza și echipamentul pentru pictură,

singurul ei gând fusese să ajungă înapoi în New Orleans şi să îşi reia viaţa. Făcuse ocolul aproape înainte de a deveni conştient de el. Însă acum că se afla aici, acum că se scurseseră două săptămâni de când sosise, nu reuşea să îşi ia inima în dinţi şi să facă o plimbare pe plajă. Putea să o privească, da, şi putea să o asculte. Dar nu putea să meargă la ea.

De ce se tortura astfel? se întrebă ea nefericită. De ce insista să rămână aproape de ceva ce avea să-i amintească pentru totdeauna de Grant? Fiindcă, recunoscu ea, indiferent de câte ori îşi spunea că o făcuse, încă nu acceptase despărţirea finală. Îi era la fel de imposibil să se întoarcă la el pe cât îi era de imposibil să meargă până la ţărmul acelei ape albastre-verzui. El o respinsese, iar suferinţa lăsase un gol imens în ea.

„Te iubesc, dar..."

Nu, nu putea înţelege aşa ceva. Dragostea însemna că totul era posibil. Dragostea însemna să faci totul posibil. Dacă dragostea lui ar fi fost reală, ar fi înţeles şi el acest lucru.

Ar fi fost mai bine pentru ea dacă ar fi rezistat impulsului de a-l căuta pe Macintosh în ziar. Atunci nu ar fi văzut acel episod ridicol şi usturător în care Veronica apărea în viaţa lui. O făcuse să râdă, apoi amintirea o făcuse să plângă. Cu ce drept îndrăznea să o folosească în munca lui, când refuzase să i-o împărtăşească? Şi o folosise în repetate rânduri, în zeci de ziare din întreaga ţară, în care cititorii urmăreau povestea de dragoste tot mai intensă a lui Macintosh - implicarea lui până peste cap, îmbătătoare şi năucitoare - cu atrăgătoarea şi seducătoarea Veronica.

Desenele erau amuzante, iar notele de satiră şi cinism le făceau cu atât mai amuzante. Erau umane. Grant luase neroziile şi capcanele îndrăgostirii şi le colorase într-o nuanţă pe care să o poată înţelege orice bărbat sau femeie care trecuse prin aşa ceva. De fiecare dată când citea benzile desenate, Gennie recunoştea ceva ce făcuseră sau ceva ce spusese ea, deşi ştia întotdeauna să sucească acele lucruri într-o perspectivă bizară. În ciuda dorinţei lui de intimitate, Grant continua să împărtăşească

publicului, prin intermediul personajului său, furtuna de emoții prin care trecea.

O făcea să tânjească să îl urmărească zi după zi. Și zi după zi o făcea.

– Te-ai trezit devreme, Gennie?

Când o mână o atinse pe umăr, se întoarse spre Justin.

– Am fost dintotdeauna genul care se trezește devreme, se eschivă ea, apoi îi zâmbi. Am ras tot la mesele tale.

Justin îi zâmbi la rândul lui, cântărind-o din spatele privirii lui ascunse. Era palidă – în continuare la fel de palidă cum fusese când se cazase atât de brusc la hotelul Comanche. Paloarea nu făcea decât să accentueze cearcănele de nesomn de sub ochii ei. Avea o expresie rănită pe care o recunoscu fiindcă era și el profund îndrăgostit. Indiferent ce intervenise între ea și Grant lăsase o urmă adâncă asupra ei.

– Ce-ai zice să luăm micul dejun?

Își strecură un braț în jurul umerilor ei înainte ca ea să apuce să răspundă și începu să o împingă spre biroul lui.

– Chiar nu mi-e foame, Justin, protestă ea.

– Chiar nu ți-a fost foame de două săptămâni. O conduse prin biroul exterior până ajunseră în cel privat, care îi aparținea, apoi apăsă butonul liftului personal. Ești singura verișoară a mea la care chiar țin, Genvieve. Sunt sătul să te văd topindu-te pe picioare sub ochii mei.

– Nu mă topesc! replică ea indignată, apoi își sprijini capul de brațul lui. Nu e nimic mai rău decât compania cuiva în permanență posomorât și ocupat să-și plângă de milă, așa-i?

– E o pacoste nenorocită, consimți el vesel, trăgând-o în liftul privat. De cât m-ai curățat acolo?

Îi luă o clipă să-și dea seama că schimbase subiectul.

– O, nu știu – cinci, șase sute.

– Pun micul dejun pe nota ta de plată, spuse el, când ușile se deschiseră spre apartamentul ocupat de el și Serena.

Râsul ei îl bucură la fel de mult ca îmbrățișarea pe care i-o oferi.

– Tipic bărbătesc, spuse Serena, intrând în cameră. Apari în zorii zilei, la brațul unei femei frumoase, în timp ce soția ta stă acasă și schimbă scutecele copilului.

Mac, ocupat să bolborosească, stătea sprijinit de umărul ei.

Justin îi rânji.

– Nu e nimic mai rău decât o femeie geloasă.

Arcuindu-și sprâncenele elegante, Serena se apropie și mută bebelușul în brațele lui.

– E rândul tău, spuse ea zâmbind, apoi se prăbuși într-un fotoliu. Lui Mac îi dau dinții, îi explică ea lui Gennie. Și nu rezistă prea eroic.

– Dar tu reziști, îi spuse Justin, în timp ce fiul lor începu să își maseze gingiile dureroase molfăindu-i umărul.

Serena rânji, își strânse picioarele sub ea și căscă larg.

– Am fost asigurată că și asta va trece. Ați mâncat ceva?

– Tocmai am invitat-o pe Gennie să ia micul dejun.

Serena surprinse privirea seacă a soțului ei și înțelese. A spune că o adusese cu forța să mănânce ar fi fost o descriere mai exactă.

– Bun, spuse ea simplu și puse mâna pe telefon. Unul dintre cele mai plăcute lucruri atunci când locuiești într-un hotel e servirea în cameră.

În timp ce Serena comandă micul dejun pentru trei persoane, Gennie începu să se plimbe. Îi plăcea acel apartament – atât de cald, plin de culoare și de personalitate. Dacă avusese vreodată aerul unei camere de hotel, și-o pierduse de mult.

Bebelușul gânguri când Justin se așeză pe canapea să se joace cu el. Vocea joasă și melodioasă a Serenei se adresă angajatului de la bucătăria aflată mult sub ei.

Dacă iubeai suficient, își spuse Gennie apropiindu-se de fereastra ce dădea spre plajă, dacă îți doreai suficient, puteai să îți faci cuibul oriunde. Rena și Justin o făcuseră. Indiferent unde ar fi decis să locuiască și în ce stil, erau o familie. Nu era nimic mai complicat de-atât.

Știa că făceau eforturi comune pentru a avea grijă de copilul lor, pentru a administra cazinoul și hotelul. Erau o echipă.

Existau și momente dificile, era sigură. Erau inevitabile în orice relație – în special într-una dintre două personalități cu voință puternică. Dar treceau peste ele fiindcă fiecare dintre ei era dispus să fie flexibil atunci când era necesar.

Ea nu fusese? New Orleans ar fi devenit un loc de vizitat – venind pentru a-și vedea familia și pentru a retrezi amintiti de demult, dacă ar fi simțit vreodată nevoia. Și-ar fi făcut cuibul pe acea coastă aspră din Maine – pentru el, cu el. Ar fi fost dispusă să ofere atât de mult dacă ar fi fost și el dispus să ofere ceva în schimb. Poate că problema nu se punea că nu ar fi fost dispus. Poate că Grant pur și simplu nu fusese capabil să ofere. Aceasta era realitatea pe care ar fi trebuit să o accepte. Odată ce o făcea, putea închide în sfârșit ușa.

– Oceanul e superb, nu-i așa? spuse Serena din spatele ei.

– Da. Gennie întoarse capul. Mă obișnuisem să îl văd. Desigur, eu am trăit întotdeauna lângă fluviu.

– La asta vrei să te întorci acum?

Gennie se întoarse din nou spre fereastră.

– În cele din urmă, cred că da.

– E alegerea greșită, Gennie.

– Serena, rosti Justin pe un ton de avertizare, dar ea se întoarse spre el cu ochii scânteind și vocea gravă de exasperare.

– La naiba, Justin, e nefericită! Nimic nu se compară cu un bărbat încăpățânat și idiot când e vorba să facă o femeie nefericită, nu-i așa, Gennie?

Cu un râs timid, Gennie își trecu o mână prin păr.

– Nu, nu cred că există nimic.

– Asta funcționează în ambele sensuri, îi aminti Justin.

– Iar dacă bărbatul e suficient de idiot, continuă Serena cu precizie, femeii îi revine sarcina să-i dea un ghiont.

– El nu m-a vrut, spuse Gennie pe nerăsuflate, apoi se opri. Cuvintele o dureau, dar putea să le rostească. Poate era timpul să o facă. Nu cu adevărat, sau, în orice caz, nu suficient. Pur și simplu nu a fost dispus să creadă că există soluții prin care am fi putut rezolva eventualele probleme care ar fi apărut. Refuză să îmi împărtășească lucrurile din viața lui – pare hotărât să nu o facă. Mi-a dat impresîa că noi ne-am apropiat în acel interval scurt de timp fără voia lui. El nu voia să fie îndrăgostit de mine, nu vrea să depindă de nimeni.

Cât timp ea vorbi, Justin se ridică și îl duse pe Mac într-o altă cameră. De dincolo de ușă se auziră tonuri de clopoțel de pe telefonul lui mobil.

– Gennie, începu Justin, revenind în încăpere, tu știi despre tatăl lui Grant și al lui Shelby?

Ea scoase un oftat prelung și se cufundă într-un fotoliu.

– Știu că a murit când Grant avea în jur de șaptesprezece ani.

– A fost asasinat, o corectă Justin și văzu oroarea întunecându-i ochii. Senatorul Robert Campbell. Erai copilă pe atunci, dar poate îți aduci aminte.

Își amintea ceva, vag. Discuțiile, reportajele televizate, procesul... iar Grant fusese de față. Nu îi spusese Shelby că atât ea, cât și Grant fuseseră prezenți când fusese ucis tatăl lor? Omorât chiar în fața ochilor lor.

– O, Doamne, Justin, trebuie să fi fost oribil pentru ei.

– Cicatricile nu se vindecă întotdeauna fără urme, murmură el, ducându-și absent o mână la coaste într-un gest pe care soția lui îl înțelese. Din câte mi-a spus Alan, Shelby a purtat în suflet teama și durerea pentru foarte mult timp. Îmi închipui că nu ar fi putut fi altfel nici pentru Grant. Uneori... Privirea îi alunecă spre Serena. Ți-e teamă să te apropii prea mult, fiindcă atunci poți să pierzi.

Serena veni lângă el și își strecură mâna într-a lui.

– Dar nu înțelegi, și asta e ceva ce mi-a ascuns, Gennie apucă spătarul fotoliului și îl strânse. Suferea pentru

el – pentru băiat şi pentru bărbat. A refuzat să aibă încredere în mine, a refuzat să mă lase să înţeleg. Atâta timp cât există secrete, există distanţă.

– Nu crezi că te iubeşte? întrebă Serena blând.

– Nu suficient, replică Gennie, clătinând violent din cap. Aş muri de foame, dorindu-mi mai mult.

– A sunat Shelby aseară, spuse Serena, în timp ce o bătaie în uşă anunţă micul dejun. Când Justin se duse să deschidă, îi făcu semn lui Gennie să treacă în micuţa zonă de luat masa din faţa ferestrei. Acum câteva zile Grant i-a surprins pe ea şi pe Alan cu o vizită.

– E...

– Nu, o întrerupse Serena, aşezându-se. S-a întors în Maine acum. Mi-a spus însă că a asediat-o cu întrebări. Desigur, ea nu a avut răspunsuri decât după ce a vorbit cu mine şi a aflat că eşti aici.

Gennie se încruntă spre mare şi nu spuse nimic.

– Shelby voia să ştie dacă îl urmăreşti pe Macintosh în ziare. Mi-a luat mai bine de două ore să mă dumiresc de ce m-a întrebat aşa ceva.

Gennie se întoarse cu o privire speculativă căreia Serena îi răspunse cu o expresie neutră.

– Nu sunt sigură că te înţeleg, spuse ea, păzind din reflex secretul lui Grant.

Serena luă bolul cu cafea pe care chelnerul îl lăsase pe masă.

– Doreşti cafea, Veronica?

Gennie râse plină de admiraţie şi dădu din cap.

– Eşti foarte perspicace, Rena.

– Ador jocurile de puzzle, o corectă ea, şi aveam toate piesele.

– Asta a fost ultimul lucru din cauza căruia ne-am certat. Gennie îi aruncă o privire lui Justin când acesta se aşeză. După ce îşi puse lapte în cafea, se mulţumi să se joace cu toarta ceştii. În tot timpul cât am fost împreună, nu mi-a spus niciodată cu ce se ocupă. Apoi, când am descoperit întâmplător, el s-a înfuriat – ca şi cum i-aş fi încălcat intimitatea. Eu eram atât de încântată. Când credeam că nu făcea nimic cu talentul lui,

nu puteam înțelege. Apoi când am aflat că făcea ceva atât de inteligent și solicitant... Se întrerupse, clătinând din cap. Pur și simplu nu m-a lăsat niciodată să intru în sufletul lui.

– Poate nu i-ai cerut suficient de răspicat, sugeră Serena.

– Dacă m-ar respinge din nou, Rena, m-aș face bucăți. Nu e o problemă de orgoliu, sincer. E mai mult o problemă de rezistență.

– Te-am văzut consumată de emoții înaintea fiecărei expoziții, îi aminti Justin. Dar de fiecare dată ai dus-o la bun sfârșit.

– Una e să te expui pe tine și sentimentele tale în fața publicului și alta e să îți asumi riscul ăsta cu o singură persoană, știind că nu ți-ar mai rămâne nimic dacă el te-ar refuza. Am o expoziție anunțată pentru noiembrie, spuse ea, jucându-se cu ouăle de pe farfuria ei. Pe asta trebuie să mă concentrez acum.

– Poate vrei să arunci o privire la asta cât mănânci.

Justin îi puse în față secțiunea de benzi desenate din ziarul pe care îl adusese chelnerul.

Gennie se holbă la ea, nedorindu-și să vadă, incapabilă să reziste. După o clipă i-o luă din mână.

Ediția de duminică era mare și viu colorată. Acest Macintosh însă era cam mohorât și arăta pierdut. Dintr-o singură privire văzu că nuanțele aveau rolul de a sugera depresie și singurătate. Își spuse că Grant știa exact cum să capteze imediat atenția cititorilor și să le ghideze emoțiile.

În prima secțiune Macintosh stătea de unul singur, sprijinindu-și coatele pe genunchi și cu bărbia cufundată în mâini. Aici nu era nevoie de cuvinte sau explicații pentru a proiecta sentimentul de nefericire. Empatia cititorilor era stârnită instant. Cine îl părăsise pe bietul amărât de data asta?

Când cineva bătu în ușă, murmură – nu putea decât să murmure.

– Intră.

Dar nu-și modifică poziția când Ivan, imigrantul rus, intră în încăpere purtând ținuta lui obișnuită de american fanatic – din vest, de data aceasta, cu tot cu cizmele și pălăria de cowboy.

– Hei, Macintosh, am două bilete la meciul de baschet. Să mergem să ne uităm la fetele care fac galerie.

Nici un răspuns.

Ivan își trase un scaun și își dădu pălăria pe spate.

– Poți să plătești tu berea, e un stil de viață american. Luăm mașina ta.

Nici un răspuns.

– Dar conduc eu, continuă Ivan vesel, împingându-l pe Macintosh cu vârful ascuțit al cizmei sale.

– O, bună, Ivan, spuse Macintosh și își reluă expresia posomorâtă.

– Hei, omule, ai vreo problemă?

– M-a părăsit Veronica.

Ivan se așeză picior peste picior și începu să îl zgâlțâie pe cel de sus.

– O, da? Pentru vreun alt tip, ei?

– Nu.

– Cum așa?

Macintosh nu își modifică nici o clipă poziția și simpla absență a mișcării transmise clar mesajul.

– Fiindcă am fost egoist, grosolan, arogant, mincinos, prost și în general nesuferit.

Ivan își studie vârful cizmei.

– Atâta tot?

– Da.

– Femeile, spuse Ivan ridică din umeri. Nimic nu le mulțumește.

Gennie citi întreaga scenă de două ori, apoi ridică privirea neputincioasă. Fără un cuvânt, Serena îi luă ziarul din mână și îl citi și ea. Chicoti scurt, apoi îl puse jos din nou.

– Să te ajut să-ți faci bagajele?

*

Unde naiba era? Grant știa că avea să-și piardă mințile dacă își mai punea acea întrebare chiar și o singură dată.

Unde naiba era?

De pe puntea de observație a farului lui vedea la câțiva kilometri depărtare. Dar pe Gennie nu o vedea. Vântul îl lovea în față în timp ce privea marea și se întreba, invocând toți sfinții, ce avea să facă.

Să o uite? I se mai întâmpla uneori să uite să mănânce sau să doarmă, dar pe Gennie nu o putea uita. Din păcate, memoria lui îi amintea la fel de limpede ultimele zece minute în care fuseseră împreună. Cum putuse fi atât de neghiob! O, îi fusese ușor, își spuse Grant dezgustat. Exersase suficient.

Dacă nu și-ar fi petrecut acele două zile blestemând-o, și blestemându-se pe el, ba plimbându-se furios pe plajă, ba închizându-se în studioul lui, poate că nu s-ar fi dumirit prea târziu. Până să-și dea seama că își smulsese din piept propria inimă, ea dispăruse. Căsuța fusese închisă, iar văduva Lawrence nu știa nimic și refuza să spună chiar și ceea ce știa.

Zburase la New Orleans și o căutase ca un nebun. Apartamentul ei se dovedise a fi gol – iar vecinii nu auziseră nimic. Chiar și atunci când reușise să o identifice pe bunica ei sunând la toate familiile Grandeau din cartea de telefon, nu aflase decât că Gennie era plecată într-o călătorie.

Călătorea, își spuse el. Da, călătorea cât mai departe de el, cât de repede putea. „O, ți-ai meritat-o, Campbell", se mustră singur. „Meriți să fugă din viața ta fără să arunce măcar o privire în urmă."

Sunase la casa MacGregor – slavă Domnului că la telefon îi răspunsese Anna și nu Daniel. Nici ei nu avuseseră nici o veste de la ea. Nici un sunet. Ar fi putut fi oriunde. Nicăieri. Dacă nu ar fi fost tabloul pe care îl lăsase în urma ei, ar fi putut chiar să creadă că nu fusese decât un miraj.

Pictura i-o lăsase lui, își aminti ea, pânza pe care o terminase în după-amiaza când deveniseră amanți. Dar

nu lăsase nici un bilețel. Își dorise să o arunce de pe stâncă. O atârnase în dormitorul lui. Poate că reprezenta un mod de a-și turna cenușă în cap, căci de fiecare dată când o privea, suferea.

Mai devreme sau mai târziu, își promise el, urma să o găsească. Numele ei, poza ei, aveau să apară în ziare. Avea să dea de urma ei și să o aducă înapoi.

Ba pe naiba avea să o aducă înapoi, își spuse Grant, trecându-și o mână prin păr. Ar fi implorat-o, rugat-o, s-ar fi târât în genunchi, orice ar fi fost nevoie pentru a o convinge să îi mai acorde o șansă. Era vina ei, decise el, întorcându-se fulgerător la furie. Era vina ei că se purta ca un maniac. De două săptămâni nu mai reușise să doarmă decent nici măcar o noapte.

Iar acea singurătate pe care o prețuise întotdeauna amenința să îl sufoce. Dacă nu o găsea în curând, urma să-și piardă și ce îi mai rămăsese din minte.

Turbat, se îndepărtă de balustradă. Dacă tot nu putea să lucreze, putea să meargă pe plajă. Poate avea să găsească puțină pace acolo.

Totul arăta la fel, își spuse Gennie, ajungând la capătul drumului îngust și accidentat. Deși vara lăsase în sfârșit loc toamnei, nimic nu se schimbase cu adevărat. Marea încă se izbea tumultoasă de țărm, măcinând încet piatra. Farul încă se înălța solitar și puternic. Fusese o prostie din partea ei să-și facă griji că avea să descopere că ceva important, poate chiar esențial, se modificase de când plecase ea.

Probabil nici Grant nu se schimbase. Inspirând adânc, coborî din mașină. Mai mult decât orice, nu voia ca el să schimbe acele lucruri care îl defineau ca unicul Grant Campbell. Se îndrăgostise de exteriorul lui aspru, de sensibilitatea lui involuntară – da, chiar și de grosolănia lui. Poate că era o neghioabă. Nu voia să îl schimbe, voia doar ca el să îi acorde încrederea lui.

Dacă interpretase greșit acea bandă desenată – dacă Grant o alunga... Nu, nu avea să se gândească la așa ceva. Avea de gând să se concentreze să pună un picior

înaintea celuilalt până ajungea din nou în fața lui. Era timpul să renunțe la a mai fi lașă în privința lucrurilor care erau de cea mai mare importanță în viața ei.

De îndată ce puse mâna pe clanța ușii, Gennie se opri. Grant nu era acolo. Fără a ști cum sau de ce, era absolut sigură de acest lucru. Farul era gol. Aruncând o privire în spate, văzu camioneta lui parcată la locul ei lângă casa țărănească. Ieșise în larg cu barca? se întrebă ea, pornind spre lateralul clădirii. Dar barca se afla pe ponton, legănată blând de apele refluxului.

Atunci știu și se întrebă cum de nu își dăduse seama de la bun început. Fără ezitare, porni către stâncă.

Cu mâinile în buzunare și vântul încercând să-i smulgă jacheta, Grant se plimbă pe țărm. Deci asta însemna singurătatea, își spuse el. Trăise singur atâția ani fără a o simți. Era încă un lucru pe care i-l putea arunca în cârcă lui Gennie. Cum era posibil ca o singură femeie să îi fi schimbat esența vieții?

Cu un efort calculat, se strădui să se înfurie. Mânia nu durea. Odată ce o găsea – și, pe Dumnezeu, avea să o facă –, Gennie urma să dea socoteală pentru multe. Viața lui decursese exact așa cum își dorise el înainte să dea ea buzna în ea. Iubire? O, putea să vorbească despre iubire, apoi să dispară doar fiindcă el se purtase ca un idiot.

El nu ceruse să aibă nevoie de ea. Ea îl tot măcinase mărunt până îl slăbise, apoi își luase zborul în clipa în care el o rănise. Grant se întoarse spre mare, dar închise ochii. Doamne, cum o rănise! O văzuse pe chipul ei, o auzise în vocea ei. Cum ar fi putut să se revanșeze vreodată pentru așa ceva? Ar fi preferat să vadă mânie sau lacrimi în locul acelei expresii dărâmate pe care el o pusese în ochii ei.

Dacă se ducea din nou în New Orleans... poate că acum avea să o găsească acolo. Putea să se întoarcă, iar dacă nu reușea să o găsească, putea să aștepte. Gennie trebuia să se întoarcă mai devreme sau mai târziu, orașul însemna prea mult pentru ea. La naiba, ce căuta acolo pe plajă când ar fi trebuit să fie într-un avion zburând

spre sud? Grant se întoarse și făcu ochi mari. Acum deja avea vedenii.

Gennie îl privi cu un calm ce nu trăda nimic din bubuitul inimii ei. Arătase atât de singur - nu în sensul acelei solitudinii voluntare care îl definea, ci pur și simplu singur. Poate că doar își imaginase acest lucru, fiindcă voia să creadă că se gândise la ea. Strângându-și tot curajul, Gennie se duse la el.

- Vreau să știu ce-ai vrut să spui cu asta.

Bâgă mâna în buzunar și scoase banda desenată decupată din ziarul de duminică.

Grant se holbă la ea. Poate că avea vedenii, poate chiar auzea diverse lucruri, dar... foarte încet, se întinse și îi atinse fața.

- Gennie?

Gennie își simți picioarele tăindu-i-se. Hotărâtă, și le întări. Nu avea de gând să cadă în brațele lui. Ar fi fost atât de ușor și nu ar fi rezolvat nimic.

- Vreau să știu ce înseamnă asta.

Îi îndesă în mână secțiunea decupată din ziar.

Luat prin surprindere, Grant coborî privirea spre propria lui creație. Nu îi fusese ușor să obțină publicarea ei în ziare în timp atât de scurt. Fusese nevoit să apeleze la toate relațiile pe care le avea și să lucreze el însuși ca un maniac. Dacă datorită acelui desen se întorsese acum, efortul meritase.

- Înseamnă ceea ce scrie acolo, reuși el să spună, privind-o din nou fix. Nu e prea multă subtilitate în desenul ăsta anume.

Gennie îi luă ziarul și îl bâgă în buzunar. Era ceva ce intenționa să păstreze pentru totdeauna.

- M-ai folosit cam din abundență în creațiile tale din ultima vreme. Fu nevoită să își dea capul pe spate pentru a-și păstra privirea într-a lui. Grant își spuse că aerul ei regal era mai pronunțat ca niciodată. Dacă făcea un semn de aruncare în dizgrație, ar fi putut să îl condamne la moarte. Nu te-ai gândit să-mi ceri permisiunea mai întâi?

– E un privilegiu al artiștilor. Simți ceața fină a mării lovindu-l în spate, o văzu umezind părul lui Gennie. Unde naiba ai plecat? se trezi întrebând-o. Unde naiba ai fost?

Gennie își îngustă ochii.

– Asta mă privește doar pe mine, nu?

– O, nu. O prinse de brațe și o zgâlțâi. O, nu, nu te privește. Nu ai să-mi întorci spatele din nou.

Gennie scrâșni din dinți și așteptă până se opri din zgâlțâit.

– Dacă binevoiești să îți amintești, tu ai fost cel care mi-ai întors spatele, metaforic vorbind, înainte ca eu să o fac la propriu.

– În regulă! M-am purtat ca un idiot. Vrei să-mi cer scuze? îi strigă el. Am să-ți ofer orice scuze dorești. Am să... Se întrerupse, gâfâind greoi. O, Doamne, altceva mai întâi.

Iar gura lui se năpusti peste a ei, degetele lui înfigându-se în umerii ei. Geamătul pe care i-l smulse acel contact fu doar un alt semn al unei nevoi disperate. Era acolo și era a lui. Nu avea să mai renunțe la ea vreodată.

Mintea începu să i se limpezească și propriile lui gânduri începură să îl îmboldească. Nu așa voia să procedeze. Nu așa trebuia să se revanșeze pentru ceea ce făcuse – sau nu făcuse. Și nu așa trebuia să îi arate cu câtă disperare își dorea să o facă fericită.

Cu un efort, Grant o desprinse de lângă el și își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp.

– Îmi pare rău, începu el rigid. Nu am vrut să te rănesc – nici acum, nici înainte. Dacă vrei să vii înăuntru, am putea să vorbim.

Ce se petrecea? se întrebă Gennie. *Cine* era acesta? Îl înțelegea pe bărbatul care o zgâlțâise, care strigase la ea, bărbatul care o trăsese în brațele lui copleșit de dorință și de furie. Dar habar nu avea cine era acest bărbat care stătea în fața ei, oferindu-i scuze stângace. Sprâncenele lui Gennie se împreunară într-o expresie încruntată. Nu făcuse atâta drum ca să dea peste un străin.

– Ce naiba e cu tine? întrebă ea. Te anunț eu când mă rănești. Îl împunse cu un deget în piept. Și când îmi doresc scuze. Vom discuta, și încă mult, adăugă ea, dându-și capul pe spate. Și vom discuta chiar aici.

– Ce vrei?!

Exasperat, Grant își aruncă mâinile în aer. Cum ar fi putut un bărbat să se târască așa cum scria la carte în timp ce era împuns în piept?

– Îți spun eu ce vreau! strigă Gennie la rândul ei. Vreau să știu dacă ai de gând să cauți soluții la treaba asta sau să te strecori înapoi în vizuina ta. Te pricepi să te ascunzi, deci dacă asta e ceea ce vrei să faci în continuare, e suficient să îmi spui.

– Nu mă ascund, rosti el pe un ton calm și printre dinți. Locuiesc aici fiindcă îmi place aici, fiindcă aici pot să lucrez fără să-mi bată cineva la ușă sau să-mi sune telefonul din cinci în cinci minute.

Ea ațintì asupra lui o privire prelungă, încărcată de furie.

– Nu la asta mă refer, și o știi foarte bine.

Da, o știa. Frustrat, își băgă mâinile în buzunare pentru a se abține să nu o zgâlțâie din nou.

– În regulă, ți-am ascuns unele lucruri. Sunt obișnuit să țin lucrurile doar pentru mine, mi-a intrat în sânge. În plus... În plus ți-am ascuns unele lucruri deoarece cu cât mă îndrăgosteam mai tare de tine, cu atât eram mai înspăimântat. Ascultă, naiba s-o ia de treabă, nu voiam să depind de nimeni în speranța...

Se întrerupse și își trecu o mână prin păr.

– În speranța că ce?

– În speranța că persoana aceea va fi acolo când voi avea nevoie de ea, continuă el, expirând prelung. Unde se ascunsese acea mărturisire? se întrebă el, cu mult mai surprins de propriile cuvinte decât Gennie însăși. Ar trebui să îți spun despre tatăl meu.

Ea îl atinse atunci, privirea ei îmblânzindu-se pentru prima dată.

– Mi-a spus Justin.

Grant încremeni instantaneu și îi întoarse spatele.

– Și asta e ceva ce intenționai să îmi ascunzi, Grant?

– Voiam să-ți spun personal, reuși el să rostească după o clipă. Să-ți explic – să te fac să înțelegi.

– Dar înțeleg, răspunse ea. Sau cel puțin înțeleg suficient. Am pierdut amândoi oameni pe care îi iubeam foarte mult și de care depindeam, fiecare în felul lui. Mi se pare că am și compensat acea pierdere fiecare în felul lui. Înțeleg cum e când moare o persoană pe care o iubești, brusc, chiar sub ochii tăi.

Grant îi auzi vocea devenind gâtuită și se întoarse. Nu putea face față lacrimilor ei acum, nu când era și el atât de copleșit de emoții.

– Nu plânge. E ceva ce trebuie să lași deoparte, fără a uita vreodată, dar să lași deoparte. Credeam că o făcusem, dar m-a lovit pe neașteptate când m-am îndrăgostit de tine.

Gennie dădu din cap și înghiți un nod. Nu era momentul pentru lacrimi, nici momentul pentru a reflecta la trecut.

– Ai vrut să plec în ziua aceea.

– Poate – da. Privi dincolo de ea spre vârful stâncii. Credeam că era singura soluție pentru amândoi. Poate că asta e încă valabilă, dar pur și simplu nu pot trăi așa.

Derutată, Gennie își puse o mână pe brațul lui.

– De ce crezi că a sta despărțiți ar putea fi cel mai bun lucru pentru noi?

– Am ales să trăim în două lumi complet diferite, Gennie, și amândoi eram mulțumiți înainte de a ne cunoaște. Acum...

– Acum, spuse ea, încingându-se din nou. Acum ce? Ești în continuare atât de încăpățânat încât refuzi să te gândești la un compromis?

El o privi fără a înțelege. De ce vorbea despre compromisuri când el era pe punctul de a-și strânge toate lucrurile și a merge cu ea oriunde?

– Compromis?

– Nici măcar nu cunoști sensul cuvântului! Pentru cineva atât de deștept și de perspicace ca tine, ești un neghiob îngust la minte!

Furioasă, se răsuci pe călcâie pentru a pleca.

– Stai! Grant o prinse de braţ atât de rapid încât o făcu să cadă în braţele lui. Nu m-ai ascultat. Am să vând pământul, am să-l donez dacă vrei. Vom locui în New Orleans. La naiba, am să-mi cumpăr spaţiu pe prima pagină şi am să mă declar autorul desenelor cu Macintosh dacă asta te va face fericită. Putem pune poză cu noi în toate revistele din toată ţara.

– Asta îţi imaginezi tu că îmi doresc? Crezuse că reuşise deja să o împingă la mânie extremă în zeci de ocazii de-a lungul relaţiei lor. Dar nimic nu se comparase cu ceea ce simţea acum. Ticălos simplu şi egoist ce eşti! Nu mă interesează dacă îţi scrii benzile desenate în sânge, la adăpostul întunericului. Nu mă interesează dacă pozezi pentru o sută de reviste sau mârâi la paparazzi. Să vinzi pământul? continuă ea, în timp ce el încercă să ţină pasul. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai face aşa ceva? Totul e doar alb sau negru cu tine. *Compromis!* ţipă Gennie la el. Înseamnă să oferi şi să primeşti. Crezi că mă interesează unde locuiesc?

– Nu ştiu! Puţinele lui rezerve de răbdare se epuizaseră. Ştiu doar că ai trăit într-un stil anume – ai fost fericită. Ai rădăcini în New Orleans, ai familie.

– Voi avea întotdeauna rădăcini şi familie în New Orleans, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă aflu acolo douăsprezece luni pe an. Îşi trecu ambele mâini prin păr, dându-l la o parte de pe faţă pentru o clipă, în timp ce se întrebă cum era posibil ca un bărbat atât de inteligent să fie atât de greu de cap. Şi da, am trăit într-un stil anume şi pot trăi într-un stil diferit până la un punct. Nu aş putea să renunţ la a mai fi artist dacă mi-ai cere-o, fiindcă ar însemna să renunţ la a mai fi eu însumi. Am o expoziţie pe care trebuie să o organizez în noiembrie – am nevoie de expoziţii şi am nevoie să fii alături de mine. Dar sunt alte lucruri pe care pot să ţi le ofer în schimb, dacă eşti dispus să faci şi tu jumătate din efort. Dacă tot am făcut neghiobia ridicolă de a mă îndrăgosti de tine, de ce aş vrea să renunţi la tot ceea ce eşti acum?

Grant se holbă la ea, impunându-şi să rămână calm. De ce era atât de logic ceea ce spunea ea şi atât de ilogic ceea ce spunea el?

– Ce îţi doreşti? începu el, apoi ridică o mână înainte ca ea să apuce să ţipe la el. Compromis, răspunse tot el.

– Mai mult. Ridică bărbia, dar privirea îi rămase mai mult nesigură decât arogantă. Am nevoie să ai încredere în mine.

– Gennie. O luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei. Am. Asta tot încerc să îţi spun.

– Nu ţi-a ieşit prea bine până acum.

– Nu. O trase mai aproape. Lasă-mă să încerc din nou. O sărută, poruncindu-şi să fie blând şi atent cu ea. Însă braţele lui se închiseră şi se strânseră în jurul ei, gura lui o devoră flămândă. Ceaţa mării scânteia peste amândoi, aşa cum stăteau îmbrăţişaţi pe plajă. Eşti punctul central al lumii mele, îi murmură el. După ce ai plecat, mi-am ieşit din minţi. Am zburat la New Orleans şi...

– Chiar ai făcut-o? Năucită, se dădu în spate pentru a-l privi. Te-ai dus după mine?

– Mânat de mai multe scopuri, bombăni el. Mai întâi aveam de gând să te strâng de gât, apoi aveam de gând să mă târăsc în genunchi, apoi aveam de gând să te aduc cu forţa înapoi şi să te încui la etaj.

Zâmbind, ea îşi sprijini capul pe pieptul lui.

– Şi acum?

– Acum. O sărută pe păr. Vom face un compromis. Te las să trăieşti.

– E un început bun. Oftând, închise ochii. Vreau să privesc marea în toiul iernii.

El îi ridică faţa spre a lui.

– O vom privi.

– Mai e ceva...

– Înainte sau după ce fac dragoste cu tine?

Râzând, Gennie se desprinse din braţele lui.

– Ar fi bine înainte. Cum nu ai pomenit nimic de căsătorie până acum, sarcina îmi revine mie.

– Gennie...

– Nu, de data asta facem totul după regulile mele.

Scoase moneda pe care i-o dăduse Serena înainte de a pleca din hotelul Comanche.

– Și, într-un fel, e tot un compromis. Cap, ne căsătorim. Pajură, nu.

Grant o prinse de încheietură înainte să apuce să arunce moneda.

– Nu am să te las să te joci cu așa ceva, Genvieve, decât dacă e o monedă cu două capete.

Ea zâmbi.

– Așa și e.

Surprinderea fu prima lui reacție, urmată de un rânjet.

– Arunc-o. Îmi plac riscurile.